

ஐந்தாம் வகுப்புப் புத்தகம்.

கச்சியப்பர் கந்தப்புரநாமம்.

• மாரீசகண்டே யப் பா லம்.

புந்தக னத்தூண் யமைச்ச னைய
வந்திறந் காலன் விளித்துக் காசியில்
புந்தண னொருமக னவன் தாவினய்த
புந்திடு கென்றலுந் தரணி யொய்தின

நற்றவன் காசியில் வந்து மாசிலா
நற்றவ னிருநதுழி நணுகி நானமரைந்
கொற்றவன் பூசையுங் குறிப்பி நோக்கியே
நற்றிவன் வருவதென் றெண்ணி யோங்கின.

நிழியிடைந் தெரிவுற மெவி மைநதனைத்
தொழுதனன் யாரைந் சொல்லு கென்றலும
தொழுதுல குாரெலா புழுகு மாணையான
தெயினை யடிமைசெய் தினந் காலனயான.

பாநத்திங் கெவனெனப் புகலு வீரெனின
யந்தது மொழிகுவ னுதி நாயகன்
நத்திடு காலமெண் ணிரண்டு நெனனலே
யந்தது தென்புலஞ் சோதல வேணுநி.

பேறு.

நிதை மீதினில் பாவது மெண்ணலோ தென்பால
நத கன்புர மடைதிரே லவனெதி ரணுகி
வந்து கைதொழு தேத்தியே நயமொழி வடிங்
நத ரனபத் நலகுவன வருதிரென நிசைதநான்.

6. மாற்ற மிகுகிது கேட்டலு மதிமுடி யரனைப்
போறறு மன்பாக ளிரதிர னுலகினும் போகார்
கூற்று வன்றன துலகினு தும்மொடு குறுகார்
ஏற்ற மாகிய சிவபத மடைந்தினி திருப்பார்.
7. நாத னாதம தடியவாக் கடியவ னானும்
ஆத லானும் தந்தகன் புரத்தனக் கணுகேன்
வேதன் மாலமர் பதங்களும் வெகலன் விறைவிற
போதி போதியென னுரைத்தலு நன்றெனப் போனான்.
8. போன காலனு மறவியை வணங்கியே புகுந்த
பான்மையாவையு முரைத்தலு முளம்பதை பதைப்ப
மேனி மாரபகம் வியாப்புற விழுகனல் பொழியக
கூனல வாரபுரு வக்கடை நிமிரந்திடக கொதித்தான்.
9. அழைத்திர மேதியை மென்னலும் போந்ததா லதன்மேற்
புறைககை மாலகரி யாமென வெரிநிடைப் புகுந்து
நிழறறு கின்றதோர் கவிகையுந துவசமு நிவப்ப
வழுத்தி வீராகள சுறவிட வந்தகன் வந்தான்.
10. போந்து காசியின் முனிமக ளிருந்துழிப் போகிச
சேநந் குஞ்சியு முகிலபுரை மேனியுஞ் சினத்திற்
காந்து கண்களும் விடித்ததோர் பாசமுந் கரத்தில்
எந்து தண்டமுஞ் சூலமு மாகியே யெதிரந்தான்.

வேறு.

11. வந்து தோன்றலு மாககண்ட னென்பவன்
அந்த கனவந் தணுகின் னாமெனச்
சின்தை செயதவன் செய்கையை நோக்கியே
எந்தை யாரடி யேத்தி யிறைஞ்சினான்.
12. அன்ன வேலையி லந்தகன மைந்தநீ
என்னி னெந்தனை யாவ தியுற்றனை
முன்னி யுழிந முறைமையு முக்கணன்
சொன்ன வாழ்ந் துடைத்திட லாகுமோ?

13. சிறிது முழவினைத் திண்மையுந் தேர்கிலாய
உறுதி யொன்று முணாகிலை போலுமால்
இறுதி யோபிறப் பென்றிவை யாவரும்
பெறுவ ரன்னது பேசுதல வேண்டுமோ ?
14. பீடு சாலும் பெருந்தவாக காரிலுங்
கூடுறவிது கூடுமென் றுனனியே
நாடி யின்னண நண்ணுதல் கற்றுணா
ஆட வாககு மியற்கைய தாகுமோ ?
15. ஈச னூர்த மிணையடி நீமிசை
நேச நெஞ்சினை நிததலு நீபுரி
பூசை வெம்பவம் போகருவ தவநிராயா
வீச பாசம் விலக்கவும் வலலதோ ?
16. சிந்து வின்கட செறிமண லெண்ணினும்
உந்து வானத துடுவினை யெண்ணினும்
அந்த மின்றியெ னுணையின் மாண்டிடும
இந்தி ரன்றனை யெண்ணிட லாகுமோ ?
17. இற்ற வானவர் தம்மையு மென்னினி
றுற்ற தானவ ராகியுள் னோரையும்
முற்ற வோதின் முடிவில தாதலான்
மற்றை யோரை வகுத்திடல வேண்டுமோ ?
18. கனககு முண்டகக் காமரு கண்ணினுள்
தனக்கு முண்டு சதுரமுகற் குண்டுமற்
நெனககு முண்டு பிறப்பிமப் பென்றிடி
உனககு முண்டென் றுரைத்திடல வேண்டுமோ ?
19. வாச மாமல ரிட்டு வழிபட
ஈச னாமுன் னெனக்கருள் செயதன
ஆசி லாவிவ வ்ரசிய லேந்திய
பாச சூலம் படைமழுத நண்டமே.

20. தேவர் காப்பினுஞ் செய்தளித் தீறுசெய
மூவர் காப்பினு மொய்ம்பின ராயினோ
ஏவர் காப்பினுங் காத்திட வின்றுநின்
ஆவி.கொண்டன்றி மீண்டு மகல்வனோ?
21. துன்ப மென்பது கொள்ளலை சூலிதன்
அன்ப ராயினு மந்தம்வந் தெய்திழல்
தென்பு லந்தனிற் சோத்துவன் றிண்ணமே
என்பி னீயினி யேகென் றியமபலும.
22. மைந்த னுங்கது கேட்டு மறலிகேள்
எந்தை யாரடி யாராதமக் கிலையால
அந்த மென்பதுண் டாயினு நின்புரம்
வந்திடரா வெளளி மாலவரை யேகுவார்.
23. அனையர் தன்மை யறைகுய னுங்கவா
புனித மாதவ ராயினும பொற்புடை
மனையின் வாழ்க்கையின் மலகின ராயினும
வினையி னீங்கிய வீட்டின்ப மெய்துவரா.
24. நாதன் றன்னையு நாதன தம்புயப்
பாதஞ் கோந்து பரவினர் தமமைபும்
பேதஞ் செய்வது பேதைமை நீரென
வேதங் கூறும் விழுப்பொருள் பொய்க்குமோ?
வேறு.
25. அனனா தன்மை தோ கிலையைத் தவாபோல
உன்னுநின்று யாங்கவர் தம்பா லுறுகின்ற
என்னுவிக்குந் திங்குநினைத்தா யிவையெலலாம்
உன்னுவிக்கு மித்தலைமைக்கு மொழிவன்றோ?
26. தீதாகின்ற வாசகமென்றன் செவிகேடக
ஓதாநின்றுய் மேலவருமூற்ற முணாகிலலாய்
பேதாய்பேதாய் நீரிவணிற்கப் பெறுவாயோ
போதாய்போதா யென்றுரைசெய்தான புகரிலலான்.

27. கேட்டான்மைந்தன் கூறியமாற்றங் கிளாசெநதி
ஊட்டாநின்ற கண்ணினன்யானச சுறுமாறழல
காட்டாநின்றாய் நம்முயிரகூறறன் கைக்கொள்ள
மாட்டானென்றே யெண்ணினைகொல்லோ வலியில்லாய்.
28. என்னுன்வானத் தேறெனவாத்தா னிவனேரே
நின்றால்வாரா னென்றுநினைந்தே நெடுநிலக்
குன்றமென்னப் பாலகன்முன்னங் கொலைவேலான்
சென்றான்பாசம் வீசுவதற்குச் சிந்தித்தான்.
29. எறிந்தான்பாச மீத்திடலுற்று விதுபோழ்தில்
அறிந்தான்றானு மீசனையேத்தி யடிநீழற
பிறிந்தானலலன் மறநினியிந்தப் பெருமைநகன்
மறிந்தானன்றோ வென்றிமையோரு மருளுற்றார்.
30. நர்க்கும்பாசங் கந்தரமுற்று மிடரில்லா
மார்க்கண்டன்முற் றேன்றினனின்பால வருதுன்பங்
தீர்க்கின்றாநீ யஞ்சலையென்றே நிரையாழிக
கார்க்கண்டத்துக கண்ணுதலையன் கழறுற்றான்.
31. மதத்தான்மிககான் மற்றிவன்மைந்த லுயிர்வாங்கப்
பதைத்தானென்னு வுன்னிவெகுண்டான் பதிமூன்றுஞ்
சிதைத்தான்வாமச சேவாடிதன்னுற் சிறிதுநதி
உதைத்தான்கூற்றன் விண்முகிலபோன்மண் னுறவிழந்தான்.
- வேறு.
32. மைந்த நீநமை வழத்தி மாசிலா
முந்து பூசனை முயன்ற தன்மையால
அந்த மில்லதோ ராயு ணிறகியாந்
நந்து நலகினு மென்று சாற்றினான்.

வில்லிபுத்தூரார் பாரதம்.

கிருஷ்ணன் தூது.

1. பொருசிலைமுறித்தவீரன் கோயிலிற்புகுந்துநேமிக்
குரிசிலைவணங்கியாங்க ணிருப்பவக்குரிசினைக்கி
இருசிலையுண்டென்றிந்த விருநிலத்தியம்பும்வில்லில்
ஒருசிலைமுறித்தசீற்ற மென்கொலோவுரைசெயென்றான்.
2. ஆவதுகருதானுகி லமைசசர்சொற்கேளானுகில்
வீவதுகுறியானுகில் விளைவதுமுணரா னுகில
நாவதுகாவானுகி லவனுக்காநடந்துபோரிற்
சாவதுபழுதென்றன்றோ சகத்துளோர்சாற்றுகின்றார்.
3. செல்வம்வந்துற்றகாலேத் தெய்வமுஞ்சிறிதுபேணார்
சொல்வனவறிந்துசொல்லார் சுற்றமுந்துணையுநோக்கார்
வெல்வதேநினைவதல்லால வெம்பகைவவிதென்றெண்ணார்
வல்வினைவிளைவுமோரார் மண்ணின்மேல்வாழுமாந்தர்.
4. நினைக்கவுந்தொழவுமெட்டா நீயெழுந்தருளப்பெற்றுந்
தனக்கிதுதகுதியென்று தமருடன்வாழ்வெண்ணான்
மனக்கடுங்கனவினொன்றன் மனத்தினுலுரைத்தபுன்சொல்
எனக்கிசையாமலன்றோ விருஞ்சிலையிறுத்ததென்றான்.
5. மாயனுமகிழ்ந்துநோக்கி மாசுணமுயர்த்தமன்னன்
போயருஞ்சேனையோடு போர்க்களங்குறுகும்போது
நீயவனருகுநிலலா தொழியினுன்னேயமைந்தர்
தாயமுஞ்செல்வமுற்றுந் தரணியும்பெறுவரன்றே.
6. ஏற்றியநறுநெய்வீசி யிந்தனமடுக்கினுலுங்
காற்றுவந்துருதபோது கடுங்கனல்கதுவவற்றோ
நீற்றணிநிலனன்ன நின்கைவில்லிற்றதாகிற்
சீற்றவேலரசன்சேனை தென்புலம்படாகைதிண்ணம்.

7. தந்தையுந்தம்பிமாருங் கன்னனுஞ்சகுனிதானுஞ்
சிந்தையிற்றெளிந்தகல்விச் செழுமதியமைச்சர்தாமும்
முந்தரவுயர்த்தகோமா னேவலான்முழுதுமெண்ணி
மந்திரமிருப்பான்வந்தோ மண்டபங்குறுகினாரே.
8. தீதறுமதிவல்லோரைச் செழுமதிக்குடையானோக்கிப்
பாதபவனத்திற்போன பாண்டவர்தமமையிண்டு
மேதகவழைத்துநாடு வேண்டுமினென்றுமூட்டும்
யாதவன்றனித்துவந்தா னென்செய்வதியம்புமென்றான்.
9. பொரும்படைமைந்தன்கூறத் தந்தையும்பொருந்தசொல்வா
இரும்புலிவலையிற்பட்டால் விடுவரோவெயினரானோர் [ன்
வரம்பில்வெஞ்சேனையோடும் வளைந்தினிமாயன்றன்னைக்
கரும்பொழுதகலுமுன்னே கொல்வதேகருமமென்றான்.
10. கண்ணிலானுரைத்தமாற்றங் கேட்டலுங்காவலோரில்
மண்ணிலாரிதற்குமுன்பு தூதரைவளைந்துகொன்றார்
எண்ணிலாவிந்தவெண்ண மெவ்வுழிக்கறறதென்று
வெண்ணிலாமுறுவல்செயது விகர்னனும்விளம்பலுற்றான்.
11. மூத்தவரினையோர்வேத முனிவரர்பிணியின்மிக்கோர்
தோத்திரமொழிவோர்மாதர் தூதரென்றிவரைக்கோல்விற்
பார்த்திவர்தமக்குவேறு பாவமற்றிதனினில்லை
பூத்தெரிதொடையாய்பின்னு நரகினும்புகுவரென்றான்.
12. பழியுடைப்பகைளுரேனுந் தன்பெரும்பதியில்வந்தால்
அழிவுறக்கோறல்பாவ மாண்மையுமல்லவென்பார்
கழிகடற்சேனாகுழக் கங்குலின்வளைந்திட்டாலும் [ருன்.
எழிலுடைக்கொண்டல்வண்ண நகப்படானெவர்க்குமென்
13. வெம்புயவலியான்மாதை விரிதுகிலுரிந்தவீரன்
தம்பியைமுனிந்துசிறித் தமயனேநோக்கிசொல்வான்
வம்பவிழலங்கன்மார்பா மந்தணமுரைக்கலுற்றால்
இமபர்மற்றியாதுசொல்ல விளைஞரையழைத்ததென்றான்.

14. அதிரதர்முதலாவுள வவனிபர்வளைந்துநிற்ப
எதிராழகிறவழுங்கோயி லெரியிணையெங்குமூட்டி.
விதூரனுமவனுஞ்சேர வெந்திடமலைவதலலால
மதிபிறிதிலலையின்னே வல்விரைந்தெழுமினென்றான்.
15. செங்கதிரெழுந்துசீறிற் செறியிருணிற்பதுண்டோ
இங்கிவனிருநதவிலலி லெரியிடவேண்டுமோதான்
வெங்கணையொன்றினுலே விளிந்திடவென்றுமீள்வேன்
கங்குலினெழுமினென்று கன்னனுங்ஈன்றுசொன்னான்.
16. பதிப்பெயர்ந்தேகிநாளைப் பகைவரைக்கூடுமாயின்
விதிப்பயனென்னநம்மை வெஞ்சுமர்வெல்லவொட்டான்
மதிப்பதென்வேறுகள்ள மாயனைமனையிற்கோவிச
சதிப்பதேகருமமென்று சௌபலன்பின்னுஞ்சொல்வான்.
17. கொல்லுவதியற்கையன்று குழிபறித்தரக்கரோடு
மல்லரைவிருத்திமேலோ ராசனமவகுத்துநாளை
எல்லிடையழைத்துவீழ்த்தி யிகலுடன்விலங்குபூட்டித்
தொல்லருஞ்சிறையில்வைத்த னாதருக்குரிமையென்றான்.
18. மாதுலனுரைத்தமாற்ற மருகனுமிசைந்துகங்குற
போதிடையநேகமல்லா வருகெனபுகன்றுதானும்
நீதியினிருந்துதாழ நிலவறைசமைத்தபின்னா
ஆதிநாளுயிரம்போ ரரக்கரையதனுள்வைத்தான்.
19. மல்லரப்பப்பரவாதம்மை மற்றதினிரட்டிவைத்தான்
வில்லுடைவீரர்தம்மை வேறதினிரட்டிவைத்தான்
பல்படைவல்லோராதம்மைப் பதின்மடங்கதனில்வைத்தான்
அல்லிலோர்க்கடிகைதன்னி லறிவனையழைக்கவென்றே.
20. பெரும்பிலவறையேயின் பிளப்பினுனிரைத்துமூடி
அரும்பெறன்மணிகளாலோ ராசனமதன்மேலாக்கிச
சுரும்பிமாமலைதூக்கித் தொழிலுடைவிதானமேற்றி
வரம்பிலாவென்றிவேலான் மாறிலாவண்ணஞ்செய்தான்.

21. அடியவர்மனத்திலுள்ள வாரிருட்கங்குறிக்கும்
நெடியவனிருக்கவென்று நிலவறைவிரகிற்செய்த
கடியவனியற்கையஞ்சிக் கங்குலுங்கடித்திப்போகப்
படியவர்துயிலும்போகப் பரிதியுமுதயஞ்செய்தான்.
22. மாதவனிருந்தகோயில் வந்தடிவணங்கிமன்னன்
தூதுவராழியங்கைத் தோன்றலேதுளபமாலே
யாதவகுலத்தோரேறே யெழுந்தருள்கென்றானின்றெம
மேதகுமரசனென்றார் முகுந்தனும்விரைந்துசென்றான்.
23. கந்தகிகளிற்றுவேந்தன் கண்ணிலாவரசுங்கங்கை
மைந்தனுமுதலாவுள்ள மன்னருமதிவல்லோரும்
தந்திரவகையுமேனே யினோருருந்தன்னைச் சூழ
இந்திரனிருக்கையன்ன கோயிலாடினிதிருந்தான்.

24. நாமவேலரசரோடு நாலவகைச்சேனையோடும்
மாழுகில்வண்ணன்வந்தா னென்றனர்வரவுகண்டோர்
வீமலர்த்தொடையினுனும் வேத்திரத்தவரைநோக்கித்
தாமரைத்தடங்கண்மாயன் றன்னையேவிடுமினென்றான்.

25. தன்பெருஞ்சேனைநிற்கத் தண்டுழாயலங்கலானும்
இன்புறநகைத்துவேந்த ரிருந்தபேரவையிசெய்த
மின்புணர் துவசநாக விடநிகர்மனத்தினுனும்
அன்பொடுதிகிரியானே யதன்மிசையிருக்கவென்றான்.

வேறு.

26. இறைவனெழிற்கதிர் மணிகளழுத்திய தவிசினிருத்தலுமே
நெறுநெறெனக்கொடு நிலவறையிறபுக நெடியவனப்பொழுதே
மறலியெனத்தகு நிருபனியற்றிய விரகைமனத்துணரா
முறுகுசினத்துட னடியதலத்துற முடிக்கனத்துறவே.
27. அஞ்சினமஞ்சின மென்றுவிரைந்துய ரண்டாபணிந்திடவும்
துஞ்சினமின்றென வன்பணியின்கிளை துன்பமுழந்திடவும்
வஞ்சமனங்கொடு வஞ்சகனின்றிடு வஞ்சனைநன்றிதென
நெஞ்சில்வெருண்டுல கொன்றுபடுமபடி நின் றுநிமிர்ந்தனனே

28. மலலரககர் குலத்தொடுபபரர் வாளினர்வேலினாபோ
வில்லினரிப்படி துற்றநிலத்தறை மேவியவீரரெலாம்
தொல்லையிடிக்கயர் வுற்றுயிரிற்றிடு சுடிகையராவெனவே
கல்லெனவுட்கினர் தத்தமுடற்பல கால்கொடுதைத்திடவே.
29. மாயிருஞால மெலாம்வெளியாயொளிர் மரகதசோபையுறப்
போயிருபாலும்வளைந்துவளைந்தெதிர் பொருமுனைவெம்படை
டாயிரமாயிர மங்கைபுறப்பட வண்டருமாதவரும் [யோ,
பாயிரநான்மறை பாடிவியந்து பணிந்துபுகழ்ந்தனரே.
30. ஆரணனையர நேபுவனங்க ளனைத்தையும்னுதவும்
காரணனேகரு ணுகரனேகம லாசனிகாதலனே
வாரணனேபொது வேகரிகூவிட வந்தருளும்புயலே
நாரணனேமுனி யேன்முனியேலென நாகர்பணிந்தனரே.
31. மாதவனேமுனி யேலெமையாளுடை வானவனேமுனியேல்
யாதவனேமுனி யேலிதயத்தி விருப்பவனேமுனியேல்
ஆதவனேமுனி யேன்மதிவெங்கன லானவனேமுனியேல்
நீதவனேமுனி யேன்முனியேலென நின்னுபணிந்தனரே.
32. கங்கைமகன்கதி ரோன்மகனம்பிகை காதன்மகன்றையர்
அங்கவையின்க ணிருந்தநராதிப ரடையவெழுந்தடைவே
செங்கைகுவித்த சிரத்தினராயுணா வொன்றியசிறதையராய்
எங்களபிழைப்பினையின்னுபொறுத்தருளென்றுபணிந்தனரே.
33. தேவரும்வாசவ னுந்தவருந்திசை முகனுநராபதிபரும்
யாவருமன்பிடு டாயிரநாமமு மெண்ணியிறைஞ்சுதலான்
மூவருமொன்றென நின்றருணைனு முனிவுதவீரந்தருளா
மீவருமண்ட முறுந்திருமேனி யொடுங்கினன்மீளவுமே.
34. தன்னினுயாந்தவா யாருமிலாழுகில் சதுமறையின்படியே
எந்நிலமுந்திரு வடியின்மறைந்திட வெதிரினினின்றுிடவும்
பின்னையும்ஞசி யயர்ந்திலனெஞ்சு பெயாந்திலஞ்சனமும[னே.
சென்னிபிலுங்கரம் வைத்திலன்வண் புகழ் சிறிதுமொழிந்தில

நைடதம்.

நகர் நீங்குபடலம்.

1. நெடிபடு கானிடைத் தமியை நீங்கிப்போய்ப்
படுபர லமளிமேற் பள்ளி கொள்ளவெங்
கடிநக ரடைந்துமெல் லணையிற கண்படி
அடியனேற் கிதனினு மறனுண் டாங்கொலோ.
2. என்றவ ஞரைத்தலு மடங்க லேறனான்
மென்றளிர் கவறறுநின் மெலலென் சீறடி
கன்றவெம் பரலபடு கானி னேருதற்
கொன்றுமே லெனதுயி ருபயு மோவென்றான்.
3. பொற்பினுக் குறையுளாம பீரன்னம் பாவையாய்
அற்பினிற் பயந்தநம் மக்க ளாயிடை
எற்பிரிந் துறைகுந ரேனு மெங்ஙனம்
நிற்பிரிந் தாறறுவா நிகழ்த்து வாயென்றான்.
4. கூற்றுறழ் குருதிவேற் குரிசின் மக்கடாம
ஆற்றினு மாற்றலா தஞரின் மூழ்கினும்
மாற்றருங் கற்பினா மகிழநர் காஞ்செல
வேற்றுநா டிறைவது விழுமி தோவென்றான்.
5. விரிகட லமிழ்தழும் வேலை ஞாலமும்
செருமுகத் தழலுமிழ் சிறுகண் யானையும்
எரிமணிக் குப்பையு மெளிதி னெய்தலாம
அருமகப் பெறுதன்மற் றரிய தென்பவே.
6. என்னலும் வணரிருங் கூந்த லேந்திழை
மன்னவ மழலைவாய மக்க டம்மொடு
மின்னகு பரிதிவேல வீமன் மாநகா
துன்னுதுங் யாமெனச் சொல்லி னாளரோ.

7. கோற்றொடி செல்வாபாற் குறையி ரந்துநின்
மேறறயின் னுயிராகமந் திருத்த லீறிலா
ஆறறலு மானமு மறிவுங் கல்லியும்
மாற்றருஞ் சீர்த்தியு மாற்று மென்பவே.
8. மிககவெஞ் சமத்திடை வெருவி யோடினர்
ஒக்கலுன் புறத்தனி யுலகில் வாழுநர்
புக்குவேட் டகூத்தினி லுண்ணும் புன்மையோரா
மககருட பதடி யென் னுரைக்கும் வைபமே.
9. என்றலுந் திருவுள மின்ன தாகுமேல
மன்றலந் தெரியலாய் மக்க டமமைநம
மின்றிகழ மானவேல் விதாப்பன் மாநகர்
சென்றிடப் பணித்தரு ளென்று செப்பினான்.
10. தண்டலில் பாகனை நோக்கித் தாதுசேர்
வண்டிமிர தெரியலான் வருந்தி மக்களை
விண்டொடு புரிசைசூழ விதர்ப்பன் றன்னுழைக்
கொண்டனை போகெனக் கூறி னுளரோ.
11. அலமரு மககடம மாக மெங்கணும்
முலைவழி யொழுருபா னனைபப மோந்துவாய்
புலர்தரப் பற்பலகாற் புலலிக் கொண்குண்
கலுழதரு புனலினும் கழுவி னுளரோ.
12. மடவா றன்னையு மதுகை வேந்தையும்
படுதுய ரொழிகென வாற்றிப் பாகனுங்
குடலுயிரி பிரித்தென வுவுகை மக்களைக்
கொடிநெடுந் தோமிசைக் கொண்டு போயினான்.
13. சிலதியர் பரப்பிய தேங்கொண் மெல்லிதழ்
மலர்மிசை மிதிப்பினும் வருந்து சேறடி
நிலமிசை படுபர லுறைப்ப நேரிழை
புலவுவேற் காளைபின் றொடர்ந்து போயினான்.

14. அடிதொழு மரசரு மமைச்சர் வெள்ளமும
மடவிய ரனைவரு மைந்த ரீட்டமும்
சொடிநெடு வீதிவாய்க் குறுகி யெங்கணும்
கடன்மடை திறந்தெனக் கலுழ்ந்திட டாரரோ.
15. பொய்யுறு தீமொழி புகல்கி லேனென
ஐயநீ யெமமையிங் கருளில் வேந்துதன்
கையகப் படுத்தினை கானி லேகனின்
மெய்யினும் பொய்மையே விழுமி தாமென்பாரா
16. மேவருஞ் சூதினிற் றோற்ற மேதினி
யாவதும் வென்றல தாள வெண்ணுதல்
கோவியல் பன்றவ னானே மேற்கொதி
நீவிரென் வாய்மையை நிறுத்து வீரென்றான்.
17. முளரியால் வெந்தவெங் கானின் மொய்துகள்
அளியொடு புலம்பின ரழுத கடகடைத்
துளியினி லவித்தனர் தொடர வெந்திறற்
கனிமத களிற்றினுன் கானி லேகினுன்.
18. பறவைகள் குடம்பையுட் பார்ப்ப ருத்தில
கறவைகள் புனிற்றிளங் கன்றுக கூட்டில
நறவுயிர்த் தலர்கில மலர்க னாமவேல்
இறைவனே கினன்வனத் தென்ற பின்னரே.
19. வான்மறந் தனதுளி வழங்க லின்னிசைத்
தேன்மறந் தனமட மகளிர் தேங்குமல்
பான்மறந் தனபசங் குழவி பாய்கவுட்
கான்மத மறந்தன களினல் யானையே.
20. பாவல ரிழந்தனர் பரிசி லுண்பளி
தேவரு மிழந்தனர் கலியின் றீமையால
காவல னெடிபடு கானி லேகலால்
யாவரு மிழந்தன ரின்ப மென்பவே.

21. அறந்தலை மயங்கின பொய்மை யார்ந்தன
மறந்தலை யெடுத்தன தீமை மலகின
திறம்பின மதுநெறி தவங்க டாந்தன
நிறைந்தன வஞ்சனை நேமி யெங்குமே.

கான்புது படலம்.

22. ஆயிடை யுயிர்நிக ரணங்க னுளொடும்
மேயதன் னகாவயின் விசம்பு போழ்ந்துலாம்
காய்கதிர துழைகலாக் காவி னுடலபோற்
போயின னழலுமிழ புலவு வேலினுன்.
23. அள்ளிலைப் பூணினு னேகு மாறறிடைக்
கொள்ளைவண் டினமிழி நறவு கூட்டுணும்
வள்ளவாய மலரவிழ் வாவி யங்கரைப
புள்ளருக் கொடுகவி போயி னுனரோ.
24. பன்மலர் களுவிய பனிகொள் வாவியிற்
பொன்னவிர் கொடுஞ்சிறைப் புள்ளை நோக்குற
மன்னநம் மணரிலை முடித்த வன்சிறை
அன்னமென் புள்ளினீ தழகு வாயநததே.
25. மற்றுமோ ருயிரென வளாத்த பூவையும்
சொற்றரு கிள்ளையு மறப்பத் தூமணிப்
பொற்றடந் தோளினாய் பொன்னம் புள்ளினைப்
பற்றிநீ தருகெனப் பணிந்து கூறினாள்.
26. ஓர்துகி லிருவரு முடுத்து மற்றையோர்
காரகிற நீம்புகை கமழு நீவிகொண்
டேர்குடி யிருந்தன விலைகொள் பூணியு
வார்சிறைப் புள்ளினை வளைத்து மென்றனள்.
27. கருந்தடங் கண்ணிதன் னுள்ளங் காமுறத்
திருந்துவேற் றடக்கையான் றுகிவிற் சேர்த்தலும்
பொருந்திய துகிலொடும் வஞ்சம் பூண்டெதிர்
இருந்தபுள் ளந்தரத் தெழுந்து போயதே.

28. புனைதுகில் கவர்ந்துபைம் பொன்னி றத்தபுள
பனியிரு விசும்பினிற் பறததல காண்டலும்
மனைவித னருந்துயர் நோக்கி மாழ்கினுன்
வினைவலி யிதுவென மெலிவு நீக்கினுன்.
29. முருகுயாத் தளியின மூசு பூங்குழம்
கருதரு பெருந்துயா காண்கி லேனெனப்
பரிநெடுந் தேரோடும் பரிதி வானவன்
உரவுநீர்க் கருங்கட ஷோளித்திட் டானரோ.
30. மாயிரு ஞாலமும் வானு துங்கிய
பாயிருட கங்குலிற் பாவை தன்னோடும்
போயரின் முற்றிய பொலிவின் மண்டபம்
மேயின னரசர்கோன் விதியின் கொடபினுல.
31. இன்னகிற் புகைதவழந் தினிதின் மென்மைய
பன்மல ரமளிமேற் பள்ளி கொள்பவர்
புன்னுனி பரந்தவெம் பொடிகொள் பார்மிசை
மன்னின ருழினும் வலிதி யாவதே.
32. வளைகட லுலகினின் மன்னர் தாடொழ
உளையரிப் பூந்தவி சுறையு மெம்பிரான்
முளரியா லெங்கணு முற்று மண்டபத்
தெளியர்போ லிருத்திகொ லென்று விம்மினாள்.
33. தடங்கணீர் துடைத்துமெய் தைவந் தாயிழை
நடுங்கலென் றுற்றிட நள்ளி யாமத்து
மடங்கல்போன் மொய்ப்புடை மன்னா மன்னவன்
கொடுங்கைமேற் றுயின்றனள கோடிநு சுப்பினாள்.

பிரிவுறு படலம்.

34. நண்ணருங் காணெலாந் தொடர்ந்து நண்ணுமேற்
கண்ணினு விவடியர் காண லாவதே
பெண்ணருங் கலத்தினைப் பிரியிற் றந்தையூர்
அண்ணிய தவ்வுழி யடைந்து வைகுமால.
35. விரிமலாப் பூங்குழல் விழிக்கி லீங்கிவட்
பிரிசுவ தரிசினிப் பிரிய வெண்ணிலோ
ஒருதுகி லாயதித் துகிலே யூயசெய்
கருவியிங் கேதெனக் கருத்தி னெண்ணினுன.
36. எண்ணிய துணர்ந்திவர்ப் பிரிப்ப முன்னமே
கண்ணிய வஞ்சகக் கலியும் வாளதாய்
நண்ணிமுன் கிடத்தலு மெடுத்து நாமவேல
அண்ணலுந் துகினடு வரிந்திட டானரோ.
37. சில்லரி நெடுங்கணு டெருளு ருவகை
மெல்லெனக் கொடுங்கையி னீக்கி வெய்துயிர்த
தொல்லையி லுயிர்விடு முடம்பு போன்மென
அல்லலங் கடலிடை யமுந்தி னுனரோ.
38. எழுமகன் ருவினி யென்கொ லாமென
அழுமுயிர் துறந்தென வவச மேற்கொளா
விழுமிவட் காக்கென மெலிந்து தெய்வதம்
தொழுமினை யனபல துன்ப மெய்துமால.
39. செல்லும்வெந் துயரொடுகு செல்லக் காலெழா
தொல்லையின் மீளும்வெய துயிராககு மொண்ணுதல
கல்லத ரிடைத்தனி யேகிற் பேய்க்கணம
கொல்லுமென் ருருயிர குழைந்து சாம்புமால.
40. ஆயிடை யின்னணம் வருந்தி யனபுகூர்
வேயுறழ் தோளியைப் பிரிந்து வெஞ்சின
மாயவெங் கொடுங்கலி வயத்த னாதலிற்
போயினன் பித்தரிற் பொருவில வாயமைபான.

41. ஆரீடை காண்கிலா தழுங்கிச் செங்கடை
பாயரி நெடுங்கணை ரநுவி பாய்தரத
தூய்மென் மலாககர நெரித்துத் துண்ணென
வாய்வெரீஇ யாலவயி நதுக்கி மாழகினுள்.

42. தெளிததழும் பள்ளியிற் சிறிது நீங்கினும்
அளபபருந துயரொடு மவல மொதுவேன
தளிப்பெயற் கநு குளிற் றமியண் மாழகுற
ஒளிததுந் தளிவினோ யாடி லுய்வனே.

வேறு.

43. நேரலா போரேறே நிடத்ததா கோமானே
ஆரவரை மாபா வளியே னுயிராகருயிரே
காரிருள்வா யான்புலமபக கானகத்து விட்டகனறுஞ்
சாரலையா லின னு மிதுவோநின் றண்ணளியே.

44. ஞாலத் திருண்டபப நாட்கமலம வாய்நெகிழ
வேலைத் திரைமுகடடில வெய்யோ னெழுந்தனனூல
மாலேக கதிரவடிவேன மன்னர் பெருமானே
காலேக கடவ கடனகழிக்க வாராயே.

45. வாவுமிள மானகாண் மாசில்காண் மடப்பிழ காள
கூவுங் கரிய குயிலகாண்மென் புள்ளினங்காள்
ஆவி யெனமேவி யகலே மெனவகன்ற
காவலன் றுன்போன் வழியெனகருக காடடிசே.

தமயந்தி காணிடை மிக்க துன்பமுற்று வெவ்விய வனத்தை விட்டுநீங்கிச்
சேதிபதி நகரத்தைச் சார்ந்தது.

வேறு.

46. துணிபட்டொழிந்தமென்றுகிலுஞ் சுடா விட்டொ விரமண்ணுத
மணியிறேன்றிமாசடைந்த வடிவுமவிரிந்தவார்குழலும்
பிணியுற்றுமலுநெஞ்சமுமாய்ப்பித்தேறினாபோறகோமறுகில்
அணுகசுடேதிபதிதாயகன் டாகொலிவளென் றையுறாள்.

47. வந்தமடமான்முகநோக்கி வரிவண்டேப்பொதியவிழ்ந்த
அந்தண்கமலமலர்கவற்றி யழகுவாய்ந்தமுகம்பசப்பச
சிந்தைதளர்ந்துதனிப்போதற்குற்றதெவன்கொல்சேயிழையா
யுந்தையாருன்றலைவனெவ னுன்பேர்யாதிங்குரையென்றாள்.
48. வீமன்புதல்விபுகழ்நிடத வேந்தர்கோமான்மனைக்கிழத்தி
நாமம்பகரிற்றமயந்தி யென்பாடன்கோனண்ணலர்க்குக்
காமர்நிதியும்வளநாடுஞ் சூதினிழந்துகானிடைப்போய்
யாமந்தனின்மற்றவட்பிரிய வவளைத்தேடியீண்டணைந்தேன்.
49. அனையமடமானுயிர்த்தோழி யானென்றுரைப்பவகமிழ்ந்து
தனியளாக்கிகொடுங்கானிற் றலைவன்பிரியத்தளாந்தேங்குங்
கனைவண்டிமிருங்கருங்குழலைக் காணுமளவுமிந்நகரில்
இனையல்வாழியிருத்தியென விசைந்தாங்கவளமிருந்தனளால்.

அரிச்சந்திர புராணம்.

சந்திரமதி புலம்பல்.

1. பனியானனைந்து வெயிலாலுலர்ந்து
பசியாலலைந்துமுலவா
அநியாயவெங்க ணரவாலிறந்த
வதிபாவமென்கொலறியேன்
தனியேகிடந்து விடநோய்செறிந்து
தரைமீதுருண்டமகனே
இனியாரைநம்பி யுயிர்வாழ்வமென்ற
னிறையோனும்யானுமவமே.
2. நிறையோசைபெற்ற பறையோசையற்று
நிரையாய்நிறைந்தகமுகின்
சிறையோசையுற்ற செடியூழிறக்க
விதியாரிழைத்தசெயலோ
மறையோனிரக்க வளநாடனைத்தும்
வழுவாதளித்தவடிவேல்

இறையோனளித்த மகனேயுனக்கு
மிதுவோவிதித்தவிதியே.

3. வானின்றிழிந்து சொரிகின்றதாரை
மழைபோலவிழவிழிநீர்
ஊனின்றமேனி யுதிரங்கள்சிந்த
வுயிரின்றிவெம்புதழலின்
மேனினுனவெந்த தளிர்போலுறங்கி
விதியாரைநொந்துதனியே
யானின்றிரங்க வேனென்பதிலலை
யிதுவோவுனீதிமகனே.
4. செங்கோலறத்தின் முறையேசெலுத்து
திறலோனெவர்க்குமுரவோன்
வெங்கோபயானை விறன்மன்னன்மமை
விடுவிக்கவெண்ணிவருநாள்
பங்கேருகத்து மலர்போல்விளங்கு
வதனாமகிழ்ந்தபரிவால்
எங்கேயெனாசை மகனென்றுரைக்கி
னினியேதுசொல்வன்மகனே.
5. நீராளவாவி செறிநாடனைத்து
நிறைமாதவற்குதவியும்
பாராளுநீர்மை தொடர்பற்றதன்று
படியாளுமெந்தைமுடியிற்
காராளரேர்கள் கடவோசையோய்வில்
கன்னேசிநாடதனைமேல்
ஆராளவல்ல ரவமேவனத்தி
லரவாஹந்தமகனே.
6. நல்லோர்வகுத்த முறையாமறங்க
ணலெட்டிலொன்றுகுறையேம்
இல்லோரையற்ப மிகழேமிறுக்கு
மிறையன்றியேறவுகவேம்

சொல்லோமறுத்து முரையேமுரைத்த
துறவோர்கள்புத்திகடவேம்
எல்லோர்தமக்கு மினிதேவினேப்ப
மேதாகவந்ததிதுவே.

7. மறைநீதியுற்ற புறநாடழித்து
வருசேனையாள்வதறியேம்
அறைநீதிமுற்று முணராவமைச்சை
யணிவாயில்வைத்துமறியேம்
குறையேயிழைத்து வினையேவினேத்த
குடிவைத்திருந்துமறியேம்
இறையேயுவத்தின் வினாவேயெமக்கு
மிதுவோவிதித்தவிதியே.

8. கனமுந்தருக்கள் குலமுந்தரித்த
கரமும்பெருததவுரமும்
தினமுஞ்சிறக்கு முகமுந்தரித்த
சிகையுங்கிடக்குமுறைகண்
டினமுந்தரித்த துயிரானபாவி
யிறவாமலென்றன்மகனே
மன்முந்தரிப்ப திலைநொந்துபெற்ற
வயிறுந்தரிப்பதிலையே.

9. என்னுயகன்றன் மணிமார்பிலேறி
வினையாடுகின்றவெழிலோய்
முன்னாய்வினேந்த கனன்மூழ்கவெம்மின்
முதலேநடந்தமதலாய்
செந்நாய்திரண்டு செறிகாணிருந்து
தெளியாதிரங்குமெனே
அன்னாய்வருந்த லையெனாததுன்ற
னறிவுக்கடாதுமகனே.

10. மறவாளெயிற்று மணிமாகணத்தின்
வலியாவிதந்துளவெனே

டிறவாதிருக்கு மதிபாவிதன்னெ
 டிறவேதெனக்கருதியோ
 திறவாய்சிவந்த கனிவாயுரைத்தல
 செயிலாய்முகத்துவிழியாய்
 பிறவாதறித்த னடியேவழுத்து
 பெருமானளித்தமகனே.

11. வடியேறுவெற்றி நெடுவேன்மலாக்கை
 மகனோடிநந்துமடியாக்
 கொடியேன்முகத்தில் விழியார்முனிக்கு
 வளநாடளித்தகொடையார்
 இடியேறடர்த்த மரமாகிமண்ணி
 னிடையேயுழததலழகோ
 அடியேனையொக்க முடியாதிருத்த
 லநியாயமிககயமனே.

வேறு.

எனமறுகி பிவனுடனா மிறந்தே மாகி
 விவனையெடுத் தெரித்தடக்க வுரியா ரில்லை
 மனமுருகா னம்மைவிலை கொண்டோன் சால
 வன்கண்ணன் மனைவியவன் றனின்மா பாவி
 சினமுடையார் விடியுமுதற் செல்லே னாகிற்
 செறுவரிவன் றனைக்கருக்கிச செலவ னென்று
 தனதுதிரு மகனையெடுத் தணிதோள் வைத்துத்
 தள்ளாடி மதிதயனார் தனையை மீண்டாள்.

க ம ப ர ர ம ர ய ண ம் .

1. மாவலி கதை.

இராமலக்குமணர், விசுவாமித்திரருடன் செல்லுகையில், முன்னர்த்
தோன்றியதோர் இருண்ட பொழிசைச்சட்டி அஃதியாதேன, அம்முனிவர்,
இது திருமால் தவம்புரிந்த இடமெனத்தொடங்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றார்.

1. ஆனவ னிங்குறை கின்றவந் நாள்வாய்
ஊனமின் ஞால மொடுங்கு மெயிற்றூன்
ஏனமெ னுநதிறார் மாவலி யென்பான்
வானமும் வையமும் வவ்வுதல் செய்தான்.
2. செய்தவர் வானவர் செய்குத லாற்றா
நெய்தவழ் வேள்வியை முற்றிட நின்றான்
ஐயமில் சிந்தைய னந்தனர் தமபால
வையமும் யாவும் வழங்க வளித்தான்.
3. ஆபத றிந்தனர் வானவ ரந்நாள்
மாயனை வந்து வணங்கி யிரந்தார்
தியவன் வெந்தொழி றீரேன நின்றார்
நாடக னும்மது செய்ய நயந்தான்.
4. காலது னித்துணர் காசிப னென்னும்
வாலறி வற்கதி திக்கொரு மகவாய்
நீல நிறத்து நெடுந்தகை வந்தோர்
ஆலமா வித்தி னருங்குற ளானான்.
5. முப்புரி நூலினன் முஞ்சியன் விஞ்சை
கற்பதொர் நாவ னனற்படு கையன்
அற்புத னற்புத ரேயறி யுந்தன்
சிற்பத மொப்பதொர மெய்க்கொடு சென்றான்.
6. அன்றவன் வந்த தறிந்துல கெல்லாம்
வென்றவன் முந்தி வியந்தெதிர் கொண்டான்.

நின்றனி னந்தண ரில்லை நிறைந்தோய
என்றனி னுய்ந்தவர் யாரினி யென்றான்.

7. ஆண்டகை யவ்வகை கூற வறிந்தோன்
வேண்டினர் வேட்கையின் மேற்பட வீசி
நீண்டகை யாபினி நின்னுழை வந்தோர்
மாண்டவ ரல்லவா மாண்பில ரென்றான்.
8. சிந்தையு வந்தெதி டூன்செய வென்றான்
அந்தணன் மூவடி மண்ணரு ஞண்டேல
வெந்திற லாயிது வேண்டுமெ னாமுன்
தந்தன னென்றனன் வெள்ளி தடுத்தான்.
9. கண்ட திறத்திது கைதவ மைய
கொண்ட னிறக்குற ளென்பது கொள்ளேல்
அண்டமு முற்று மகண்டமு மேனூள்
உண்டவ னுமிது ணர்ந்துகொ ளென்றான்.
10. நினைக்கிலை யென்கை நிமிர்ந்திட வந்து
தனக்கிய லாவகை தாழ்வது தாழ்வில
கனக்கரி யானது கைத்தல மென்னின்
எனக்கிதன் மேனல மியாதுகொ ளென்றான்.
11. துன்னினர் துன்னல ரென்பது சொல்லா
முன்னிய நன்னெறி நூலவர் முன்வந்
துன்னிய தானமு யாந்தவர் கொள்க
என்னினி வன்னுணை யாவ ருயாந்தார்.
12. வெள்ளியை யாதல் விளம்பினை மேலோர்
வள்ளிய ராக வழங்குவ தல்லால்
எள்ளுவ வென்சில வின்னுயி ரேனும்
கொள்ளுத றீது கொடுப்பது நன்றால்.
13. மாய்ந்தவர் மாயந்தவ ரல்லர்கண் மாயா
தேந்திய கைகொடி ரந்தவ ரெந்தாய்

வீந்தவ ரென்பவா வீந்தவ ரேனும்
ஈந்தவ ரல்ல திருந்தவர் யாரே.

14. அடுப்ப வருமபழி செய்ஞரு மல்லர்
கொடுப்பவர் முன்பு கொடேலென நின்று
தடுப்பவ ரேபகை தமமையு மன்னா
கெடுப்பவ ரன்னதோர் கேழில யென்றான்.

15. கட்டுரை யிறறம கைத்துள போழதே
இட்டிசை கொண்டற நெய்த முயன்றோ
உட்டெறு வெம்பகை யாவது லோபம்
விட்டிட லென்று விலக்கினர் தாமே.

வேறு.

16. எடுத்தொருவ ருக்கொருவ ரீவதனின் முன்னம
தடுப்பது நினக்கழகி தோதகைவில் வெள்ளி
கொடுப்பது விலகக்குகொடி யோர்தமது சுற்றம்
உடுப்பதுவு முண்பதுவு மின்றியொழி யுங்காண்.

வேறு.

17. முடியலும் மொழியெலா மொழிந்து மந்திரி
கொடியனென் றுரைத்தசொ லொன்றுங் கொண்டிலன்
அடியொரு மூன்றுநீ யளந்து கொள்கென
நெடியவன் குறியகை நீரி னீட்டினான்.

18. குறியவன் கையினீர் விழாமற குண்டுகை
மறிபட வாமனன் மலர்க்கைத் தர்ப்பையாற்
செறிவது நீக்கிடச சிதைந்து கண்ணுடைந்
துறுதுயாக் கடலிடை யுசன னோடினான்.

19. கயந்தரு நறும்புனல கையிற நீண்டலும
பயந்தவர் களுமிகழ் குறளன் பார்த்தெதிரா
வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பி னோங்கினான்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய வுதவி யொப்பவே.

20. நின்றகான் மண்ணெலா நிரப்பி யப்புறம்
சென்றுபா விற்றிலை சிறிது பாரொனா
ஒன்றவா னகமெலா மொடுக்கி யும்பரை
வென்றகான் மீண்டது வெளிபெ ருமையே.
21. உலகெலா முள்ளடி யடக்கி யோரடிக்
கலகிலா தவ்வடிக் கன்பன் மெய்யதாம்
இலைகுலாந் துழாய்முடி யேக நாயகன்
சிலைகுலாந் தோளினுய் சிறியன் சாலவே.
22. உரியதிந் திரற்கிதென் னுலகமீந்து போய்
விரிதிரைப் பாற்கடற் பள்ளி மேவினான்
கரியவ னுலகெலாந் கடந்த தாளினை
திருமகள் கரந்தொடச சிவந்து காட்டவே.
23. ஆதலா லருவினை ய்றுக்கு மாரிய
காதலாற் கண்டவர் பிறவி காண்குறார்
வேதநூன் முறைமையால் வேள்வி முற்றுவேற்
கீதலா தில்லவே றிருக்கற் பாலதே.

2. சடாயு தசரதரை நினைந்து புலம்பல்;

1. பரவலருங் கொடைக்குநின்றன் பனிக்குடைக்கும் பொ
பண்பு தோற்ற [றைக்குநெடும்
கரவலருங் கற்பகமு முடுபதியுங் கடலிடமுங்
களித்து வாழப்
புரவலர்தம் புரவலனே பொய்ப்பகையே மெய்க்கணியே
புகழின் வாழ்வே
இரவலரு நல்லறமும் யானுமினி யென்படநீத்
தேகி னாயே.
2. அலங்கார மெனவுலகுக் கமுதளிக்குந் தனிக்குடையா
யாழி சூழ்ந்த
நிலங்காவ லதுகிடக்க நிலையாத நிலையுடையே
னைய நெஞ்சின்

நலங்காண நடந்தனையோ நாயகனே தீவினையே
 னண்பி னின்றும்
 விலங்கானே துதலினால் விலங்கினே னின்னுமுயிர்
 விடடி லேனால.

3. தயிருடைக்கு மத்தென்ன வுலகைநலி சமபரனைத்
 தடிந்த வந்நாள்
 அயிர்கிடக்குங் கடல்வலயத் தயலறிய நீயுடனா
 னாவி யென்று
 செயிர்கிடத்தல செயயாத திருமனத்தாய் செப்பினாய்
 திறம்பா நின்சொல்
 உயிர்கிடக்க வுடலைவிசும் பேற்றினா ருணர்விறந்த
 கூற்றி னாரே

3. சடாயு இராவணனுக்குக் கூறியது.

1. உத்தமன் தேவியை யுலகொ டோங்குதேர்
 வைத்தனை யேகுவ தெங்கு வானினே
 டித்தனை திசையைடி மறைப்பெ னீண்டெனாப்
 பத்திரச் சிறைகளை விரிக்கும் பண்பினாள்.
2. வந்தன னெருவையின் மன்னன் மாண்பிலான்
 எந்திரத் தேர்ச்செல வொழிக்கு மெண்ணினான்
 சிந்துரக் கால்சிரா செக்கர் சூடிய
 கந்தரக் கயிலையை நிகர்க்குங் காட்சியான்.

வேறு .

3. கெட்டாய்கிளை யோடுநின் வாழ்வையெலாம்
 சுட்டாயிது வென்ன தொடங்கினேநீ
 பட்டா யெனவே கொடுபத் தினியை
 விட்டே குறியால் விளிகின் றிலையால்.
4. பேதாய்பிழை செய்தனை பேருலகின்
 மாதாவனை யானை மனக்கொடுநீ
 யாதா கறினைத் தனையெண் ணமிலாப்
 ஆதா ரநிகை கினியா ருளரோ.

பெரியபுராணம்.

- அப்பரும் ஞானசம்பந்தரும் திருப்பூந்துருத்தியிற் சந்தித்தல்.
1. பொன்னிவலங் கொண்டதிருப் பூந்துருத்தி யிவரிருப்பக்
கன்மனத்து வல்லமணர் தமைவாதிற் கட்டழித்துத்
தென்னவன் கூ னியிர்த்தருளித் திருநீற்றி னொளிகண்டு
மன்னியசீர் ச சண்பைநகர மறையவனா வருகின்றார்.
  2. தீந்தமிழ்நாட டிடைநின்று மெழுந்தருளிச் செம்பொன்னி
வாயந்தவனந் தருநாட்டு வந்தணைந்தார வாக்கினுகரு
வேந்தரிருந் தமைகேட்டு விரைந்தவாபாற் செல்வனெனப்
பூந்துருத்தி வளமபதியின் புறம்பணியில் வந்தணைந்தார்.
  3. சண்பைவருந் தமிழ்விரக ரெழுந்தருளத் தாங்கேட்டு
மண்பரவும் பெருங்கீர்த்தி வாகீசா மனமகிழந்து
கண்பெருகுங் களிகொள்ளக் கண்டிறைஞ்சங் காதலினால்
எண்பெருகும் விருப்பெய்த வெழுந்தருளி யெதிர்சென்றார்.
  4. காழியர்கோன் வருமெல்லை கலந்தெய்திக் காதலீத்தார்
குழுமிடைந் திடுநெருக்கிற காணுமே தொழுதருளி
வாழியவா தமைத்தாங்கு மணிமுத்தின் சிவிகையினைத்
தாழுமுட விதுகொண்டு தாங்குவன்யா னெனத்தரித்தார்.
  5. வந்தொருவ ரறியாமே மறைந்தவடி வொடும்புகளி
அந்தணனா ரேறியெழுந் தருளிவரு மணிமுத்தின்
சந்தமணிச் சிவிகையினைத் தாங்குவா ருடன் றுங்கிச்
சிந்தைகளிப் புறவருவார தமையாருந் தெளிந்திலரால்.
  6. திருஞான முனிவரர சிருந்ததிருப் பூந்துருத்திக்
கருகாக வெழுந்தருளி யெங்குற்றா ரப்பரென
உருகாநின் றும்மடியே னுமமடிக டாங்கிவரும்
பெருவாழ்வு வந்தெய்தப் பெற்றிங்குற் றேனென்றார்.

7. பின்னையா ரதுகேளாப் பெருகுவிரை வுடனிழிந்தே
யுள்ளமிகு பதைப்பெய்தி யுடையவர சினவணங்க
வள்ளலார் வாசீச ரவர்வணங்கா முன்வணங்கத்
துள்ளுமான்மறிக்கரத்தார் தொண்டரெலாந்தொழுதார்த்தார்.

சீ வ க சி ந் தா ம ணி .

சீவகனுக்குப் போதகாசிரியன் நற்புத்தி கூறியது.

1. அறிவினாற் பெரியநீரா ரருவினை கழியநின்ற
நெறியினைக் குறுகியின்ப நிறைகட லகத்துநின்றார்
பொறியெனும் பெயரவைவாய்ப் பொங்கழ லரவின்கண்ணே
வெறிபுலங் கன்றிநின்றார் வேதனைக் கடலுணின்னார்.
2. கூற்றுவன் கொடியனாகிக் கொலைத்தொழிற் கருவிசூழ்ந்து
மாற்றரும் வலையைவைத்தான் வைத்ததை யறிந்துநாமும்
நோற்றவன் வலையையீங்கி நுகர்ச்சியி லுலகநோக்கி
ஆறறுறப் போதறேற்றா மனியமோ பெரியமேகாண்.
3. பேரஞரி கும்பையெல்லாம் பிளந்திடும் பிறப்புநீக்கும்
ஆரமிா தரிதிடபெற்றும் அகன்பயன் கோடறேற்றும்
ஒருமைப் பொறியுமோம்பி யுளபகல் கழிந்தபின்றைக்
கூரெரி கவரும்போழ்திற் கூடுமோ குறித்தவெல்லாம்.
4. தழங்குரன் முரசிற்சாற்றித் தத்துவந் தழுவல்வேண்டிச
செழுங்களி யாளாமுன்ன ரிருளறச் செப்பினாலும்
முழங்கழ னரகின்மூழ்கு முயற்சிய ராகிநின்ற
கொழுங்களி யுணர்வினாரைக் குணவதங் கொளுத்தலாமோ.

நன் னூற்பொ துப்பாயிரம்.

1. பாடங்கேட்தும் முறை.

1. கோடன் மரபே கூறுங் காலைப்
பொழுதொடு சென்று வழிபடன் முனியான்
குணத்தொடு பழகி யவன்குறிப் பிறசார்ந் .

திருவென விருந்து சொல்லெனச் சொல்லிப்
பருகுவ னன்னவார் வத்த னாகிச்
சித்திரப் பாவையி னத்தக வடங்கிச்
செவிவா யாக நெஞ்சுகள னாகச்
கேட்டவை கேட்டவை விடாதுளத் தமைத்துப்
போவெனப் போத லென்மனார் புலவர்.

2. தூல்பயி லியல்பே நுவலின் வழக்கறிதல
பாடம் போற்றல கேட்டவை நினைத்தல
ஆசாற் சார்ந்தவை யமைவரக் கேட்டல
அம்மாண் புடையோர் தம்மொடு பயிறல்
வினாதல் வினாயவை விடுத்த லென்றிவை
கடனாக் கொளினே மடநனி யிகக்கும்.
3. ஒருகுறி கேட்போ னிருகாற் கேட்பின்
பெருக தூலிற் பிழைபா டிலனே.
4. முக்காற் கேட்பின் முறையறிந் துரைக்கும்.
5. ஆசா னுரைத்த தமைவரக் கொளினும்
காற்கு றலலது பற்றல னாகும்.
6. அவ்வினே யாளரொடு பயிலவகை யொருகால்
செவ்விதி னுரைபப வவ்விரு காலும்
மையறு புலமை மாண்புடைத் தாகும்.
7. அழலி னீங்கா னனுகா னஞ்சி
நிழலி னீங்கா னிறைந்த நெஞ்சமோ
டெததிறத் தாசா னுவககு மத்திறம்
அறத்திற் றிரியாப் படாச்சி வழிபாடே.

2. மாணக்கரது வரலாறு.

1. தன்மக னுசான் மகனே மன்மகன்
பொருணனி கொடுப்போன் வழிபடு வோனே
உரைகோ ளா ளற குரைப்பது தூலே.

2. அன்ன மாவே மண்ணொடு ஓளியே
இல்விக் குடமா டெருமை நெய்யரி
அன்னர் தலையிடை கடைமா ணுககர்.
3. களிமடி மானி காமி கள்வன்
பிணிய நேழை பிணக்கன் சினத்தன்
துயில்வோன் மந்தன் றென்னுற கஞ்சித்
தடுமா னுளத்தன் றறுகணன் பாவி
படிநனின் னோக்குப் பகரார நூலே,

தாயுமானவர் பாடல்.

1. ஆழாழி கரையின்றி நிறகவிலை யோகொடிய
வாலமழு தாகவிலையோ
அக்கடலின் மீதுவட வன்னிற்க விலலையோ
வந்தரத் தகிலகோடி
தாழாம விலைநிற்க விலலையோ மேருவுந்
தனுவாக வளையவிலையோ
சப்தமே கங்கனும் வசரதர னுணையிற்
சஞ்சரித் திடவிலலையோ
வாழாது வாழவே யிராமனடி யாறசிலையு
மடமங்கை யாகவிலையோ
மணிமந்தர மாதியால் வேண்டிசித திகளுலக
மார்க்கத்தில் வைக்கவிலையோ
பாழான வென்மனங் குவியவொரு தந்திரம்
பண்ணுவ துனக்கருமையோ
பார்க்குமிட மெங்குமொரு நீக்கமற றிதைகின்ற
பரிபூர னுனந்தமே.
2. எத்தனை விதங்கடான் கற்கினுங் கேட்கினுமென்
னிதயமு மொடுங்கவில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவில்லை
யானெனு மகந்தைதா னெள்ளளவு மாறவில்லை

சித்தமிசை குழிகொண்ட தீகையொ டுரக்கமென்
 சென்மத்து நானறிகிலேன்
 சீலமொடு தவவிரத மொருகனவி லாயினுந்
 தெரிசனஞ் செய்துமறியேன்
 பொய்த்தமொழி யல்லான் ம்ருந்துக்கு மெய்ம்மொழி
 புகன்றிடேன் பிறர்கேட்கவே
 போதிப்ப தலலாது சும்மா விருந்தருள்
 பொருந்திடாப் பேதைநானே
 அத்தனை குணககேடர் கண்டதாந கேட்டதா
 வவனிமிசை யுண்டோசொலாய்
 அண்டபகி ரண்டமு மடங்கவொரு நினைவாகி
 யானந்த மானபரமே.

3. அன்பின்வழி யறியாத வென்னைத் தொடர்ந்தென்னை
 யறியாத பகருவத்தே ,
 ஆசைப் பெருக்கைப் பெருக்கிக் கொடுத்தாநா
 னற்றே னலந்தேனென
 என்புலன் மயங்கவே பித்தேற்றி விட்டா
 யிரங்கியொரு வழியாயினும்
 இன்பவெள மாகவந் துள்ளங் களிக்கவே
 யெனைநீ கலந்த துண்டோ
 தன்பருவ மலருக்கு மணமுண்டு வண்டுண்டு
 தண்முகை தனக்குமுண்டோ
 தமிழனேற் கிவ்வணந் திருவுள மிரங்காத
 தன்மையாற் றனியிருந்து
 துன்பமுறி னெங்ஙனே யழியாத நின்னன்பர்
 சுகமவந்து வாய்க்குமுரையாய்
 சுத்தநிர்க் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவாரியே.

4. கல்லேனு மையவொரு காலத்தி லுருகுமென்
 கன்னெஞ்ச முருகவிலையே
 கருணைக் கிணங்காத வன்மையை யு நான்முகன்
 கற்பிக்க வொருகடவுளோ

வல்லான் வகுத்ததே வாங்க்கா லெனும்பெரு
 வழக்குக் கிழுக்குமுண்டோ
 வானமாய் நின்றின்ப மழையா யிரங்கியெனே
 வாழ்விப்ப துன்பரங் காண்
 பொல்லாத சேயெனிற் றுய்தள்ள நீதமோ
 புகலிடம் பிறிதுமுண்டோ
 பொய்வார்த்தை சொல்லிலோ திருவருட் கயலுமாய்.
 புன்மையே னுவனந்தோ
 சொல்லான் முழக்கிலோ சுகமிலை மௌவியாய்ச்
 சும்மா விருக்கவருளாய்
 சுத்தநிக் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்
 சோதியே சுகவாரியே.

5. கந்துக மதக்கரியை வசமா நடத்தலாங்
 கரடிவெம் புலிவாயையும்
 கட்டலா மொருசுங்க முதுகின்மேல் கொள்ளலாங்
 கட்செவி யெடுத்தாட்டலாம்
 வெந்தழவி னிரதம்வைத் தைந்துலோ கத்தையும்
 வேதித்து விற்றுண்ணலாம்
 வேறொருவர் காணாம லுலகத்து லாவலாம்
 விண்ணவரை யேவல்கொளலாம்
 சந்ததமு மிளமையொ டிருக்கலா மறொரு
 சரீரத்தி னும்புகுதலாம்
 சலமே னடக்கலாங் கனன்மே லிருக்கலாந்
 தன்னிகரில் சித்திபெறலாம்
 சிந்தையை யடக்கியே சும்மா விருக்கின்ற
 திறமரிது சத்தாகியென்
 சித்தமிசை குடிகொண்ட வறிவான தெய்வமே
 தேசோ மயானந்தமே.

1. எத்திக்குந் தானுகி யென்னிதயத் தேயூறித்
தித்திககு மானந்தத் தேனே பராபரமே.
  2. பாராயோ வென்னேமுகம் பாரத்தொருகா லென்கவலை
திராயோ வாய்திறந்து செப்பாய் பராபரமே.
  3. ஓயாதோ வென்கவலை யுள்ளேயா னந்தவெள்ளம்
பாயாதோ வையா பகராய் பராபரமே.
  4. ஒகோ வுனைப்பிரிந்தா றுள்ளங் கனலில்வைத்த
பாகோ மெழுகோ பகராய் பராபரமே.
  5. உள்ள மறிவா யுழப்பறிவாய் நானேழை
தள்ளிவிடின் மெத்தத் தவிப்பேன் பராபரமே.
  6. கன்றினுக்குச் சேதாக் கனிந்திரங்கல போலவெனக்
கென்றிரங்கு வாய்கருணை யெந்தாய் பராபரமே.
  7. ஆழித் துரும்பெனவே யங்குமிங்கு முன்னடிமை
பாழிற நிரிவதென்ன பாவம் பராபரமே.
  8. வஞ்சனையும் பொய்யுமுள்ளே வைத்தழுக்கா றுயுளறும்
நெஞ்சனுக்கு முண்டோ நெறிதான் பராபரமே.
  9. இந்தநாட் சற்று மிரங்கிலையேற் காலன்வரும்
அந்தநாட் காக்கவல்லா ரார்காண் பராபரமே.
  10. எள்ளளவு நின்னைவிட வில்லா வெனைமயக்கில்
தள்ளுதலா லென்னபலன் சாற்றாய் பராபரமே.
  11. எவ்வுயிரு மென்னுயிர்போ லெண்ணி யிரங்கவுநின்
தெய்வ வருடகருணை செய்யாய் பராபரவே.
  12. எத்தன்மைக் குற்ற மியற்றிடினுந் தாய்பொறுக்கும்
அத்தன்மை நின்னருளு மன்றோ பராபரமே.
- மார்க்கண்டர்க் காக மறலிபட்ட பாட்டையுன்னிப்.
பார்க்கினன்பர்க் கென்ன பயங்காண் பராபரமே.
- னமடங்கக் கற்றாலுஞ் சித்திபெற றுலும்
னமடங்கக் கல்லார்க்கு வாயேன் பராபரமே.

15. கொள்ளித்தேள் கொட்டிக் குதிக்கின்ற பேய்க்குரங்காய்க்
கள்ளமனந் துள்ளுவதேன் கண்டாய் பராபரமே.
16. ஆடியோய் பம்பரம்போ லாசையுடனெங்குமுனைத்
தேடியோய் கின்றேனென் செய்வேன் பராபரமே.
17. மாறாத துன்பமெல்லாம் வந்துரைத்தா னின்செவியில்
ஏறாத வாறே தியம்பாய் பராபரமே.
18. தாயிருந்தும் பிள்ளை தளர்ந்தாற்போ லெவ்விடத்தும்
நயிருந்து நான்றளர்ந்து நின்றேன் பராபரமே.
19. ஆங்கார மென்னுமத யானைவா யிறகரும்பாய்
ஏங்காம லெந்தையரு ளெய்துநா ளெந்நாளோ.
20. கானற் சலம்போன்ற கட்டுழலைப் பொய்தீர
வானமுத வாவி மருவுநா ளெந்நாளோ.
21. கற்குணத்தைப் போன்றவஞ்சக காரர்க்கை கோவாமல்
நற்குணத்தார் கைகோத்து நான்றிரிவ தெந்நாளோ.
22. கற்கண்டா லோடுகின்ற காக்கைபோற் பொய்ம்மாயச்
சொற்கண்டா லோடுமன்பா தோய்வறிவ தெந்நாளோ.
23. சாட்டையிலாப் பம்பரம்போ லாடுஞ் சடசால
நாட்டம்ற வெந்தைசுதத ஞானவெளி காண்பேனே.
24. துன்பமெனுந் திட்டனைத்துஞ் சூறையிட வையாவே
இன்பவெளளம வந்திங் கெதிர்ப்படவுங் காண்பேனே.
25. ஆசைச் சுழற்கடலி லாமாம லையாநின்
நேசப் புனைததா ணிறுத்தினு லாகாதோ.
26. ஏதுந் தெரியா தெனைமறைதத வல்லிருநே
நாதாநீ நீக்கவொரு ஞானவிளக் கில்லையோ.
27. ஆவித் துணையே யருமருந்தே யென்றனைநீ
கூவியழைத் தின்பங் கொடுத்தாற் குறைவாமோ.

நா ல டி யா ர் .

1. உடாஅது முண்ணுதுந் தம்முடம்பு செந்துங்
கெடாஅத நல்ஹமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டி னுரிழப்பா வான்ரோய் மலைநாட
உய்த்தீட்டுந் தேனீக கரி.
2. மற்றறிவா நல்வினை யாமினைய மென்னுது
கைத்துண்டாழ் பேழ்தே கரவா தறஞ்செய்ம்மின்
முற்றி யிருந்த கனியொழியத் தீவளியால்
நற்கா யுதிர்தலு முண்டு.
3. புன்னுனிமே னீர்போ னிலையாமை பென்றெண்ணி
இன்னினியே செய்க வறவினை—இன்னினியே
நின்றா னிருந்தான் கிடந்தான்றன் கேளஸரச
சென்றா னெனப்படுத லான்.
4. கூர்த்துநாய் கௌவிக் கொளக்கண்டுந் தம்வாயாற்
பேர்த்துநாய் கௌவினா ரீங்கிலலை—நீர்த்தன்றிக
கீழ்மக்கள் கீழாய சொல்லியக்காற் சொல்பவோ
மேன்மக்க டம்வாயான் மீட்டு.
5. அறிவ தறிந்தடங்கி யஞ்சுவ தஞ்சி
உறுவ துலகுவப்பச செய்து—பெறுவதனால்
இன்புற்று வாழ்வு மியல்புடையா ரெஞ்ஞான்,
துன்புற்று வாழ்த லரிது.
6. நடுவூருள் வேதிகைச சுற்றுக்கோட் புகக
படுபனை யன்னர் பலர்நசச வாழ்வார்
குடிகொழுத்தக் கண்ணுங் கொடுத்துண்ணு மாக்கள்
இடுகாட்டு னேற்றுப் பனை.
7. கடிப்பிடு கண்முரசங் காதத்தோர் கேட்பர்
இடித்து முழங்கியதோர் யோசனையோர் கேட்பா
அடுக்கிய முவுலகுங் கேட்குமே சான்றோர்
கொடுத்தா ரெனப்படுஞ் சொல.

8. ஆவே றுருவின வாயினு மாபயந்த
பால்வே றுருவின வல்லவாம்—பால்போல்
ஒருதன்மைத் தாகு மறநெறி யாபோல்
உருவு பலகொள லீங்கு.
9. குஞ்சி யழகுங் கொடுத்தானைக் கோட்டழகும்
மஞ்ச ளழகு மழகல்ல—நெஞ்சத்து
நலமயா மென்னு நடுவு நிலைமையால்
கல்வி யழகே யழகு.
10. இம்மை பயக்குமா லீயக் குறைவின்ரூல்
தம்மை விளக்குமாற் றுமுளராக் கேடின்றூல்
எமமை யுலகத்தும் யாங்காணேங் கல்விபோல்
மம்ம ரறுக்கு மருந்து.
11. களாநிலத் துப்பிறந்த வுப்பினைச சான்றோர்
வினேநிலத்து நெலலின் விழுமிதாக கொள்வர்
கடைநிலத்தோ ராயினுங் கற்றறிந் தோரைத்
தலைநிலத்து வைக்கப் படும்.
12. வைப்புழிக் கோட்படா வாய்த்தீயிற் கேடில்லை
மிக்க சிறப்பி னரசர் செறினவவ்வார்
எசச மெனவொருவன் மக்கட்குச் செய்வன
விச்சைமற் றல்ல பிற.
13. கல்வி கரையில கற்பவர் நாள்சில
மெல்ல நினைக்கிற் பிணிபல—தெள்ளிதின்
ஆராய்ந் தமைவுடைய கற்பவே நீரொழியப்
பாலுண் குருகிற நெரிந்து.
14. தோணி யியக்குவான் றொல்லை வருணத்துக
காணிற் கடைப்பட்டா னென்றிகழார்—காணாய்
அவன்றுணையா வாறுபோ யற்றேநூல் கற்ற
மகன்றுணையா நல்ல கொளல.

15. கண்கடற் றண்சோபப சுற்றறிந்தார் கேண்மை
துனியிற் கரும்புதின் றற்றே—துனிநீக்கித்
தூரிற்றின் றன்ன தகைத்தரோ பண்பிலா
ஈர மிலாளர் தொடர்பு.
16. கல்லாரே யாயினுங் கற்றோரைச் சேர்ந்தொழுகின்
நல்லறிவு நாளுந் தலைப்படுவர்—தொல்கிறப்பின்
ஒண்ணிறப் பாதிரிப்புச் சேர்தலாற் புத்தோடு
தண்ணீர்க்குத் தான்பயந் தாங்கு.
17. அலகுசால் கற்பி னறிவுதூல் கலலா
துலகநா லோதுவ தெலலாம்—கலகல
கூஉந் துணையலலாற் கொண்டு தடுமாற்றம்
போலுந் துணையறிவா ரில்.
18. கடித்துக் கரும்பினைக் கண்டகீர் தூறி
இடித்துநீர் கொள்ளினு மின்சுவைத்தே யாகும்
வடுப்பட வைதிறந்தக் கண்ணுங் குடிப்பிறந்தார்
கூறாந்தம் வாயிற சிதைந்து.
19. கள்ளார்கள் ஞண்ணார் கடிவ கடிந்தொரீஇ
ள்ளிப் பிறரை யிகழ்ந்துரையார்—தள்ளியும்
வாயிற்பொய் கூறார் வடுவறு காட்சியார்
சாயிற் பரிவ திலா.
20. பிறர்மறை யின்கட் செவிடாய்த் திறனறிந்
தேதிலா நிற்கட் குருடனாய்த்—திய
புறங்கூற்றின் மூகையாய் நிற்பானேல யாதும்
அறங்கூற வேண்டா வலற்கு.
21. ஊசங் கணநீ ருரவுநீர்ச் சேர்ந்தக்கால்
பேரும் பிறிதாகித் தீர்த்தமாம்—ஓரும்
குலமாட்சி யில்லாருங் குன்றுபோ னிற்பா
நலமாட்சி நலலாரைச் சாரந்து.

22. ஒண்கதிர் வாண்மதியஞ் சோதலா லோங்கிய
அங்கண் விசும்பின் முயலுந் தொழப்பேஉம்
குன்றிய சிர்மைய ராயினுஞ் சிர்பெறுவர்
குன்றன்னூர் கேண்மை கொளின்.
23. பாலோ டளாயநீர் பாலாகு மல்லது
நீராய் நிறந்தெரிந்து தோன்றாதாம்—தேரின்
சிறியார் சிறுமையும் தோன்றாதா நல்ல
பெரியார் பெருமையைச் சாரந்து.
24. கொல்லை யிரும்புனத்துக் குற்றி யடைந்தபுல்
ஒல்காவே யாகு முழுவ ருழுபடைக்கு
மெல்லியரே யாயினு நற்சார்வு சார்ந்தார்மேல்
செல்லாவாளு செற்றார் சினம்.
25. நிலநலத்தா னந்திய நெல்லேபோற் றத்தம்
குலநலத்தா லாகுவா சான்றோர்—கலநலத்தைத்
திவளி சென்று சிதைத்தாங்குச் சான்றாண்மை
தியினஞ் சேரக் கெடும்.
26. மனத்தான் மறுவில ரேனுந்தாஞ் சேர்ந்த
இனத்தா லிகழப் படுவர்—புனத்து
வெறிகமழ் சந்தனமும் வேங்கையும் வேமே
ஏறிபுனந் தீபபட்டக் கால்.
27. உறுபுன றந்துல கூட்டி யறுமிடத்தும்
கல்லூற் றுழியூறு மாறேபோற் செல்வம்
பலர்க்காற்றிக் கெட்டுலந்தக் கண்ணுஞ் சிலர்க்காற்றிச்
செய்வர் செயற்பா லவை.
28. கோளாற்றக் கொள்ளாக் குளத்தின்கீழ்ப் பைங்கூழ்போல்
கேளீவ துண்டு கிளைகளோ துஞ்சுப
வாளாடு கூத்தியர் கண்போற் றடுமாறும்
தாளாளர்க் குண்டோ தவறு.

29. ஆடுகோ டாகி யதரிடை நின்றதூஉம்
காழ்கொண்டக் கண்ணே களிற்றைக்குங் கந்தாகும்
வாழ்தலு மன்ன தகைத்தே யொருவன்றான்
தாழ்வின்றித் தன்னைச் செயின்.
30. இசையா தெனினு மியற்றியோ ராற்றால்
அசையாது நிற்பதா மாண்மை—இசையுங்கால்
கண்ட றிரையலைக்குங் கானலந் தண்சேர்ப்ப
பெண்டிரும், வாழாரோ மற்று.
31. நல்ல குலமென்றுந் தீய குலமென்றும்
சொல்லள வல்லாற் பொருளில்லை—தொல்சிறப்பின்
ஒண்பொரு ளொன்றோ தவங்கல்வி யாள்வினை
என்றிவற்றா னாகுங் குலம்.
32. ஆன்படு நெய்பெய் கலனு ளதுகளைந்து
வேம்படு நெய்பெய் தனைத்தரோ—தேம்படு
நல்வரை நாட நயமுணர்வார் நண்பொரீஇப்
புல்லறிவி னாரொடு நட்பு.
33. கல்லாது நீண்ட வொருவ னுலகத்து
நல்லறி வாள ரிடைப்புக்கு—மெல்ல
இருப்பினு நாயிருந் தறறே யிராஅ
துரைப்பினு நாய்குரைத் தற்று.
34. எனதென தென்றிருக்கு மேழை பொருளை
எனதென தென்றிருப்பன் யானுந்—தனதாயிற்
றானு மதனை வழங்கான் பயன் லுவ்வான்
யானு மதனை யது.
35. ஆகா தெனினு மகத்துநெய் யுண்டாகின்
போகா தெலும்பு புறஞ்சுற்றும்—யாதும்
கொடாஅ ரெனினு முடையாரைப் பற்றி
விடாஅ ருலகத் தவா.

திருக்குறள்.

கடவுள் வாழ்த்து.

1. அகர முதல வெழுத்தெல்லா மாதி
பகவன் முதற்றே புலகு
2. கற்றதனா லாய பயனென்கொல வாலறிவன்
நற்றா டொழாஅ ரெனின்
3. தனக்குவமை யில்லாதான் னுள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
மனக்கவலை மாற்ற லரிது.

வான் சிறப்பு.

4. தானந் தவமிரண்டுந் தங்கா வியனுலகம்
வானம் வழங்கா தெனின்.

அறன்வலியுறுத்தல்.

5. சிறப்பினுஞ் செலவமு மீனு மறத்தினூஉங்
காக்க மெவனோ வுயிர்க்கு
6. அறத்தினூஉங் காக்கமு மில்லை யதனை
மறத்தவி னூங்கில்லை கேடு.

வாழ்க்கைத்துணைநலம்.

7. தெய்வந் தொழாஅள் கொழுநந் றெழுதெழுவாள்
பெய்யெனப் பெய்யு மழை.

புதல்வரைப் பெறுதல்.

8. தந்தை மசற்காற்று நன்றி யவையத்து
முந்தி யிருப்பச செயல்
9. ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்குந் தன்மகனைச்
சான்றோ னெனக்கேட்ட தாய்
10. மசன்றந்தைக் காற்று முதவி யிவன்றந்தை
என்றோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்.

அன்புடைமை.

11. அன்பகத் தில்லா வுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றன் மரந்தலிர்த தற்று.

விருந்தோம்பல்.

12. செல்விருந் தோம்பி வருவிருந்து பாததிருப்பான்
நல்விருந்து வானத் தவர்க்கு.

13. மோப்பக் குழையு மனிசச முகந்திரிந்து
நோக்கக் குழையும் விருந்து.

இனியவை கூறல்.

14. பணிவுடைய னின்சொல னாத லொருவற்
கணியலல மறறுப் பிற.

15. இனிய வுளவாக வினனாத கூறல்
கனியிருப்பக காயகவாந் தற்று.

செய்நன்றியறிதல்.

16. செய்யாமற் செய்த வுதவிக்கு வையகமும்
வானகமு மாற்ற லரிது.

17. காலத்தி னாற்செய்த நன்றி சிறிதெனினும்
ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது.

18. தினைத்துணை நன்றி செயினும் பனைத்துணையாக்
கொள்வர் பயன்றெரி வார.

19. நன்றி மறப்பது நன்றன்று நன்றலல
தன்றே மறப்பது நன்று.

அடக்கமுடைமை.

20. யாகாவா ராயினு நாகாக்க காவாக்காற்
சோகாப்பர் சொல்லிழுக்குப் பட்டு.

21. தீயினாற் சுட்டபுண் ணுள்ளாறு மாறாதே
நாவினாற் சுட்ட வடு.

ஒழுக்கமுடைமை.

22. நன்றிக்கு வித்தாகு நல்லொழுக்கந் தீயொழுக்கம்
என்று மிடும்பை தரும.

பிறனில் விழையாமை.

23. எனைத்துணைய ராயினு மென்னுந் தினைத்துணையுந்
தேரான் பிறனில் புகல.

பொறையுடைமை.

24. அகழ்வா ரைத் தாங்கு நிலம்போலத் தம்மை
இகழ்வார்ப் பொறுத்த றலை.

அழுக்காறுமை.

25. அழுக்கா நெனவொரு பாவி திருச்செற்றுத்
தியுழி யுய்த்து விடும்.

வெஃகாமை.

26. அஃகாமை செல்வத்திற் கியாதெனின் வெஃகாமை
வேண்டும பிறன்கைப பொருள்.

27. அறனறிந்து வெஃகா வறிவுடையார்ச் சேருந்
திறவறிந் தாங்கே திரு.

புறங்கூறுமை.

28. புறங்கூறிப் பொய்த்துயிர வாழுகலிற் சாதல்
அறங்கூறு மாக்கந் தரும்.

பயனில சொல்லாமை.

29. சீர்மை சிறப்பொடு நீங்கும் பயனில
நீர்மை யுடையார் சொலின்.

30. பயனிலசொற் பாராடடு வாளை மகனெனல்
மக்கட பதடி யெனல.

திவினையச்சம்.

31. தீயவை செய்தார் கெடுத னிழறன்னை
வீயா தடியுறைந் தற்று.

ஒப்புரவறிதல்.

32. ஊருணி நீர்நிறைந் தறறே புலகவாம
பேரறி வாளன் திரு.

33. பயன்மர முள்ளூப் பழுத்தற்றாற செலவம்
நயனுடை யான்கட் படிந்.

ஈகை.

34. நல்லா நெனினுங் கொளறிது மேலுலகம்
இல்லெனினு மீதலே நன்று.

35. சாதவி னின்னாது தில்லை யினித்து உம்
நாத வியையாக் கடை.

புகழ்.

36. தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்
தோன்றவிற் றோன்றாமை நன்று.

37. வசையொழிய வாழ்வாரே வாழ்வா ரிசையொழிய
வாழ்வாரே வாழா தவர்.

அருளுடைமை.

38. அருட்செல்வரு செல்வத்துட் செல்வம் பொருட்செல்வம்
பூரியார் கண்ணு முள.

39. அருள்சேர்ந்த நெஞ்சினுர்க் கில்லை யிருள்சேர்ந்த
இன்ன வுலகம் புகல்.

40. அருளில்லார்க் கவ்வுலக மில்லை பொருளில்லார்க்
கிவ்வுலக மில்லா தியாங்கு.

கூடாவொழுக்கம்.

41. நெஞ்சிற் றறவார் துறந்தார்போல வஞ்சித்து
வாழ்வாரின் வன்கணு ரில்.

42. மழித்தலு நீட்டலும் வேண்டா வுலகம்
பழித்த தொழித்து விடிந்.

கள்ளாமை.

43. களவினா லாகிய வாக்க மளவிறந்
தாவது போலக் கெடும்.

வாய்மை.

44. எல்லா விளக்கும் விளக்கல்ல சான்றோர்க்குப்
பொய்யா விளக்கே விளக்கு.

வெகுளாமை.

45. நகையு முவகையுங் கொல்லுஞ் சினத்திற்
பகையு முளவோ பிற.
46. தன்னேத்தான் காக்கிற் சினங்காக்க காவாக்கால்
தன்னேயே கொல்லுஞ் சினம்.

இன்னுசெய்யாமை.

47. சிறப்பினுஞ் செல்வம் பெறினும் பிறர்க்கின்ன
செய்யாமை மாசற்றார் கோள்.
48. அறிவினா னாகுவ துண்டோ பிறிதினோய்
தன்னோய்போற் போற்றுக கடை.

கொல்லாமை.

49. அறவினை யாதெனிற் கொல்லாமை கோறல்
பிறவினை யெல்லாந் தரும்.
50. பகுத்துண்டு பல்லுயி ரோம்புத னூலோர்
தொகுத்தவற்று ளெல்லாந் தலை.

நிலையாமை.

51. கூத்தாட் டவைக்குழாத் தற்றே பெருஞ்செல்வம்
போக்கு மதுவிளிந் தற்று.
52. நெருந லுளனெருவ னின்மில்லை யென்னும்
பெருமை யுடைத்திவ் வுலகு.

53. ஒருபொழுதும் வாழுவ த்றியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல.

54. குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே
உடம்போ டியிரிடை நட்பு.

55. உறங்குவது போலுஞ் சாக்கா டிறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு.

கல்வி.

56. கற்க கசடறக் கற்பவை கற்றபின்
நிற்க வதற்குத் தக.

57. எண்ணென்ப வேளை யெழுத்தென்ப விவ்விரண்டுங்
கண்ணென்ப வாழு முயிர்க்கு.

58. கண்ணுடைய ரென்பவர் கற்றோ முகத்திரண்டு
புண்ணுடையர் கல்லா தவர்.

59. தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்
கற்றனைத் தூறு மறிவு.

60. யாதானு நாடாமா லுராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு.

கல்லாமை.

61. அரங்கின்றி வட்டாடி யற்றே நிரம்பிய
நூலினறிக் கோட்டி கொளல்.

62. விலங்கொடு மக்க ளனைய ரிலங்குதூல்
கற்றாரோ டேனை யவர்.

கேள்வி.

63. செல்வத்துட் செல்வஞ் செவிசெல்வ மச்செல்வஞ்
செல்வத்து ளெல்லாந் தலை.

64. கற்றில னாயினுங் கேடக வஃதொருவற
கொற்கத்தி னூற்றாந் துணை.

அறிவுடைமை.

65. அறிவுடையா ரெல்லா முடையா ரறிவிலா
என்னுடைய ரேனு மிலர்.

குற்றங்கடிதல்.

66. வியவற்க வெஞ்ஞான்றுந் தன்னை நயவறக
நன்றி பயவா வினை.

பெரியாரைத்துணைக்கோடல்.

67. அரியவற்று ளெல்லா மரிதே பெரியாரைப்
பேணித் தமராக் கொளல்.

68. பல்லார் பகைகொளலிற் பத்தடுத்த தீமைத்தே
நல்லார் தொடர்கை விடல்.

சிற்றினஞ் சேரமை.

69. சிற்றின மஞ்சங் பெருமை சிறுமைதான்
சுற்றமாச் சூழ்ந்து விடும்.

70. நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றாகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு.

71. மனநல மன்னுயிர்க் காக்க மினநலம்
எல்லாப் புகழுந் தரும்.

72. நல்லினத்தி னாங்குந் துணையில்லை தீமினத்தின்
அல்லற் படுப்பதூஉ மில்.

தெரிந்து செயல்வகை.

73. எண்ணித் துணிக் கருமந் துணிர்தபின்
எண்ணுவ மென்ப திழுக்கு.

வலியறிதல்.

74. வீணைவலியுந் தன்வலியு மாற்றான் வலியுந்
துணைவலியுந் தூக்கிச் செயல்.

75. ஒல்வ தறிவ தறிந்ததன் கட்டங்கி
செல்வாககுச் செலலாழ்தில.

76. துனிககொம்ப ரேறின ருத்திறந் தூக்கின்
உயிர்க்கிறுதி யாநி விடும்.

77. ஆற்றி னளவறிந் தீக வதுபொருள்
போற்றி வழங்கு நெறி.

78. ஆகா றளவிட்டி தாயினுங் கேடிலலை
போகா றகலாக் கடை.

79. அளவறிந்து வாழாதான் வாழ்க்கை யுளபோல
இல்லாகித் தோன்றாக கெடும்.

காலமறிதல்.

80 பருவத்தோ டொட்ட வொழுந் திருவினைத்
தீரமை யார்க்குங் கயிறு.

81. அருவினை யென்ப வுளவோ கருவியாற்
கால மறிந்து செயின்.

82. ஞாலங் கருதினுங் கைகூடுங் காலங்
கருதி யிடத்தாற செயின்.

83. காலங் கருதி யிருப்பர் கலங்காது
ஞாலங் கருது பவர்.

84. ஊக்க முடையா னெடுக்கம் பொருதகா
தாக்கற்குப் பேருந் தகைத்து.

85. கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீராத விடத்து.

இடனறிதல்.

86. தொடங்கறக வெவ்வினைபு மெள்ளற்க முற்றும்
இடங்கண்ட பின்னல் லது.

87. கடலோடா கால்வ நெடுந்தோ கடலோடு
நாவாபு மோடா நிலத்து.

88. காலாழ் களரி னரியதிங் கண்ணஞ்சா
வேலாண் முகத்த களிறு.

தெரிந்ததெளிதல்.

89. தேரான் நெளிவுந் தெளிந்தான்க ணையுறவுந்
தீரா விடும்பை தரும்.

சுற்றந்தழால்.

90. சுற்றத்தாற் சுற்றப் படவொழுகல செல்வந்தான்
பெற்றததாற் பெற்ற பயன்.

91. காக்கை கரவா கரைந்துண்ணு மாக்கமும்
அன்னநீ ரார்க்கே யுள.

பொச்சாவாமை.

92. அச்ச முடையாக் கரணிலலை யாங்கிலலை
பொச்சாப் புடையார்க்கு நன்கு.

செங்கோன்மை.

93. வாணோகி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்
கோணோக்கி வாழுங் குடி.

94. குடிதழீஇக் கோலோச்ச மாநில மன்னன்
அடிதழீஇ நிற்கு முலகு.

95. வேலன்று வென்றி தருவது மன்னவன்
கோலதூங் கோடா தெனின்.

96. கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்
களைகட் டதனெடு நோர்.

கொடுங்கோன்மை.

97. வேலொடு நின்ற னிடுவென் றதுபோலுங்
கோலொடு நின்ற னிரவு.

கண்ணோட்டம்.

98. உளபோன் முகத்தெவன் செய்யு மளவினாற்
கண்ணோட்ட மில்லாத கண்.

99. கண்ணிற் கணிகலங் கண்ணோட்ட மஃதின்றேற்
புண்ணென் றுணரப படும்.

100. மண்ணோ டியைந்த மரத்தனையர் கண்ணோ
டியைந்துகண் ணோடா தவர்.

101. கண்ணோட்ட மில்லவர் கண்ணிலா கண்ணுடையார்
கண்ணோட்ட மின்மையு மில.

ஊக்கமுடைமை.

102. உள்ள முடைமை யுடைமை பொருளுடைமை
நில்லாது நீங்கி விடும்.

103. வெள்ளத் தனைய மலர்நீட்ட மாந்தர்தம்
முள்ளத் தனைய துயர்வு.

மடியின்மை.

104. குடியென்னுங் குன்று விளக்க மடியென்னும்
மரஞ்ர மாய்ந்து கெடும்.

105. மடியை மடியா வொழுகல குடியைக்
குடியாக வேண்டு பவர்.

106. மடிமை குடிமைக்கட் டங்கிறற்ன் னென்றாக்
கடிமை புகுத்தி விடும்.

ஆள்வினையுடைமை.

107. தாளாண்மை யில்லாதான் வேளாண்மை பேடிக்க
வாளாண்மை போலாக் கெடும்.

108. முயற்சி திருவினை யாக்கு முயற்றின்மை
யின்மை புகுத்தி விடும்.
109. பொறியின்மை யார்க்கும் பழியன் றறிவுறிந்
தாள்வினை யின்மை பழி.
110. தெய்வத்தா னாகா தெனினு முயற்சிதன்
மெய்வருத்தக கூலி தரும்.
111. ஊழையு முப்பக்கங் காண்ப ருலவின்றித்
தாமா துஞற்று பவர்.
- இடுக்கணழியாமை.
112. அடுக்கி வரினு மழிவிலா னுற்ற
விடுக்க ணிடுக்கட் படும்.
113. இன்பம் விழையா னிடும்பை யியல்பென்பான்
றுன்ப முறுத லிலன்.
- சொல்வன்மை.
114. ஆக்கமுங் கேடு மதனூல் வருதலாற்
காத்தோம்பல் சொல்லின்கட் சோர்வு.
- வினைத்துய்மை.
115. ஈன்றாள் பசிகாண்பா னாயினுஞ் செய்யற்க
சான்றோ பழிக்கும் வினை.
- வினைத்திட்பம்.
116. சொல்லுதல் யார்க்கு மெளிய வரியவாளு
சொல்லிய வண்ணஞ் செயல்.
- வினைசெயல்வகை.
117. பொருள்கருவி காலம் வினையிடனோ டைந்தும்
இருடா வெண்ணிச செயல்.
118. முடிவு மிடைபூறு முற்றியாங் கெய்தும்
படுபயனும் பார்த்துச செயல்.

குறிய்பறிதல்.

119. அடுத்தது காட்டும் பளிங்குபோ நெஞ்சங்
கடுத்தது காட்டு முகம்.

அவையஞ்சாமை.

120. வாலொடென் வன்கண்ண ரல்லார்க்கு நாலொடென்
நுண்ணவை யஞ்ச பவர்க்கு.

121. கல்லா தவரிற் கழையென்ப கற்றறிந்தும்
நல்லா ரவையஞ்ச வார்.

122. உளரெனினு மில்லாரோ டொப்பர் களனஞ்சிக
கற்ற செலசசொல்லா தார்.

பொருள்செயல்வகை.

123. அறனீனு மின்பமு மீனுந் திறனறிந்து
தீதின்றி வந்த பொருள.

நட்பு.

124. முகநக நட்பது நட்பன்று நெஞ்சத்
தகநக நட்பது நட்பு.

125. உடுக்கை யிழந்தவன் கைபோல வாங்கே
யிடுக்கண் களைவதா நட்பு.

நட்பாராய்தல்.

126. ஆயந்தாயந்து கொள்ளாதான் கேண்மை கடைமுறை
தான்சாந் துயரந் தரும்.

தீநட்பு.

127. கனவினு மின்னாது மன்னே வினேவேறு
சொல்வேறு பட்டார தொடர்பு.

கூடாநட்பு.

128. சொல்வணக்க மொன்னார்கட் கொள்ளற்க வில்வணக்கந்
தீங்கு குறித்தமை யான்.

பேதைமை.

129. ஓதி யுணர்ந்தும் பிறர்க்குரைத்துந் தானடங்காப்
பேதையிற் பேதையா ரில்.

உட்பகை.

130. உடம்பா டிலாதவர் வாழ்க்கை குடங்கருட
பாம்போ டிடனுறைந் தற்று.

பெரியாரைப்பிழையாமை.

131. எரியாற சுடப்படினு முய்வுண்டா முய்யார்
பெரியார்ப் பிழைத்தொழுகு வார்.

132. குன்றன்னார் குன்ற மதிப்பிற குடியொடு ,
நின்றன்னார் மாயவர் நிலத்து.

கள்ளண்ணாமை.

133. துஞ்சினர் செததாரின் வேறலல ரெஞ்ஞான்றும்
நஞ்சுண்பார் கள்ளுண் பவா.

சூது.

134. சிறுமை பலசெய்து சீரழிகுஞ் சூதின்
வறுமை தருவதொன் றில.

குடிமை.

135. நிலத்திற கிடந்தமை காலகாட்டுங் காட்டுங்
குலத்திற் பிறந்தாவாய்ச சொல.

136. நலம்வேண்டி னுணுடைமை வேண்டுங் குலம்வேண்டின்
வேண்டிக யார்க்கும் பணிவு.

மானம்.

137. தலையி னிழிந்த மயிரணையர் மாந்தா
நிலையி னிழிந்தக கடை.

பெருமை.

138. பிறப்பொககு மெல்லா வுயிர்க்குஞ் சிறப்பொவ்வா
செய்தொழில் வேற்றுமை யான்.

139. பணியுமா மென்றும் பெருமை சிறுமை
யணியுமாந் தன்னை வியந்து.

சான்றாண்மை.

140. இன்னுசெய் தார்க்கு மினியவே செயயாககால
என்ன பயத்தோ சாலபு.

நன்றியில்செல்வம்.

141. நசசப் படாதவன் செல்வ நடுவூருள்
நசச மரம்பழுத் தற்று.

142. கொடுப்பதூஉந் துய்ப்பதூஉ மில்லார்க் கடுக்கிய
கோடியுண் டாயினு மில்.

நாணுடைமை.

143. அணியன்றோ நாணுடைமை சான்றோர்க்கஃ தின்மேற்
பணியன்றோ பீடு நடை.

144. நாணகத் தில்லா ரியக்க மரப்பாவை
நாண லுயிர்மருட்டி யற்று.

குடிசெயல்வகை.

145. குற்ற மிலனுய்க் குடிசெய்து வரழ்வானைச்
சுற்றமாச சுற்று முலகு.

நல்குரவு.

146. இன்மையி னின்னாத தியாதெனி னின்மையின்
இன்மையே யின்னா தது.

147. நெருப்பினுட் டுஞ்சலு மாகு நிரப்பினுள்
யாதொன்றுங் கண்பா டரிது.

இரவச்சம்.

148. கரவா துவந்தீயுங் கண்ணன்னுர் கண்ணும்.
இரவாமை கோடி யுறும்.

பண்புடைமை.

149. அரம்போலுங் கூர்மைய ரேனு மரம்போல்வர்
மக்கட்பண் பிலலா தவா.

கயமை.

150. சொல்லப் பயன்படுவர் சான்றோர் கரும்புபோற்
கொல்லப் பயன்படுங் கீழ்.

கடவுள்செய்நன்றி.

உலகத்தார் மேகத்திற்கு ஒரு நன்மையும் செய்யாதிருந்தும், அம்மேகம் அவர்களுக்குக் கேஷமமுண்டாக மழையைச் சொரிவது போல, கடவுளானவர் ஆத்மாவினிடத்திற்கைம்மாறு வேண்டாது, அடைதற்கரிய அசாத்தியமாய் ஒப்பற்ற பெரிய வீட்டின்பத்தை அடையும்படி செய்யும் மகோபகாரத்தை “வான்செய்த நன்றிக்கு வையகமென்செய்யுமதை மறந்திடாதே” என்றபடி எப்பொழுதும் மறவாது தியானிக்கவேண்டும்.

தெய்வபகதியே தீவினையாகிய உளையைக் கடந்துசெல்லும் ஊன்றுகோல்; தெய்வதரிசனமே பிறவிக்கடலைக் கரைகாணும் நாவாய்; தெய்வத்தியானமே முத்தியாகிய மேல்வீட்டிலேனும் தூலேணி; தெய்வத்தின் அருளுதயமே அஞ்ஞான இருளே யொழிக்கும் ஆதித்தியோதயம்; தெய்வவணக்கமே நரக வாசலை அடைக்கும் தாழ்; தெய்வத்தை வாழ்த்தும் வாழ்த்தே பாச விலங்கைத் தறிக்கும் கருவியாம். தெய்வபக்தி உதிக்காமல் உலக பாசம் ஒழியென்றாலும் ஒழியாது; தெய்வத்தைத் தொழாமற் பாவநிவாரணமாகிறது பிரயாசம். தெய்வத்தை ஆராதிப்பதல் லவோ தவஞ்செய்கை; அதற்கு அந்நியமாகச்செய்வதெல்லாம் அவஞ்செய்கையே. ஒரு நொடிப்பொழுதாவது தெய்வத்தை ஸ்துதியாத நாவுக்குப் பரிசுத்தமேது? தெய்வசிந்தனையினால் றிச சித்தசுத்தி சொப்பனத்திலும் வருமா? சுயகாரிய தூந் தரனுஞ் சுவாமிகாரிய வழவழகனுமாய் இருப்பவனுக்குத் தெய்வகடாக்ஷம் எவ்வாறு கிடைக்கும்? “குழந்தையுந் தெய்வமும் கொண்டாடுமிடத்தில” என்கின்றார்களே.

சூரிய கிரணம் பாயாததும், காற்று வீசாததுமாகிய இடமும் இருக்கலாம்; கடவுளின் வியாபகத்திற்கு அந்நியமோ ஒன்றுமில்லை. ஆதலால், அவருக்கு அகம் புறம் எங்குந் கண், எங்கும் செவி, எங்கும் வாய், எங்கும் முகம்; சகலாண்டசராசாரமும் அவருடைய திருவுருவமாம். அதனால் அவர் காணாத காட்சியும்,

அவர் கேளாத கேள்வியும், அவர் பேசாத பேச்சும், அவர றியாத விஷயமுமில்லை. அதுபற்றி எவர்களும் அவராணையை மீறிக் குற்றஞ் செய்யவும், செய்த குற்றத்தை மறைக்கவும், ஒரு விதத்திலாவது அவரை வஞ்சிக்கவும் கூடாது. என்றாலும், எக் காலமும் அவர் திருவுளத்திற்குப் பாங்காய் நடக்கின்ற பக்தர் செய்த குற்றத்தை மாத்திரம் அவர் கண்டும் காணாமலும், உணர்ந் தும் உணராமலுமிருப்பார்.

சிலர் தங்களுக்கு வருத்தம் சம்பவித்த காலத்தில், தாம் செய் ததெல்லாம் குறையாபிடுக்க நானென்ன குறைசெய்தேனென்றும், தாம்செய்த சதியை நினைவாமல் என்னளவில் தெய்வம் சதி செய்ததேயென்றும், அதைவணங்குகிறதுதான் ஏதுக்கு, அதற் கென்ன கண்ணில்லையா வென்றும், சாற்றுக்கில்லாத வாழைக் காய் பந்தலிலே கட்டித் தொங்க இருக்கிறதோ? இப்படிப்பட்ட ஆபத்துக்கு உதவாமல் இனியென்னதான் சாதிக்க இருக்கிற தென்றும், தெய்வத்தை நிந்திப்பார்கள். அது நன்மையேயன்று.

குருட்டுக்கண் தூங்கியென்ன விழித்தென்ன? தெய்வபக்தியில் லாதவர்கள் கங்காஸ்நானஞ் செய்தாலும், வனவாசம் பண்ணினு லும், மலைக் குகைக்குள்ளே கண்ணைத் திறவாமல் யோகத்தி் விருந் தாலும், முத்தியடையமாட்டார்கள். ஆமை, மீன், தவளை முதலான வைகள் கங்காநதியில் உற்பவித்து, அக்கங்கைக்குள்ளேதானேமூழ் கியிருந்தும், யானை, புலி, கரடி முதலியவைகள் காட்டில் உற்பத்தி யாகி, அக்காட்டினிடத்திலேயே வாசஞ்செய்தும், பகற்குருடாகிய கோட்டான் மரப்பொந்துக்குள்ளேதானே கண்ணைமூடிக்கொண் டிருந்தும் என்னபிரயோசனம். தத்துவவிசாரணைசெய்து, தாடி சடைவளர்த்துத், தலையைமுண்டித்துத், தண்டசமண்டலமேந்தித், தவவேடம் பூண்டிருந்தும், தெய்வத்தியான மிலலாதவர்க்கு என்ன பயனுண்டு? அவர்கொண்ட கோலம் அலங்கோலமான பேய்க் கோலம், அல்லது பிணக்கோலமே. தெய்வத்தை அஞ்சலியாத ுகை நெற்குற்றும் உலக்கை, அல்லது வீட்டு உத்திரக்கை. தெய் வத்தைப் புணியாதமுடி சமுனியில் நடும் நாற்றுமுடி, அல்லது கம்பள நார்முடி. தெய்வத்தைத் தரிசியாத கண் பனையின் நுங் குக்கண், அல்லது பாம்புப்புற்றுக்கண். தெய்வத்தை வாழ்த்தாத

வாய் மலஜலமோடுங் கால்வாய், அல்லது சுண்ணாம்புக்காளவாய். தெய்வஸ்தலத்தைத் தேடிச்செல்லாத கால் கொலைப் பரண்கால், அல்லது பந்தலுக்கு நாட்டுங் கால். தெய்வஸ்துதியைக் கேளாத செவித்துளே பருத்த துகத்துளே, அல்லது பாழான சாரத்துளையாம்.

காற்றுக்கெதிரே ஏற்றிய விளக்கைப்போல் அடிக்கடியிலேந்து, ஓயாமலாகும் பம்பரம்போல இடைவிடாது சுழன்று, ஒருவேளையுமில்லாவிட்டாலும் நிற்கநேரமில்லாமல் திரியும் நாய்போல அரைக்கணமுந் தங்காது காடு மலை காணாமுள்ளெல்லாங் கடந்து, லோகாலோகமெங்கும் ஓடியுழல்கின்ற பொல்லாத மனமென்னும் குரங்கு, அஞ்ஞானமாகிய வெறிகொண்டு, ஆணவமாகிய மாத்திலேறிப், பலவகையெண்ணமாகிய இலைகள் செறிந்த ஆசையாகிய கிளைகளைத்தாவித், தீவினையாகிய கனிகளைக் கொள்ளுகொண்டு சேஷடை செய்யவொட்டாமல், அதனை நிராசையாகிய கபிற்றினும் கட்டி, விடயவாதனையிலல்லாமல் அடக்கிவைத்தாலும், தெய்வத்தை உணரும் ஞானமில்லாதவர்களுக்கும் மோட்சத்திற்கும் வெகுதூரமே.

“ஐயறி வறிந்தவை யடங்கினவ ரேனும்
மெய்யறி விலாதவர்கள் வீடது பெருரே”

என்றுஞ் சொல்லியிருக்கின்றதே.

தெய்வநிலை இத்தன்மைத்தென்று, அத்தெய்வத்தின் அருளைக் கொண்டறிந்தாலன்றி மற்றொருவிதத்தில் தெளியக்கூடாமையால், யானைகண்ட குருடர் போலவும்,

“தோள்கண்டார் தோளேகண்டார் தொடுகழற் கமலமன்ன
தாங்கண்டார் தாளேகண்டார் தடக்கைகண் டாருமல்தே
வாள்கொண்ட கண்ணூர்யாரே வடிவினை முடிபக்கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத்தன்னு னுருவுகண் டாரையொத்தார்.”

என்றாற்போலவும், உலகத்திலுள்ள பற்பல சமயத்தாரும் பற்பல அவசரமாகத் தாம் தாம் கண்டதையே பொருளென்று மதித்து அதற்குத்தக்க யுக்திசாதனங்களைக் கொண்டு சாதிப்பார்கள். அதை விரிக்கிற பெருகும்.

தமிழும் சமஸ்கிருதமும்.

தமிழுஞ் சமஸ்கிருதமும் ஈஸ்வரன்பால் உதித்த இரட்டைப் பிள்ளைகளாம். சமஸ்கிருதத்திற்குப் பாணினியுந் தமிழிற்கு அகத்தியருஞ் செவிலித்தாயராயினர். சமஸ்கிருதம் வடபாலில் நைமிசாரணியத்து நிஷிகள் கோட்டத்திலுந் தமிழ் தென்பாலில் மதுகிரப் பாண்டியர் அவைக்களத்திலும் வளர்ந்து முறையே வடமொழி தென்மொழியெனும் நாமம் வழங்கப்பெற்றன. இவ்விரண்டு பாஷைகளின் சமத்துவத்தை அவ்விரண்டும் முற்றக் கற்ற சிவஞானயோகிசுவரர்

“இருமொழிக்குந் கண்ணுதலே முதற்குரவ ரியல்வாய்ப்பு
இருமொழியும் வழிப்படுத்தார் முனிலேந்த ரிசைபரப்பும்
இருமொழியுந் தழீஇயினு ரான்றவரே யென்றாலும்
இருமொழியு நிகரென்னு மிதற்கைய முளதேயோ.”

என்று கூறி வற்புறுத்தினார்.

அகத்தியாக்குத் தமிழிலக்கணம் அறிவுறுத்தியவர் சுப்பிரமணியக்கடவுளெனச் சைவர் கூறுவர். சமணர் அதனை மறுத்து அவர்க்கு அவ்வறிவுறுத்தினார் அவலோகிதனென்பார். அகத்தியர் சைவோத்தமராதனின் அது பொருந்காது. அஃதெவ்வாறாயினும் ஆகுத, தமிழணங்கைப் பரிபாடுகித்து வளர்த்தவர் அகத்தியரென்பது அனைவருக்கும் உடம்பாடேயாம். வளர்ந்த இடம் மதுரையாயினுந் தமிழின் சன்னபூமி கங்காநீரமேயென்பதூஉம், ஆரியர் வடமேற்றிசையினின்று வந்து கங்காநீரத்திற் குடியேறின போது ஆண்டு இருந்த தமிழர் அவரோடு இணங்கிவிராது பிரிந்து பற்பல இடங்களிற் சென்று சிதறுண்டு வதிந்தனரென்பதூஉம், அவர்களில் தென்னாடிற்கு வந்தவர்களே ஈண்டுச் சேரசோழ பாண்டிய இராசசியங்களை நாட்டினரென்பதூஉம், மதுரைச் சங்கத்தில் வளர்ந்து விருத்தியடைந்து சிறப்பற்ற தமிழோடு அவ்வாறு சிறப்புறுதனவாய்க் காலவேற்றுமை சிறிதடைந்து வழங்குவனவாய்த் தென்மேற்கிற் புக்கு உறைந்த மலையாளமும் மேற்கிற்புக்கு உறைந்த குடகரதும் உதகமண்டலத்துப் புக்கு உறைந்த கோடரதும் வடக்கில இமயமலைச்சாரளிற் புக்கு உறைந்த ஒரு

வகைவேடரதும் பாஷைகளுக்குள்ள ஒற்றுமையான் விளங்கும். சமஸ்கிருதம் உச்சாரணவன்மையானும் வேதாகம அதிகாரத்தானும் மந்திரோபதேசப் பயிற்சியானும் ஆடேலக்ஷணமுடையதாகத், தமிழ் தன் மிருதுத்தன்மையானும் குயில் கிளி பூவைகள் தலைநாணும் ஓசையும் கரும்பு தேன் பாகு பாலென்றிவற்றைவென்று தேவாயிரத்தத்தோடொத்த இனிமையும் உடைமையானும் தேவார திருவாசாதிகளினும் சாக்ஷாத் ஈஸ்வரனையும் மயங்கச்செய்யும் வசிகரணத்தினுளும் சங்கீதசாகித்திய செய்யுள்வினோதங்களானும் மகடே உலக்ஷணம் மேற்பட்டது. இரண்டும் ஒன்றோடொன்று கலவாது, விந்தகிரிக்கும் வேங்கடமலைக்கும் இடையே கிடந்ததோர் பேராரணியத்தாற் காக்கப்பட்டவளர்ந்தன. ஆயினும் மங்கைப்பருவமுற்ற கன்னித்தமிழ் பின்னர்த் தன் புராணேதிகாசகாலத்திற் சமஸ்கிருத நாயகனை மாலேகுட்டி மணம்புரிந்தது. ஆதலால் இஞ்ஞான்மைத் தமிழில் வழக்கினுஞ் செய்யுளினுஞ் சமஸ்கிருதம் எங்கணும் வியாபித்துக்கொண்டிருக்கின்றது. பண்டைத் தமிழோ அக்கலப்புடையதன்று. இஃது இரண்டு பாஷையின் இலக்கணவிதிகளாலுஞ் சங்கமரீதிய பழைய தனித்தமிழ் நூல்களாலும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனிபோலத் தெள்ளிகிற்புலப்படும்.

தமிழ் தற்பாஷை என்பதற்குப் பூர்வாசிரியர்கள் கீழ்வாய்க் கணக்கிற்கும் விரவியல் செய்யுட்கும் மணிப்பிரவாளத்திற்கும் வேற்றுமைவகுத்த இலக்கணமே சாட்சிபகராதா? தற்காலத்தில் இங்கிலீஷ் பிராஞ்சியாதி மொழிகள் சேர்ந்த தமிழ்ச் செய்யுட்குள்ள ஊனம் அக்காலத்தில் வடமொழிச் செறிவுக்குளதாயின் வடமொழி தமிழுக்குத் தாய்மொழியென்றெவ்வாறு பெறப்படும்? கடைச்சங்கத்திலுங் கடைக்காலத்துப் பிறந்த நாயனார்முறள் ஓளவைபாடல் திரிகடுகம் நான்மணிக்கடிகை பஞ்சமூலம் ஏலாதி பழமொழி முதலியவற்றில் வரும் ஆரியமொழி எத்துணைச்சிறு பான்மைய?

சுற்றதனு லாய பயனென்கொல் வாலறிவ
ன்றோ டொழாஅ ரெனின்.

நன்றி யொருவற்குச் செய்தக்கா லந்கன்றி
யென்று தருங்கொ லெனவேண்டா—யின்று

சலியா தினத்தெங்கு தானுண்ட நீரைத்
தலையாலே தானறருத லால்.

கிளைஞர்க் குதவாதான் செல்வமும் பைங்கூழ்
விளைவின்கட் போற்ற னுழவும்—இளைஞனாய்க்
கள்ளுண்டு வாழ்வான் குடிமையு மிம்மூன்றும்
உள்ளன போலக் கெடும்.

நல்லார்க்குந் தம்மூரென் றூரில்லை நன்னெறியிற்
செல்வார்க்குந் தம்மூரென் றூரில்லை—யல்லாக்
கடையார்க்குந் தம்மூரென றூரில்லைத் தங்கைத்
துடையார்க்கு மெவ்வூரு மூர்.

சிலம்பிக்குத் தன்கினை கூற்றநெடுங் கோடு
விலங்கிற்குக் கூற்ற மயிர் தான்—பலன்படா
மாவிற்குக் கூற்றம் வளைஞுண்டிற் குப்பார்ப்பு
நாவிற்கு நல்லார் வசை.

அறுநால்வ ராய்ப்புகழ்ச் சேவடி யாற்றப்
பெறுநால்வர் பேணி வழங்கிப்—பெறுநால்
மறைபுரிந்து வாழுமேன் மண்ணெழிந்து விண்ணோர்க்
கிறைபுரிந்து வாழ்த்த லியல்பு.

பொல்லாத சொல்லி மறைநதொழுகும் பேதைதன்
சொல்லாலே தன்னைத் துயர்ப்படுக்கு—நல்லாய்
மணலின் முழுதி மறைந்து கிடக்கு
துணுந்தன் வாயாற் கெடும்.

இறபையன்வாகிய குமரகுருபரசுவாமி நூலகளைத்தன்மைய ?

நீரிற் குமிழி யிளமை நிறை செல்வ
நீரிற் சுருட்டு நெடுந்தீரைக—ணீரி
லெழுத தாகும் யாக்கை நமரங்கா ளென்னே
வழுத்தாத தெம்பிரான் மன்று.

இவையெல்லாஞ் சமஸ்கிருதத்தினின்று பிரிந்தனவாமே!!
இவ்வாறு மயங்குவார் கலவியறிவில்லாதார் மாத்திரமன்று. தமிழ்
இலக்கணக்கடன்முழுதுண்டு, இலக்கணக்கொத்து ஏப்பமிட்டு
வடிந்து, நிலம் நீர் எனப் பொதுவெழுத்தான் வரினுந் தமிழ்
தமிழே என்று வற்புறுத்துவான் “பொதுவெழுத் தானுஞ் சிறப்
பெழுத் தானு - மீரெழுத் தானு மிலங்குந் தமிழ்மொழி” என்று

குத்திரமியற்றிய சுவாமிநாத தேசிகரே, தம்மரபின் முன்னோர் மதத்தையும் மறந்து, “நாலுரை போதகா சிரியர் மூவரு-மக்குண வசத்தான முறைபிறழ்ந் தறைவரே” என்னுந் தன்விதிக்குத் தன்னையே இலக்கியமாக ஒப்பித்தாற் போல, “அன்றியு மைந்தெழுத் தாலொரு பாடையென் - மறையவு நாணுவ ரறிவுடையோரே” யென்று மாழ்கினா. இது வடமொழிப் பாரிற்சியே மிக்குடைய ராய் அதன்மேற் கொண்ட பேரபிமானத்தானும் அம்மொழியின் மேற தென்மொழியன்றிப் பிறிதுமொழி தெரியாக் குறைவானும் நேர்ந்த வழுவன்றோ? உலகத்தில் எப்பாஷைக்குஞ் சிறப்பெழுத்துச் சில்லெழுத்தேயாம். உரப்பியும் எடுத்துங் களைத்தும் ஒவ்வொன்றையே வேறுமும்மூன்றாக விகற்பித்துச்சரிகரும் ஐவர்க் கத்தையும் கூட்டெழுத்தையும் ஒழித்தால எட்டெழுத்தாலொரு பாஷையின்றேயென்று சமஸ்கிருதத்தையும் புரடடிவிடலாமே. இங்கிலீஷ் பாஷையில் வடமொழிக்கில்லாத எழுத்துக்கள் 8 % இரண்டாதலால் இரண்டெழுத்தாலொரு பாஷையின்றேயென அதனையும் மறுபபார் போலும். இரண்டறகுப் பொதுவாயுள்ள னவற்றை ஒன்றறகே உரியனவாகத் தீர்த்து நடுவுநிலைமை குன்றல் இவர்போலியர்க்குப் பெருங்குற்றமாம்.

அன்றியும் வடமொழியில் இல்லாத புணாச்சியிலக்கணங்களுங் குறியீடுகளும் வினைத்தொகை குறிப்புவினை முதலிய சொல் விலக்கணங்களும் உயர்திணை அஃறிணைக்கூறுபாடும் பால்விசிறிகளும் அகம் புறம் என்னும் பொருட்பேதங்களும் ஐந்திணையில புகளும் அவற்றின் துறைகளும் வெண்பா கலிப்பா கலித்துறை முதலிய செய்யுளிலக்கணங்களும் இவை போல்வன பிறவுங் காலத்திற்குக் காலம் பிறறைநாளிற் தோன்றாது ஆகியிலக்கணமாகிய அசத்தியத்திலே முற்ற உரைக்கப்பட்டமையால் தமிழ் சமஸ்கிருதத்தினின்று பிறவாத தற்பாஷை என்பது பசுமரத்தாணிபோல நாட்டப்படும்.

அகத்தியர் தமிழ்மொழியை அவலோகிக முனிவர்பாற் கற்றுணர்ந்தாரொன்னும் அருகர்மதமுஞ் சுவாமியிடந் தமிழ்மொழியையுஞ் சுப்பிரமணியக் கடவுளிடம் அதன் இலக்கணத்தையும் ஓதியுணர்ந்தாரொனக்கூறுஞ்சைவாமதமும் அகத்தியர்க்குமுன்னுந்

தமிழுண்மைககுச *சான்றும். சிலா சுவடி எழுத்து நெடுங் கணக்கு முதலிய சொற்களை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஒருவாறு வரி வடிவெழுத்தும் முன்னர் இருத்தல் வேண்டும் எனக் கூறுவர்.

“அகத்தியன் பயந்த செஞ்சொலாரணங்கு” “பொற்பொதிய மாமலையான் மொழி” “பொற்பொதிய மாமுனி புகன்ற தமிழ்” “குறுமுனிவ னுர்தமிழ்” என விலனிபுத்தூராராதியர் கூறிய வெல்லாம் உபசார வழக்கென்க. அலலதூஉஞ் சுவிகாரபுத்திர தரும மெனக் கொள்ளினும் அமையும்.

வியாசா புராணங்கள் செய்தகாலத்தில தமிழ் இல்லையென்றும் இஃதொன்றே தமிழ்பிற்பிறைநாளது என்பதற்குச சான்றாகுமென்றும் வாதிப்பாருமுளரென்றிற், புராண இதிகாசங்களின்கதுச சேயஞஞவூர மணவியூர முதலிய சுத்த தமிழ்ப்பெயார்கள்கூறப்படடிருப்பதால் தமிழ் அவாகாலத்துள்ளதெனபது தெள்ளிதிற கொள்ளற்கும் என்க.

பயனிவழவு.

ஏரிகளில்லாத சிலவிடங்களில மானவாரிப்பயிர் செய்வதுண்டு. இந்த மானவாரிப் பயிரோ முழுவதும் அநியாயம். ஏனெனில் அங்கே ஏரிநீர் பாய்வதற்கிடமில்லாமையால் வானத்தையே எதிர்பாராக வேண்டியிருக்கின்றது. இக்காரணத்தால் இதை வானம்பார்த்த பயிரென்றுஞ் சொல்வார்கள். இதில வானம்பெய்

* “விடைகொடு போவா னென்றை வேண்டின னேகுந் தேயந் தொடைபெறு தமிழ்நா டென்று சொல்லுப வந்த நாட்டி னரிடைபயின் மாந்த ரெல்லா மின்றமி ழாய்ந்து கேள்வி யுடையவ ரென்ப கேட்டார்க் குத்தர முரைத்தல் வேண்டும். சித்தமா சகல வந்தச் செந்தமிழியனு நன்னை ஁த்தனே யருளிச் செய்தி யென்றன னனையான் றேற வைத்தனை முதனு நன்னை மற்றது தெளிந்த பின்னு நீத்தனே யடியே னென்று நின்னடி காண்பே னென்றான்.”

என்னும் திருவினியாடற் புராணச்செய்யுட்கள் இதனை மெய்ப்படுத்தும்.

தால்தான் சிறிது பலனாவது காணலாம். இல்லாவிட்டால் “வா னஞ் சுருங்கிற்றானஞ் சுருங்கும்,” என்றவாறே குணியம். ஆதலால் இது ‘முதலே தூர்ப்பலை அகிலங்கார்ப்பிணி’ என்பதுபோலாகும். எங்கும் மண்டல வருஷமாய்க் காலத்தில மிதமழை பெய்யவேண்டும். அப்படிப் பெய்யாவிட்டாலும், அகாலத்திற் பெய்தாலும், குறைவாய்ப் பெய்தாலும், அதிகமாகப் பெய்தாலும், தக்கபடி முயற்சி செய்யாவிட்டாலும் நஷ்டமேயன்றி நயம் வராது.

சில கிராமங்களில் ஏரிகளிருந்தும் “பேர் கங்காபவானி தா கத்திற்குத் தண்ணீர் கிடையாது” என்பதுபோல அவைகளுக்குத் தண்ணீர் வருவதற்கிடமிலலாமற் புனரகுளமாயிருப்பதனாலும், சில கிராமங்களில் உள்ளவைகளோ அதிக நீர் கொள்ளாத சிற்றேரிகளாகையினாலும் “அம்மையார் தூற்ற தூலுக்கும் பையன் அரை ஞாண் கயிற்றுக்கும் சரி” என்பதாக முதற்போகத்துக்கேயன்றி, இரண்டாம்போகம் மூன்றும்போகம் பயரிடுவதற்கு ஏதுவில்லாம லிருக்கின்றது.

சில இடங்களில் “ஏருமடைக்கு நீராய்ச் சுகிறது,” என்கிற பழமொழிக்கிசையப் பள்ள மடையிலிருந்து மேட்டு நிலத்திற்குப் பாய்ச்சவேண்டி ஏரி நீரையேயலலாமல் குளத்துநீர் கிணற்று நீரையும் கவலைபோட்டும் ஏற்றம்போட்டும் மார்பில இரத்தமவிழ இடுப்பொடியைக் கைசலிக்க இறைத்து வருத்தப்படுகிறார்கள். இது வரவு கொஞ்சமும் வலிப்பதிகமுமாயிருக்கிறது.

அன்றியும் குடிகளுக்குள் அவாவர் தங்கள் தங்கள் கழனி களுக்கு ஏரித்தண்ணீரை மடைவழியே மாற்றிக்கொண்டு போய்ப் பாய்ச்சுகதற்காக இராத்திரியில் நஞ்சோடு நஞ்சு கலக்கின்ற நடுச் சாமத்தில் விஷ ஜெந்துவாகிய பாம்பு கடித்தாலும் துஷ்டமிருக மாகிய புலியடித்தாலும் ஏனென்று கேட்பாரில்லாமல் தனியே போய் நித்திரையுமிழந்து வருத்தப்படுகிறதாமன்றி இந்த விஷயத் தில் ஒருவருக்கொருவர் மாளாதபகைகொண்டு பிராணசேதமாகி மறையும் பாராமற் பெருஞ்சண்டையிட்டு மண்டையை உடைத் துக்கொண்டு மாண்டுபோகிறதுண்டு. இது “காணிலாபம் கோடி நஷ்டமாய்” இருக்கிறதே. சிலஜூர்கஷிற் காணி பூமியில்லாத சுக

வாசிகள் ஊர்க்காணியாட்சிக்காரராகிய மிராகதாரருடைய நிலத்திற் பயிரிட்டுச் சர்க்கார் தீர்வையும் கிராமமேரையும் கொடுக்கிற துண்டு. அப்படியானால் இவர்களுக்கென்ன கிடைக்கும். இது “பெருமைக்குப்பன்றி வளர்க்கிறதாக அல்லவோ” முடியும்.

அநேக கிராமங்களிற் படடி முதலானவைகளாலும் திருடர்களாலு மாக்கிராமலலாமல் “பத்துப்பெயா மருத்துவிச்சிகள் கூடிக் கொண்டு குழந்தை கையை ஒடித்தார்கள்” என்பதாக நிலத்தைத் தரவாரி செய்கிறவர்களாலும், சரித்தரம் ஏற்படுத்துகிறவர்களாலும், அடங்கல் பர்க்கிறவர்களாலும், அதிமாஷ் செய்கிறவர்களாலும், தொகம் போடுகிறவர்களாலும் சில காலங்களில் அதிக நஷ்டம் வருகிறதுண்டு. துரைத்தனத்தைச் சார்ந்த உத்தியோகஸ்தர் முதலானவர்கள் இப்படிப் பயிர்செய்பவர்களுையே யலல, மற்றவர்களையும் மாசசரியத்தினால் வஞ்சிக்கிறது அவர்களுக்குச் சபாவ குணமாயிருக்கிறது. அவர்கள் ‘தாம். கெட்டாலும் பிறர்க்குச் கேடு நினைக்கலாகாது’ என்பதை அறியார்களோ ?

கருநாடக துரைத்தனத்தில் ஓராற்றினிடத்தில் ஆயிரம் பொதிமாட்டு வர்த்தகா வந்திறங்கியிருக்கையில், இரவிலே ஆற்றில் வெள்ளம் வந்து அங்கு இறங்கியிருந்த பொதிகளையும் மாடுகளையும் வர்த்தகர்களையும் அடித்துக்கொண்டுபோக, விடிந்தபொழுது அவர்களில தப்பிப் பிழைத்தவர்கள் விசனப்படுவதை ஆற்றுக்கு அடுத்த கிராமத்தில் இருந்த கணக்கன் கண்டு, தனக்குப்பகையாளியாகிய குயவன் குடியைக் கெடுப்பதற்கு இது தான் சமயம் என்று நினைத்து வர்த்தகர்களை அந்தக் கிராமத்தார் இடத்தில் போய் முறையிட்டுக்கொள்ளச் சொல்லிக், கிராமத்தாரா இதற்கு நாங்கள் என்ன செய்கிறது என்றால், இந்த நஷ்டம் குயவன் கொடுக்க வேண்டியது, இது சமாசாரத்தை ஊாக் கணக்கனைக் கேட்டால் தெரியவருமென்று வர்த்தகர் சொல்லும்படி செய்வித்துக், கிராமத்தார் தன்னைக் கேட்கையில் அப்படித்தான் வழக்கம், கணக்கைப் பார்க்கவேண்டும் என்று சொல்லி, வீட்டில் வந்து பின்வருகிற படி ஓர் ஏட்டில் எழுதி அது பழையதாகத் தோற்ற நெல்லுப் பாணியில் வைத்து வேவித்து, வெகு நாளைக் கணக்குக் கட்டின் நடுவிலே கோத்துக்கட்டிக், கட்டோடே எடுத்துவந்து கிராமத்தா

ருக்கு முன் அவிழ்த்து அதற்குள் தேடி எடுப்பதுபோல அந்த எட்டை எடுத்துக், “காட்டெருமுட்டை பொறுக்கி, மடகலஞ் சுட்ட புகைபோய், மேற்கே மேகங்கிளம்பி, மின்னிக்குமுறி மழை பொழிய, ஆற்றில வெள்ளம் பெருகி அடித்துப்போன பல சரக்கை, ஊரார் இழுப்பது வழக்கு குயவன் இறுப்பது கணக்கு,” என்று வாசித்துக் காட்டச் சரிதான் என்று கிராமத்தாரா ஒப்புக் கொண்டு அந்த நஷ்டத்தை ஊர்குயவனைக் கொடுக்கச் சொல்லித் தீர்த்தார்கள். குயவன் ஐயையோ தெய்வமே இதுவும் தலை விதியா? என்று உப்புச்சட்டி வறையேர்டும் விற்று வர்த்தகருக்குத் தொலைத்தான். இதுவே மேற் சொல்லப்பட்டதற்குத் தகுதியான சாதிருசியம்.

“பூனைக்குக் கொண்டாட்டம் எலிக்குத் திண்டாட்டம்,” என்பது போலத் தமக்குச் செளக்கியமும் பிறருக்கு அசௌக்கியமுமாம் என்பதை லோசியாமல சுஜாதி அபிமானமுமில்லாமல தாம் தாம் ஜீவனஞ் செய்யும் நிமித்தத்தையே பெரிதாக நினைத்துக் கிராமமான இந்த இங்கிலீஷ் துரைத்தனத்திலும் நெறிதவறி, “குலத்துக் கிணங் கோடாரிக் சாம்பு,” என்கிறபடி இந்துக்களே கெடுக்கத் தலைப்படுகின்றார்களே! இதைக்குறித்து இராஜாங்கத்தாரா செவ்வையாய் ஆராய்ந்தறிந்து அத்தவறு வராமல நடத்தவேண்டும் அல்லவோ? அவ்வாறு நடத்தாமல் நமக்கு என்னவென்று கண் சாடையாயிருந்தால அந்தத்தோஷம் “ராஜா ராஷ்டிர கிருதம் பாபம்,” என்றவாறாக, மேற்படி இராஜாங்கத்தாரைத்தானே சாரும். அவ்வித தோஷத்திற்குத் துரைத்தனத்தார் இடங்கொடாமல் குடித்தனத்திற்குக் கேஷமமுண்டாகும்படி செய்வார்களானால் அவர்கள் துரைத்தனம் மேன்மேலும் அபிவிர்ந்திக்கும் என்பதற்குச் சந்தேகமில்லை.

குலோத்துங்க சோழராஜனுக்கு மகுடாபிஷேகமானபொழுது வித்வஜனர்களெல்லாம் அவன்மேற் கவிபாடி அவனை வாழ்த்தினார்கள். அத்தருணத்தில், ஒளவையென்பவள் அவ்விடத்திற்கு வந்தாள். அவளை நோக்கி அங்குள்ள பெரியோர்கள், அம்மா! நீர் அரசனை வாழ்த்துதல் செய்யவேண்டுமென்று பிரார்த்திச்சு, அவள் “வரபுயர” என்று சொல்லிப் பேசாமலிருக்க, அவர்கள்

அக்கருத்தறியாமல் அவள் வாழ்த்தவில்லையென்றெண்ணி மறுபடியும் இருமுறை வினாவ, அவள் முதன் முறை சொன்னபடி சொல்லி நான் முக்காலும் வாழ்த்தியும் என்னை நீங்களேன் அலட்டுகிறீர்களென்று கேட்க, அவர்கள் எவ்விதமாக வாழ்த்தினீர்என்ன 'வரப்புயர' என்று வாழ்த்தினேனே நீங்கள் அறியவில்லையா வென்ன, அவர்கள் அதன் தாற்பரியமென்னவென்று உசாவ, 'வரப்புயர நீருயரும், நீருயர நெல்லுயரும், நெல்லுயரக் குடியுயரும், குடியுயரக் கோலுயரும், கோலுயரக் கோனுயர்வான்' என வாழ்த்தியதாமென்றாள். இப்படிப்பட்ட சிறியவாக்கியங்களாலும் குடித்தனஞ் செழித்தால் துரைத்தனஞ் செழிக்குமென்று விளங்கு, கின்றதே.

சேரிடமறிந்துசேர் *

முற்காலத்தில் நான் குடியிருந்த ஒரு முதுமரப்பொந்தில் இருந்த கபிஞ்சலனென்னுங் குருவியும் நானும் மாலைக்காலங்களிற் பலபல பேச்சுகள் பேசிக்கொண்டு சுகித்திருந்தோம். ஒருநாள், அவன் வேறொரு பக்கியோடு கூடப்போய் மீண்டுவராமையால் நான் 'ஐயோ அவன் வலையிற்பட்டானே! யாராவது கொன்றார்களோ தெரியவில்லை! எப்போதும் வேறோரிடத்தில் தங்குகிறவனல்லவே!' என்றிப்படி விசனப்பட்டு வழிபார்த்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மூன்றாநாள் அவன் பொந்தில் ஒரு முயல்வந்து, நான் பல பல விதமாய்த் தடுத்துச் சொல்லியுங் கேளாமல் முரட்டுத்தனமாய்க் குடி புருந்தது. எங்கேயோ சிலநாள் கபிஞ்சலன் மனதிற்படியே நெக்களைத் தின்றுகொண்டிருந்து, யிறகு தன்னிடத்துக்கு வந்து பார்க்கையில் தன் வீட்டில் முயலிருக்கக்கண்டு அதைப் பார்த்து 'அடா சசமே! உனக்கென்வீட்டிலிருத்தல் நன்றன்று, பொட்டெனப் புறப்பட்டுப் போ' என, இதைக்கேட்டு முயல் 'அடா பேதாய்! இஃது உன்வீடன்று, என்வீடே; வீணாகப் பொய்சொல்லிப் பயனில்லாமல் நட்பை ஏன் இழக்கிறாய். வாவி, கிணறு, குளம், கோயில், சத்திரம் இவற்றின் சுதந்தரம் அவற்றை

* இக்கதை பஞ்சதந்திரத்தினின்றெடுக்கப்பட்டது.

விட்டு நீங்கினபிறகு அந்நீங்கினவனிடத்திலிராது; மற்றும் ஒரு வன் வீட்டைப் பிறனொருவன் பத்தாண்டளவும் யாவருமறிய அது பவித்தால் அவ்விடு அவனதே. இந்த விடயத்திற் சாக்ஷியும் எழுந்தும் பிரமாணமாகா. இந்நியாயம் மனிதர்களிடத்திலிருக்கிறது. பறவைகளில் எது வலிதோ அது கைக்கொள்ளுமென்று இப்படித் தர்ம் நியாயமிருக்கிறதினால், வீடெனதே' என; ஆகதை 'நீ தாம் சாஸ்திரத்தைக் குறித்துப் பேசுகின்றமையால் நீயுநானுஞ் சாஸ்திரிகளிடத்திற் போய் இதைக் குறித்துக் கேட்டு அவர்கள் யாரை இருக்கலாமென்கிறார்களோ அவர்களிருக்க உடன் படுவோம்' என்று சொல்லி நிச்சயித்து இருவரும் விவாதமண்ணிக்கொண்டு போகையில் இவ்வழக்கு எப்படியாகிறதோ பார்க்கலாம் என்று நானும் அவர்களைத் தொடர்ந்து போனேன். அங்கே கூடும்பலலென்னும் பூனை இவர்கள் பேசுசைக்கேட்டு இவர்கள் வழக்குத் தீர்ப்புக்குப் போகிறார்கள்; இவர்களை மோசம பண்ணவேண்டுமென்று நிச்சயித்து அந் வழியில் ஆற்றங்கரையிற் கண்ணை மூடிக்கொண்டு சூரியனைப் பார்க்கிறதுபோலபிரயித்துக்கொண்டு, "ஆ! ஆ! இந்த அசாரமான சமுசாரத்தி லுண்டாகிற இன்பம கணத்திலழிந்து கனாப்போற் பொய்யாகிறதினால் தருமத்தைவிட வேறே கதியில்லை. அறத்தை விட்டு எவன் நாள்களைக் கழிக்கிறானோ அவன் மரப்பாவையொத்தவன். அவனை மூசகவிட்டுக் கொண்டு இருக்கையிறறானே பிணமென்று எண்ணவேண்டும். எப்படித் தயிரிற் சாரம் நெய்யோ, எள்ளில விசேஷம் எண்ணெயோ, அப்படிப் பிழைத்திருக்கிறதிற் சாரம் தருமமாம். இதைத்துறந்து பிகவுஞ் சோற்றைத் தின்றுகொண்டே காலங்கழிக்கிறவர்கள் நிலசுமையாயிருக்கிறார்களென்று துக்கப்படுகிறேன். ஓசனங்களே! தருமம் பலபல இடையூறுகளோடு கூடிக்கொண்டிருக்கிறதாகையாற் சுருக்கமாயச் சிறிது தருமஞ் சொல்லுகிறேன். பிறர்க்குத்வி செய்வதற்கொத்த புண்ணியமும், பிறரை வருத்துவதையொத்த பாவமுமில்லை. மேலுந் தனக்குத் துன்பந்தருவது பிறருக்குந் தருமென்று இப்படித் தாமரகசியங்களைக்கேட்டு உள்ளத்தில்வைக்கவேண்டும்" என, இப்படி அதன் வாக்கியத்தைக் கேட்டு முயல், கபிஞ்சலா தருமஞ் சொல்லுகிறவன் ஆற்றங்கரையிலுடகாந்திருக

கிறான் அவனைக் கேட்போ மெனக், கபிஞ்சலன் இவன் நமக்கியல்
பான பகையாளியாதலால் தூரத்திலிருந்தே சொல்லவேண்டு
மென்று நிருணயிதது அவனைப்பார்த்து, ‘ஓ தபோநிதியே ! நீ அற
முணர்ந்தவனாகையால் எங்களிருவருடைய வழக்கைக் கேட்டுத்
தருமதூற்படி நியாயஞ்சொல்லிப் பொய்சொல்லுகிறவனைக் கொல்
லவேண்டும’ என, இவ்வாததையைக் கேட்டுப் பூனை காதின்மேற்
கையைவைத்து “அரஹரா!! இப்படிப்பட்ட பேசை மறுபடி
யுஞ் சொல்லாதேயுங்கங். நரகத்திற்குக் காரணமாகிய இதை
விட்டு நான் அறததையே அனுசரித்துக்கொண்டிருக்கின்றேன்.
மேலும் கொலை செய்கிற புஷ்டிமுதலானவற்றைக் கொல்லுகிறவர்
களும் நரகத்திற்குப் போகிறார்களென்று சாதுக்கள் சொல்லுவார்
களானால் மறறவர்கள்கொலையினால் நரகம்வருமென்பதில் ஆச்சரிய
மென்ன ? யாக கருமத்திற் பகையைக் கொல்லுகிறவர்கள் வேதாக
மத்திலுள்ள பொருளை யழியாக்கவாகங். அந்த விஷயத்தில் ஏழு
வருடத்தின் நெல்லைக்கொண்டுவந்து ஒமம் பண்ணவேண்டுமென்று
சொல்லியிருக்கிறது. பங்குகளைக்கொண்டு மரங்களைவெட்டி ஒமம்
பண்ணிச் சுவாக்கங் கிடைக்கிறதாயினால் நரகத்திற்கேன் போகிறார்
கள். ஆதலால் இவையெல்லாம் வருஷக்காந்தைய காரியமென்று
அறிந்திருக்கின்றமையால் உங்களைச் சுதந்திரமாக தின்னேன். உங்
களுக்கு வழக்கு மாதத்திற் தீர்ப்பேன். நான் நிழவனுன்படியினால்
எனக்குத் தூரத்துச் சொற கேளாது. நீங்கள் கிட்டவந்து ஒருவ
ரொருவாக்கு இருக்கின்றவழக்கு என்னமோ அதைச்சொன்னாற்
கேட்டு இம்மைக்கு நலந்தருவதாகிய நடுவு நிலைமையாய்ச் சொல்லு
வேன்; ஆசையினாலேனும் கோபத்தாலேனும் அநியாயத் தீர்ப்புச்
சொல்லுகிறவன் நரகத்திற்போவான், நீங்கள் என் காதின்ருகே
வந்து உங்கள வழக்கைத் தெரிவிப்புகள்” என, அவை இப் பசப்பு
வார்த்தையினால் அதனிடத்தில் நம்பிக்கை வைத்துக் கிட்டவா,
அவற்றைக் கைகளினால் ஒருமிக்கச் சேர்த்துப் பிடித்து வழக்கற
இரண்டையுந் தின்றது. ஆதலால் தீயோரைச் சேர்ந்தால் இப்
படிக்கொத்த தீங்கு நேரிடுமென்று அறிந்து செய்யத்தக்கது எது
வோ அதைச் செய்யவேண்டும்.

வசந்தருதுவின் நல்வரவு.

இப்போது சிசிர ருதுபோய் வசந்தருது துவக்கமாகிற கால மாதலால், இச் சமயத்தில் வசந்த ருதுவின் பெருமைகளை எடுத்துச் சொல்வது மிகவும் ஏற்றதாயிருக்குமென்று கருதி அதை ஒருவாறு கூறுகிறோம். எல்லாச்சிறப்புக்களுக்கும் இருப்பிடமான இப்பூமி பலகண்டங்களாகவும் தேசங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டு, அவற்றுள் நாடுகளென்றும் நகரங்களென்றும் கிராமங்களென்றும் பிரஜைகள் வசிக்கப் பல வாச சாதனங்கள் அமைந்ததாய் மிகவும் மேன்மை பெற்றிருக்கின்றது. அத்தேசங்கள் எல்லாவற்றிலும் மிகச் சிறந்ததெனப் பிரசித்தி பெற்றிருக்கும் இப்பரதகண்டமானது எல்லாவிஷயங்களிலும் மற்றவைகளைப்பார்க்கிலும் மேன்மை வகித்திருக்கின்றதென்பது அனைவர்க்கும் ஐயந்திரிபறத்தெரிந்த விஷயமே. அப்படிப்பட்ட பரதகண்டத்தின் தக்ஷிண பாகமான விந்தியமலையின் தென்புறத்திலே, வடமேற்குத் தேசங்களில் உள்ளதுபோல வருஷத்து ருதுக்கள் நான்காகாமல், இரண்டுமாதத்திற்கு ஒரு ருது விழுக்காடு ஆறு ருதுக்கள் வழங்கி வருகின்றன. அவை வசந்தருது, கிரீஷ்மருது, வருஷருது, சரத்ருது, ஹேமந்தருது, சிசிரருது என்பவைகளாம்.

அவற்றுள் முதலான வசந்தருது சகல குணங்களிலும் முதன்மையாகி எல்லா ஜனங்களுக்கும் மிகுந்த மனவெழுச்சியை உண்டாக்குகின்றது. வசந்தமென்னும் சொல்லைக் காதினால் கேட்டமாத் திரத்திலே நம்முடைய மனதுக்கு ஒருபோதும் இல்லாத அற்புதமான உல்லாசமொன்று தனக்குத்தானே உண்டாகிறதென்றால், அதன் பெருமைகளை அனுபவிக்கும்பொழுது உண்டாகும் உல்லாசத்திற்கு எல்லை இவ்வளவென்று யார்தான் கண்டு சொல்லக்கூடும்? சகல ஜனங்களுக்கும் உள்ள துன்பங்களைப் போக்கிச், சவுக்கியமும் உற்சாகமும் விசேஷமாக விருத்திசெய்விக்கவேண்டுமெனக் கருதி, கொடிய ராஜன்மேல் படையெடுத்து வருகின்ற ஒரு மகாராஜனைப்போல், வசந்தராஜன், மெல்லிய தளிர்களோடு கூடிய பூவ்கொடிகளாகிய கவசமணிந்து, வண்டிக

ளாகிய கழிவாளம் பூட்டிய குளிர்ந்த வாசனையோடு கூடிய மந்த மாருதமாகிய போர்க்குதிரைமேல் ஏறிக்கொண்டு வருவதுகண்டு, சிசிரனுடைய சேனையெல்லாம் பயந்தோடி அழிவதுபோல, விரு கூடங்களில் நிறைந்துள்ள பழுத்த இலைகள் யாவும் உதிர்ந்துபோய், அழகான மெல்லிய தளிர்கள் தளிர்க்கத் துவங்குகையில், வசந்த ராஜனுடைய ஜய சங்கம் போலக் குயில்களின் மதுரமான மெல்லிய கண்டத்தொனி கேட்கலாகின்றது. மிகக் கொடிய நடக்கையுள்ள துஷ்டராஜனால் ஆரையிற் கட்டிய கந்தையும்போய்த் திகம்பரர்களாய் விசாரமுற்றிருக்கின்ற குடிகள், நற்குண நற்செய்கை உள்ளவனாய் நாட்டுக்கு நல்லரசன் ஒருவன் வந்ததனால் சகல சம்பத்துக்களோடுகூடச் சிறந்த தூதனமான ஆடையாபரணங்களை அணிந்து, மிகுந்த உற்சாகம்பொருந்திப் பிரகாசிப்பதுபோல, இலைகளெல்லாம் உதிர்ந்துபோய்க் கட்டையர்க நிற்கின்ற மரங்களெல்லாம் நிரம்பவும் அரும்பரும்பாக முகிழெடுத்துப் பின்பு அப்பொழுதுதான் குஞ்சு பொரித்த கிளிப்பிள்ளைகளின் இறகு போலத் தோன்றி, நாளளவிலே கொஞ்சங்கொஞ்சமாய் அலரி மலர்போல் மலர்ந்து, மிகவும் மனோகரமான செம்மை நிறமுடைய னவாகிப், பார்ப்பவர்களுக்கெல்லாம் நேத்திரோற்சவமாயிருக்கின்றன. இப்படி எல்லோர்க்கும் ஆனந்தப்பெருக்கை உண்டாக்குகின்ற வசந்தகாலத்தினது நல்வரவு எவர்க்குத்தான் வருந்திவேண்டத் தக்கதன்று?

அந்த வசந்தகாலத்தில் உல்லாசத்துடன் உலாவித்திரியாத பிராணி எங்கும் இல்லை. எவரும் தாங்கக்கூடாத மிதமிஞ்சின குளிரினால் உலகத்தை மிகவும் வருத்துகின்ற ஒரு பெருங்கடலை ஓடத்தின் மீதேறி மெல்லக் கடந்து சீதோஷ்ணங்கள் சமபரிமாணமாகித், தேகத்துக்குச் சவுக்கியமும் மனதுக்கு விகாசமும் உண்டாக்குகின்ற ஒரு திவ்வியமான துவிபாந்தரத்தில் சேர்வதுபோலப், பனிகுளிகளால் உலகத்தை மிகவும் உபத்திரவப்படுத்துகின்ற சிசிரருதுபோய், மனோகரமான தளிர்கள் நன்றாக விகசித்துப் பரிமளம் வீசுகின்ற பலவகைப்புஷ்பங்கள் நிறைந்த செடிகொடிகளடர்ந்த காடுகளாலும் தாமரைத் தடாகங்களாலும் பூயியை அலங்கரிக்கின்ற வசந்தருது சேர்ந்தவுடனே பிராணிகளுக்கு உண்டாகும்

ஆனந்தத்தை நாம் என்னென்றுபொலலலாம். “இம மாசி பங்குனி மாதங்களாகிய ருனிரகாலததின் பனியொழிந்து, விளக்குச் சுவாலையின் துளிப்புக்கையேறிக் கறுத்துப்போன முததுச்சரங்கள் போலப் பனியினால் கருகிப்போன மாம பூங்கொத்துக்களெல்லாம் உதிர்ந்துபோய், சம்பங்கிப்புக்கள் அழகாய் என்கும் மலாந்திருக்க நாம் எப்போது காணப்போகிறோம்! எந்தப்புறம் பார்த்தாலும் மனதுக்கு ரமணியமாயும் இன்பத்தருவதாயும் இருக்கிற விநோதங்களைக் கண்டு களிப்படைவதெப்போ! நகைத்திரங்களால் ஆகாயம் அலங்கரிக்கப்பட்டிருப்பதுபோலப் பூமுகிமுகளால் உலகத்திலுள்ள பூஞ்செடிகளெல்லாம் பார்க்க விநோதமாய் அலங்கரிக்கப்படுவதெப்போ! சிவப்புவாணங்களை எங்கும் பரவச் செய்து கொண்டு தடாகங்களுக்கு அலங்காரமாய் நிரம்ப விகசித்து எங்கும் பரிமளம் வீசுகின்ற செந்தாமரை மலர்களைப் பார்க்கும்படியான பாக்கியம் நமக்குக் கிடைப்பதெப்போ! பச்சிலைப் பந்தல்களிறபட்டுக்குரசுகள் கட்டினதுபோலச் சுகந்தக்கொடி மண்டபங்களில் சுகந்த மலர்கள் மலாந்து வாசனை வீசிக்கொண்டு கொத்துக் கொத்தாய்த் தொங்கக் காண்பதெப்போ! குயில்கள் கானம் பண்ணுவதையும், கிளிகள் பாடுவதையும், மாடப்புறங்கள் கொஞ்சுவதையும், நாகணவாய்ப்புட்கள் பேசுவதையும், இன்னும் இவ்வண்ணமே இதரமான பல பகைகளும் பூந்தாதுகளையும் பழங்களையும் தினது கொழுத்துப் பாடகர்கள் போல மதுரமாய்ப் பாடுவதையுங்கேட்டு நாம் களிப்படைவதெப்போ! வசந்தனென்னும் இந்திர ஜால வித்தைக்காரன தான் முதலிற் பரப்பின கெம்புக்கற்களை உடனே பச்சையாக மாற்றினானென்று சங்கிக்கும் விதமாய் மரம் செடிகளில் அப்போதுதான் புதிதாய் அங்குரித்த செம்மை நிறமுள்ள பூந்தளிக்களெல்லாம் பச்சை நிறமுடையவையாக மாறப், புஷ்பங்களின் மகரந்தங்களைக் குடித்து வண்டிகள் விநோதமாய்த் தென்னென்று கூவிப்பாடவும், நீர்ப்பறவைகள் தடாகங்களில் சிறு கடித்து விளையாடவும், நாம்கண்டு களிப்படைவதெப்போ! மலைப் பிராந்தங்களிலும் ஆற்றோரங்களிலும் அழகாய் மரம் செடிகள் அடர்ந்துள்ள காடுகளுக்குப்போய் விநோதமாக நாம் விளையாடுவதெப்போ!” என்று இப்படிப் பலவாறு வேண்டிச், சிசிரருது பிர

வேசித்தது முதல வசந்தருதுவின் நல்வரவை எல்லாரும் எதிர்பார்த்திருப்பார்கள்.

சரம்கோத்ததுபோல வரிசை வரிசையாய்க் காணப்படுகின்ற பூங்கொத்துக்கள் முத்தாஹாரமாகவும், பலவகைப் பூக்களினின் மூலத்தேன்கலந்து உதிர்கின்றபூந்தாதுபொழிகள்கலவைப்பூச்சாகவும், மிகுந்த பரிமளத்துடன் வீசுகின்ற மந்தமாருதமே உச்சவால வரிசைவாஸங்களாகவும், பூக்களிலுள்ள தேன்கள் பலவிடங்களிலும் விளையாடுவதால் உண்டான வியாவைநீராகவும், தளிர்களோடு கூடிய பூ மொக்குக்கள் ரத்தினபரணங்களாகவும், நன்றாக மலர்ந்த பலவானங்களுள்ள புஷ்பங்கள் சித்திரப் பட்டாடையாகவும், மாடப்புறக்களுடைய கூச்சல் ஒருவகை விநோதப்பேச்சாகவும் கொண்டு, வசந்த புருஷனுக்காக மேனமையாய்ச் சிங்காரித்துக் கொண்டுவந்த பெண்மணியோவென்று சொல்லுமபடியாக வனலக்ஷ்மி விளங்குகின்றகொண்டிருக்கையில், ஒவ்வோரிடங்களிலும் வோதோடங்கு துனிமரம்வரையில் வெள்ளை வெள்ளெலென்று நிரம்பப் பூத்திருக்கிற மரங்கள் வசந்தராஜனுடைய சேனையிறங்கும்படி அடித்த கூடாரங்கள்போல விளங்கவும், ஒவ்வோரிடங்களிலும் செம்மைநிறமுள்ள இளந்தளிராகச் செம்பாட்டு மேற்கட்டுகளபோல மின்னித் தோன்றவும், நன்றாக விகசித்த மலர்களின்மேல் உட்காந்திருக்கும் வண்டிகள் அகிற புகைபோலப் பிரகாசிக்கவும், நாமபற்று வீழ்ந்து தரையிலே வரிசைவரிசையாய்ப் படிந்திருக்கும் பூக்கள் முத்துக்கோலங்கள்போல மேன்மை பெற்றிருக்கவும், நன்றாய்ப் பழுத்த பழங்களை வயிறுரத்தின்று கொழுத்து அணிஅணியாய் உட்காந்திருக்கும் கிளிகள் பச்சைக்கல தோரணம்போலப் பொலியவும், பூந்தோட்டங்களெல்லாம் வெகுவிநோதமாய் அலங்கரித்த வசந்தராஜனுடைய சிங்காரகொலுமண்டபங்கள் போன்றிருக்கும். இப்படி அனைவாக்கும் அவதர அனந்தமுண்டாக்குகின்ற பலவகைப் புதுமைகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட வசந்தகாலத்திலும், தாமரைத்தடாகங்களிலுள்ள மதுரமான நீர்களின் குளிரச் சியோடு பலவிதமான பூக்களின் பரிமளங்களையும் வாரிக்கொண்டு வீசுகிற மந்தமாருதமானது, எல்லாப்பொருள்களுக்கும் மிகுதியாய் மெருகுகொடுக்கும் அவதரபரின்னும் பதினமடங்கு அதிகமாகப்

பிரகாசிக்கச் செய்வதுபோலத் தோற்றும். இவ்வகைப்பட்ட உல்லாசகுணங்கள் அனைத்திற்கும் இருப்பிடமான வசந்தருதுவின் நல்வரவு எவர்க்குத்தான் விரும்பத்தக்கதன்று.

கடற்காட்சியின் படிப்பனை.

கடற்காட்சி யாவருடைய கவனத்தையும் கவரத்தக்கது. அது சிறந்த விநோதத்தைவிளைக்கும். இச்சாகரம், தனக்குளடங்கிய அளவில்லாத பொருள்களைக்கொண்டு நமக்குப் பெரும்பயனை அளிப்பதுமன்றிக் கவிவாணர்கள் கூறும் வர்ணனைகளுக்கு இலக்காகவுயிருக்கின்றது. இதோபார், இதன் தோற்றம் கறுத்திருப்பினும் நீர் வெளுத்துள்ளது. கரி கரிதெனினும் குணம் கௌரவமுள்ளது. இந்நீர் வெண்மையும் சுத்தமும் உடையதாயினும் உண்ண உதவாததுபோல, டம்பம் பெருமை முத்திய தூர்க்குணமுடையவன் உபயோகியாகான். அறியாமையால் ஆடி ஓடும் சிறுவர்களைப்போலச் சிறுமீன்கள் துள்ளித் திரிகின்றன. இதனைக் கண்ட கொக்கு உறங்குவதுபோல அப்படிகில் வாளா நிற்கின்றது. “அடக்கமுடையார் அறிவிலரென்றெண்ணிக் கடக்கக் கருதவும் வேண்டா” என்னும் பொருளை இதனால் தெரிகிறோமல்லவோ? கல்லாத கயவர்கள் வெல்லக்கருதி எதிர்ப்பினும், கற்றுவல்ல சான்றோ சற்றும் பேசார். அந் நீர்க்காகம் இரையளிக்கத் தொடர்ந்து தொடர்ந்து சென்றும் அதனை ஏற்காமல் எட்ட ஓடும் துஷ்டப்பார்ப்பு, வலியக் கல்விப் பொருளைப் புகட்ட முயலும் உபாத்தியாயர்களை மதியாது விளையாட்டிலே மனமவைத்துமலும் மாணாக்கரை ஒத்திருக்கின்றது. அவர்கள் இரைவதுபோல ஒலிக்கும் இவ்வலைகள் அடங்கா மனைவியை அடக்க முயலும் ஆடவர்போலக் கரையை அடித்து மோதுகின்றன. வீரோவாரம் விளைப்பவர்போன்ற இவ்வொலி, அறஞ்செய்தேன் என ஆடம்பரம் செய்வார் போல என்றும் அடங்காது. இது அடங்கினபின் நீராடுவோமென்பவர்போலச் சிலர் நற்கருமங்களைப் பிற்காலம் செய்வோமென எண்ணி நாள் கழிக்கின்றனர். அந்தோ!

சென்ற நாட்களை எண்ணித் தீர்க்கலாம், இருக்கும் நாட்கள் இவ் வளவினவென எண்ணுகல கூடாது. வாழ்நாட்களை வீழ்நாட் களாக்கி வறிதே மாண்டவர்கள் மாள்கின்றவர்களை வரையறுக்கக் கூடுமோ? அறநெறி நில்லார்க்கு அறிவு புகட்டுவது அடாது. புதட்டினும் அது மலையில் அறைந்த மர ஆணி கூர்மை மழுங்கி அறைந்தவன் கைக்கு அரியதுன்பம் விளைப்பது போலாம். எவ ரெவர்கள் சுபாவம் எப்படியோ அப்படியே இயலும். எட்டிப் பழத்தை இனிப்பாகக்கலாமா? வாழை மரம் தீபத்தைக் கிரகிக் காதது போலச் சில மந்த மதிகட்கு எந்தவிதமாகப் போதிக் கினும் தம் சொந்தப் புத்தி மாறாது. அவருட் சிலரறிவில் போதிக்கப்பட்டவைகள் அககணம் நிற்கினும் புராணவராக் கிரம்போல நீடித்து நிலலா. கரும்பொன் கசடறத்துலகமும் போது மாத்திரமல்லவோ ஒளிவிடும். கண்ட மாத்திரையில் கற்பூரம் தீபவொளியைக் கவர்வதுபோல, மதியூகிகட்குப் போ திக்க வாய்திறக்கு முன் வஸ்து உணர்ச்சி வாய்க்கும். வெண் பொன் செம்பொன்கள் சிறிது துலக்கினும் மிருசு ஒளிதரும். எத்தகைய விவேகிகளாயினும் விதயாபோதனை அவர்கட்கு நித் தியமும் வேண்டும். விலை வரம்பிலலாத மாணிக்கமாயினும் மாசு படியும். அதுபோல அஞ்ஞான இருள் யாரையும் விடாது. கடர் விளக்காயினும் தூண்டுகோலொன்று வேண்டுமல்லவோ? சிலர் ஒதாதுணாந்தேமென்று உளறுவது உண்மையாமா? பகலும் இர வும் உண்ணாதவன் பருத்திருப்பானா? நாம குழவிப்பருவத்தில மழலைச்சொற பயின்றது தாய்தந்தைகளிடத்தில அல்லவோ? விவேகபோதினிகளாகிய சாஸ்திர விளக்கு நமது அறிவை விளக் கிக் காட்டும விமலமான கருவி. இதனை இளமையிலே கைபழநி விளையாடவேண்டும.

பாரதம்—ஆரணியபருவம்.

துருவாசமுனிச்சுருக்கம்.

ஒரு நாள் சாயுங்காலை துருவாச மாமுனிவர் அனேக அருந்தவரோடு வந்து, யுதிட்டிரரைப்பார்த்து, “இன்று பகவதாராதனத் துக்கு நின்னிடம் வந்தேன்” எனத், தர்மபுத்திரர் வணங்கி, நதி சென்று கடன்கழித்து எழுந்தருள்க என்று விடுத்துப், பன்னசாலையுட் புகுந்து பாஞ்சாலியை நோக்கினார். அவ்வுத்தமி வளைக்கையை நெரித்து “அக்ஷய பாத்நிரத்தைக் கழுவிக் கவிழ்த்துவிட்டேன். இனி அது நாளையன்றி இன்று சொன்றி கொடாதே” என்று எங்கினான். தர்மபுத்திரர் தம்பியரை நோக்கி “அதிகியாராதனம் யாங்ஙனம் செய்யலாம்? செய்யாவிடின் நமது நிலைமையை நோக்காது முனிவர் சபித்து விடுவாரே” என்று வருத்தமுற, மகா பாகவதோத்தமனாகிய சகாதேவன் “அண்ணா! நமது ஆபத்து பந்து இருக்கும்போது நாம் கலங்குவானேன். எம்பெருமானைத் தியானிப்போம்” என்றான். எல்லாரும் மகிழ்ந்து உலகளந்த திருவடிபைத் தியானித்தலும், ஸ்ரீகிருஷ்ண பரமாததுமன் எழுந்தருளிப் பாஞ்சாலியைப் பார்த்து அலம்பிய பாததிரத்தில் ஒரு அவிழ்கூட இலதோவெனத், திரௌபதி “அண்ணா! சுத்திசெய்த பாத்நிரத்தில் அவிழிருக்குமோ?” என்று சொல்லி, “ஆயினும் நின்னருள் எப்படியோ” என்று பாத்நிரத்தை எடுத்துப்பார்த்து, அதில ஒரு அவிழ் இருக்க கண்டு எடுத்துவந்து சமர்ப்பிகதான். பரமன் அதை நான்மறை கூரியருளிய வாயில வைத்து அண்டாண்டநகளுறையும் திருவாரிற்றுட் கொளருந்தலும், துருவாசமாமுனிவராத்நிரமோ எண்பத்துநான்கு லக்ஷம் பிறவிப் பேதங்களாகிய சேதனரெல்லாம் அமுதுண்டாற்போலக் களித்தனர். துருவாச மாமுனிவர் தேக்கெறிந்து வந்து, யுதிட்டிரரைப்பார்த்து, “உண்டோம்! உண்டோம்! ஓதககடலமுதை.” என்று கூறி வாழ்த்தி, “வேந்தே! துரியோதனனிடம் போயினேன். அவன் எனனைச சிள்ளுள் ஆராதித்துச் சாயுங்காலத்தில் உன்னிடம் பிணைக்கூடப் போக வேண்டுமென்று வரங்கேட்டான். அவ்வரங் கொடுத்து வந்தேன். சர்வாந்தர்யாமியாகிய பகவான் உமக்குத் துணையாய்

நிற்க, யார எசுஞ்சு சி குழினும் அது உம்மையனுகாது. சாயுங் காலத்தில் பிஷைக்கு என்னை யேவி உங்களைச் சபிக்கக் கருதிய துரியோதனன் இன்னும் இரண்டு வருடத்தில் மாய்க. நீ அரசாள்” என்று சாபமொழியும் ஆசிமொழியும் கூறிப்போனார். முகுந்த பிரான் விடை பெறலுத் துவாரகை சார, ஐவரும் நமது ஆயுணௌலலாம கண்ணன் கடாஷ்டத்தை நினைந்து அவன் குணக கீடனில ஆழந்திருந்தனா.

பழம் பொருந்து சருக்கம்.

ஒரு நாள் சாயுங்காலத்தில் பாரததனும் பாஞ்சாலியும் வனத் தூடு சென்று உலாவும்போது, நெலவி மரத்தில் ஒரு கனி பழக் திருக்ககண்டு, திரௌபதி விரும்பக், கிரீடி அதனைப் பறித்துக்கொ டித்தான். அவ்வனத்திலிருந்த முனிவர்கள் பாரததனை நோக்கி, “அரசே! என்செய்தனை? மித்திர மகாமுனிவர் இவ்வனத்தில் மாத வம் செய்துகொண்டிருந்தமையால், இதற்கு மித்திரமகாமுனிவன் மென்று பெயர். அப்பெரியோர் தினம் ஒரு காலம் இங்கு வந்து இம்மரத்தின் கீழிருந்து, சிறிதுநேரம் யோகுசெய்து, எங்களுக்குச் சாஸ்திரபாடம் சொல்லிப் போவாரா. அவாக்கு ஆகாரமாக இம் மரம் இரண்டிவருடம் பூத்து, இரண்டிவருடம் பிஞ்சாகி, இரண் டாண்டு காயாகி, இரண்டாண்டு செங்காயாகி, இரண்டு வருடம் கனியாகித், தானே அவா கைரில வந்து இறங்கும். அம்மாமுனி வா அதனைக் கைலாசபதிக்கு நிவேதனமும் அதிதியாராதனமும் செய்து, தாமும் கவீகரித்து, மறு பன்னிரண்டாண்டு வரையிலும் காத்திருப்பாரா. துவாதச வருஷம் முடிந்து அவருண்ணும் காலம் நாளையாடலால், அவா நினைக்க குலத்தோடும் சபிப்பார்” என்றார் கள். அருச்சுனன் அஞ்சி வந்து தர்மபுத்திரரை வணங்கித் தெரி விப்ப, அவர் “இவ்விபத்துக்கு என்செய்தும்? பன்னிரண்டிவருடக் துக்குஒரு தரம் உண்ணும் முனிவரது ஆகாரத்தைக் கெடுத்துக் குலத்தையு முடித்தான் அருச்சுனன்” என்று வருந்தினார். அக்காலே மகா பாகவத சிகாமணியாகிய சகாதேவன் நகைத்து “ஆதிமூலமே என்ற யானையைக் காத்தருளிய நமது பந்துவாகிய ஆபத்து பந்து நம்மைக் காக்க விரதங்கொண்டு நிற்க இவ்விபத்துக்கு அஞ்சுவா னேன்? அவன் திருவடியைத் தியானிப்போம்” என எல்லாரும்

தியானித்தனா. ஸ்ரீ கண்ணபிரான ஆங்கு எழுந்தருளும், ஐவரும் எதிர்சென்று, திருவடிதாழ்ந்து, விண்ணப்பம் செய்து, அபயம் கூறி, இதுபோது காத்தியென்று அழுதா. கபடநாடக சூத்திர தாரி ஐயோ! இதற்கு நான் என்செய்வேனென்று அபயங்கூறி அழுத பாண்டவரைத் தழுவிக்கொண்டு தானும் அழத்தொடங்கினான். தாமபுத்திரர் கரங்குவித்து “தேவரீர் திருவிளையாட் டாடு தலுக்கு இது சமயமன்று. முனிவர் நாளை என்ன சாபம் இடுவ ரோவென்று வருந்தும் எங்களை நீரும் அழுது வருத்தவேண்டாம்” என்று வேண்டித் “துதித்துக் காத்தருளாக” என்றார். மாயோன் பாண்டவரையும் பாஞ்சாலியையும் அழைத்துச் சென்று, அந் நெல்லி மரத்தின்கீழ் நின்று, சககரமேந்தும் கரத்தில் கனியை யெடுத்துப் பாண்டவா சொல்லும் மனோ நிச்சயவாக்கால் இப பழம் மரத்தில் பொருந்துக என்று அறமகனார் கையில் கொடுத்தார். அவர் அதை வாங்கி, “அசுசுதா! தருமமும் சத்தியமும் கீர்த்தியும் மேகவண்ணனாகிய கண்ணனும எனது மனத்தை விட்டு அகலாமலிருக்கவும், பாபமும் கோபமும் பொய்யும் நசிக்கவும், விரும்புவதே எனது எண்ணம்” என்றார். அப்போது நெல்லிக் கனி இரண்டுமுழம் உயர்ந்து நின்றது. வாயு புத்திரன், “அமலா! பிறர் மனையைப் பெற்றதாயெனவும், பிறா பொருளை எட்டிப்பழம் போலவும், புறங்கூறுதல் சாதலையொக்குமெனவும், பிறா துயரம் என துயரமெனவும், உறுதி கொள்வதே எனது கருத்து” என்றான். கனி மேலுமிரண்டுமுழம் உயர், அருசுகனன், “முகுந்தா! உயிரையிழந்தாயினும் ஒழுகுகதையும் சத்தியத்தையும் புகழையும் பெறவேண்டும். தத்துவங்களை உணர்ந்து மெய்ஞ்ஞானமடைய வேண்டும் அல்லது யுத்தவீரனாகவேண்டும் என்பதும், என்னை யாயினும் எனதுவிலையாயினும் என முனையாயினும் பழித்தவரை ஒழிக்கவேண்டுமென்பதும், எனது கருத்து” எனலும், கனி பின் னும் இரண்டுமுழம் உயர்ந்தது. நகுலன், “கேசவா! பிறப்பாலும் செல்வத்தாலும் தக்கோராயினும், கலவியும் ஞானமும் இல்லா தானா மணமற்ற முருக்கம் பூவைப்போல மதிப்பேன்” என்றான். பழம் இன்னும் இரண்டுமுழம் உயரக், சுகாதேவன், “அருமறைப் பொருளே! எனக்குச் சத்தியமே தாய். ஞானமே தந்தை. தரு

மமே சகோதரன். கிருபையே தோழன். சாந்தமே தருமபத்தினி. பெருமையே புத்திரன்” எனக் கனி அப்பாலும் இரண்டு முழம் உயர்ந்தது. அருந்ததியையொத்த பாஞ்சாலியும் தனதுள்ளச் சுருத்தை யொளியாதுரைக்கக் கனி முன்னிருந்த. கிளையில் ஓட்டிக்கொண்டது. அப்போது எம்பெருமான் ஐவரை நோக்கி, “உண்மைபுரைக்கின் உண்மைபலிக்கும். நன்மைசுழலின் நன்மைவிளைபும். உறறதுரைப்பின் அறறதுபொருந்தும்” என்றருளித் துவாரகாபுரி சென்றருளினான்.

நச்சுப்பொய்கை சருக்கம்.

பாண்டவா அவ்வனம் விட்டு விண்டுசித்த மாமுனிவரது வனம் வந்து வதிநதாரா. துரியோதனன் அவையேறிப் “பஞ்சவர்க்குப் பன்னிரண்டாம் வருடம் வனவாசம் நடக்கின்றது. இன்னும் ஒரு வருடம் அஞ்ஞாதவாசம் செய்து வந்துவிடுவாரா. அவர் வருமுன்னரே அவரைக்கொன்றுவிட வேண்டும்” என்று துணிந்து, தாளமாமுனியையேவிக காளமாமுனியையழைத்துப் “பாண்டவரைக் கொல்லுதி” என்று வேண்ட, அம்முனி விதிவயத்தனாகி உடனபட்டு, மகத்துக்கு வேண்டிய எலலாம்கொண்டு மயானம் சோந்து, மாரண ஓமம் செய்து, ஆடு மாடு பன்றியென்னும் இவற்றைப் பஸிகொடுத்து வேளவி முடித்தலும், அக்கினி குண்டத்தினின்று ஒரு பூதம் தோன்றிறது.

ஸ்ரீகண்ணபிரான், பாண்டவரைக் கொல்லக் காளமாமுனி யாகம் செய்தலை அறிந்து, யமனை அழைத்து ஏவலும், அவன் ஒரு சிறுவன்போலப் பஞ்சவரிடம் வந்து, யான் பாபபனச்சிறுவன் ; எனது பூணூலில் கட்டிக்கொள்ள ஒரு வேடனிடம் ஒரு மான் ரோல வாங்கிச் செல்லும்போது, ஒரு மான் வந்து அதனைப் பிடுங்கிப்போயிறறு ; என்செய்வேன் ” என்று அழுதான். ஐவரும் அவனை அஞ்சாதி என்று, மான் போன வழியைத் தொடர்ந்து, கால தளர்ந்து, ஒரு சந்தனமரத்தடியில் தங்கினார். தர்மபுத்திரர் சகாதேவனைப் பார்த்துச் “சிறிது உண்ணி கொணாதி” என அவன் சென்று ஒரு பொய்கையிலிறங்கி நீரள்ளி உண்ணலும், கண்குழன்று களாயேறி உயிர் துறந்தான். பின்னர் யுகிட்புரர்

ஏவலால, நகுலன் வந்து, தம்பி களையால படுத்திருக்கின்றான் என்று நீ பருகி, அவனும் மாயந்தான். பின்பு அருச்சுனன் வந்து, அங்ஙனமே நினைந்து, புனல்பருகி மாண்டான். தம்பியா மூவரும் மீளாமைகண்டு, வீமன்வந்து, மூவரும் இறந்தமைகண்டு துக்கித்து, யானும் இறப்பேனென்று புனல்பருகி மாண்டான். அறமகனார், சோர்வாலும் தம்பியா மீளாத சோகத்தாலும், உயிரிந்த தாரபோல மெய்சோர்ந்து, சந்தனமரத்தடியிற் கிடந்தார்.

பாண்டவா செய்கை இங்ஙனமாகக் காளமாமுனி, பூதத்தை நோக்கி “வனவாசம செயபும பாண்டவகாக கொல்லுதி” என, அப்பூதம் “பாண்டவகாக காணாவிடின் மீண்டுவந்து நின்னைக் கொலவேன” என்று சொல்லிப்போந்து, ஐவறையுங்கண்டு துஞ்சி னொன்று நினைந்துபோய், “உயிரிந்ததுககிடக்கும் ஐவாபாலோ என்னை வின்னை!” என்று முனிந்து, காளமாமுனியைச் சவடடி, ஓமகுண்டத்திலிறங்கிப் போயிற்று.

யுதிட்டிரா சிறிது சோகம் நீங்கி எழுந்து, பொய்கைக் கரை வந்து, இறந்த நாலவறையும் கண்டு, மனம் நொந்து, யாமும் இந்நீருண்டு மாயவோமென்று புனலைக் கையிலேற்றலும், “தாம ராசனே இந்நீராப் பருகேல்” என்று அசரீரி வாககுப் பிறந்தது. தாம புத்திரர் நான்கு நிசையும நோக்கி, ஒருவறையுங் காணாமல திகைத்து, “நான் சாவதற்காகவே இதநீர்த்தத்தை உண்ணுகின் றேன” என்றார். அசரீரி “எனது வினாவிற்கு விடைதந்து அருந் துதி” யென்று கடாவிற்று. அசரீரி “சாஸ்திரங்களில் சிறந்தது யாது” தர்மபுத்திரர் “வேதம்.” அறங்களிற சிறந்தது யாது? இல லறம். புஷ்பங்களிற சிறந்தது யாது? ஜாதி. முத்திபெறும் முனிவா தொழும் கடவுள் யாது? முகுந்தன். கிருகத்துக்குப் பாக்கியம் யாது? குழந்தை. செவிககு இன்பம் யாது? மழலைச்சொல். நிலை பெற்று நிற்பது யாது? சதகீர்த்தி. கறகவேண்டியது யாது? கலவி. அறபென்பது யாது? இரத்தல். உறுதி கொள்வது யாது? சத்தி யம். நீக்குவது யாது? பொய். விரதங்களிற சிறந்தது யாது? ஐம் பொறியடக்குதல். நோன்பில் உயர்ந்தது யாது? கொல்லாமை. கடன் என்பது யாது? பிதிரா கடன். கடவாதது என்பது யாது? தாய் தந்தை சொல். இங்ஙனம் தாமராஜன் கடர்வியவற்றுக்கெல்

லாம் தர்மராசன் விடை கொடுத்ததிலும், காலன் தனது சொய்நபத் துடன் எதிர்த்தோன்றித், தன்னைத் திருவடிதாழ்ந்த யுகிடழிரா மார்பிலணைத்துக், “குழந்தாய்! துஷ்ட சதுஷ்டான் உம்மைக் கொல்வதற்குக் காளமாமுனியைக்கொண்டு மாரண ஒம்ம் செய்தா. எம்பெருமான் அக்ஷையுணர்ந்து என்னை ஏவலும், யான் பார்ப்பனச் சிறுவன்போல வந்து, உம்மைப் பன்னசாலையினின் றும் அகற்றித் தாபமுண்டாக்கிக், கங்காமாதம் போன்ற இப் பொய்கைப் புனலை விஷஜலமாகநித தம்பியாண் உண்ணச்செய்து வீட்டி, இறந்தவனைப்போலச் சோகத்தால உன்னைப் புவிரிலகிடத் தினேன். பூதமவந்து உன்னையும் தம்பியாயும் பார்த்துப்போய்க் காளமாமுனியைக் கொன்றது. பின்பு யான் உன்னைச் சோகம் தீர்த்து எழுப்பி, இங்கு வரும்படிசெய்து, புனல் பருகுமபோது, அசரீரி வாகஞ்சொல்லித் தாம் சந்தேகங்களைக்கேட்டு, உனக்கு எதிர் வந்தேன்,” என்று செப்பி, ஒரு மந்திரம் ஒதி, நாலவரையும் எழுப்பி, “மக்காள! பன்னிரண்டு வருடம் வனவாசம் செய்து விடலா. அஞ்ஞாதவாசம் ஒருநகரத்திலுறைந்து செய்யின். அப் போது உமமை ஒருவரும் அறியாவண்ணம் ஒரு மந்திரம் உப தேசிக்கின்றேன்” என்று உபதேசித்துப் போனை பஞ்சவா, அத தடாகத்தில தீர்த்தமாடி, நீருண்டு, விடாய தவிர்த்துத், தமதாச சிரமம் வந்து, தவியிராசாரியரைத் தாழ்ந்து, பாஞ்சாலி பங்கய வதனத்தைப் பார்த்து, நிகழ்ந்தகையுரைத்து, அசுசுதன் திருவடி யையும் திருவருளையும் நினைந்து, மெழ்ந்திருந்தனர். வீடுமர் விதுரர் துரோணா முதலியோர் வந்து நச்சுப்பொய்கை நீருண்டு பிழைத்த லுவகை கண்ணுரக்கண்டு மாபுறக் கழுவி வாழ்த்திச் சென்றனர்.

விராடபருவம்.

நாடுகாந்துறை சருக்கம்

பாண்டவர் தமமைச் சூழ்திருந்த விபவிரா பன்னிராயிரவரையும், தாழ்ந்து, அஞ்ஞாதவாசம் செய்ய விடைபெற்று, யாண்டுச் செல்லலாமென்று ஆலோசித்தலும், அருசுசுனன் மச்சதேயத் தைச் சேர்ந்த விராட நகரத்தில் வதியலாமென்றான். தர்மபுத்தி

ரர், “நான் சன்னியாசியேவடம்பூண்டு, எனது பெயர் கங்காபட்ட
 னென்றும், இதுகாறும் தர்மபுத்திரரிடம் இருந்து அவர் அஞ்ஞாத
 வாசம் செய்யப்போனமையால் நின்னிடம் வந்தேனென்றும், அற
 நூல் பொருணூல் மெயநூல் சோதிடம் சூது என்னுமிவற்
 றிலு வல்லேனென்றும் கூறி, அவற்றால் அவனைக்களிக்கச்செய்து,
 நன்கு பூசிக்கப்படுவேன்” என, வீமன் “அடியேன் பெயர் வல்ல
 னென்றும், தாமராசனுக்கு மடையடுவோர்களுக்குத் தலைவனென்
 றும் செப்பி, விராடன் உவந்து உண்ணுமாறு சோறட்டு, யானும்
 வயிற்று உண்பேன்” என்றான். தாமபுத்திரர் வீமா! சர்ப்பங்க
 ளில் வாசுகி போலவும், காந்தியுடையோரில் அக்கினி போல
 வும், நதிகளில் கங்கையெனவும், கடல்களில் பாற்கடலெனவும்,
 அசுரரில் இந்திரன் போலவும், அசுரரில் பரிசுசக்கரவாத்தி
 யெனவும், திக்கயத்தில சுப்பிரதீகம் போலவும், அசுவங்களில்
 உச்சைசசிரவம் போலவும், இயக்கருள் குபேரன் போலவும்,
 மிருகங்களுள் சிங்கம் போலவும், இராககருள் இராவணன் என
 வும், மானுடருள் பிராமணர்போலவும், கொடுப்போருள் மேகம்
 போலவும், ஆபுதங்களில் வசசிராயுதம்போலவும், எருதுகளுள்
 இடபம் எனவும், யானைகளுள் ஐராவதம்போலவும், நேசருள புத
 திரன்போலவும், அன்பருள் மனைவிபோலவும், மலைகளுள் மேரு
 போலவும், கோள்களுள் சந்திரன்போலவும், தடாகத்துள் மான
 தம்போலவும், தேவருள் ஸ்ரீமந்நாராயணன்போலவும், வில்லாளி
 களுள் சிறந்த அருச்சுனன் யாங்ஙனம் சீவிப்பான்; அவன் எவ்
 விதம் உருமாறினும் மகாபுருஷனென்று முழந்தான்வரைபிலும்
 விழுந்த அவன் கரங்களே காட்டிவிடும் என்றார். பார்த்தன “அடி
 யேன் தேவலோகம் சென்றபோது ஊர்வசியிட்ட சாபத்தை இப்
 போதுகொண்டு அலியாகி, ‘நான் பாஞ்சாலிக்கு ஆடல்பாடல் கற்
 பித்துக்கொண்டிருந்தேன் எனது பெயர் பிருகந்நனை’ என்று
 கூறி அந்தப்புர ஸ்திரீகளுக்குக் கானம் கற்பித்து விராடன் உவக்கு
 மாறு செய்கிறேன்” என, நகுலன் “அடியேன் பெயர் தாமகிரந்
 தியென்றும், பாண்டவரது குதிரைச்சாலைக்குத் தலைவனென்றும்
 நவின்று, குதிரைகளைத் தேரில் பூட்டவும் ஏறவும் பழக்கி, வினோத
 மாய் நடாத்தி, விராடன் களிக்கச்செய்வேன்” எனச், சகாதேவன்

“அடியேன்பெயர் தந்திரபாலனென்றும், பாண்டவரது பசுக்களைக் காக்கும் கோபாலர்களுக்குத் தலைவனென்றும் துவன்று, கறவாத பசுக்களைக் கறந்தும் மலட்டாவுக்குக் கருவுண்டாக்கியும் அரசனுக்கு களிப்புண்டாக்கி உயிவாழ்வேன்” எனப், பாஞ்சாவி “எனது பெயர் சைரந்திரியென்றும், நான் திரௌபதிக்கு அலங்காரம் செய்துகொண்டிருந்து அவள் பர்த்தாவோடு அஞ்ஞாதவாசம் செய்யப்போனமையால் நின்னிடம் வந்தேனென்றும் கிளத்தி, இராசபத்தினியாகிய சுகேஷ்ணாதேவிக்குச் சாந்தரைத்தல பூமுடித்தல திலகம்தீட்டல் ஆடையுறித்தல என்னும் அலங்காரங்களைச்செய்து சீவிப்பேன்” என்றாள்.

தரம்புத்திரர் இவற்றையெல்லாம் கேட்டுக், காலத்தைநோக்கி அனுமதித்துத், தவுமியாசிரியரை வணங்கலும், அவர் அறமகளைப் பார்த்து, “அரசரையெல்லாம் ஆண்ட நீர் விதிவசத்தால் உமக்குத் காழ்ந்த அரசனுக்கு ஆளாகின்றீர். மானத்தையும் நாணத்தையும் விட்டு ஒருவருட காலத்தைக் கழிமின். நீ எல்லாம் அறிந்தீராயினும் சிறிது சொல்லுகின்றேன். அரசனிடத்தில் சேவகம் செய்வது மிக அரிது. வேந்தன் தனது இஷ்டப்படி நடவாதவரைத் தண்டிக்கவே தலைப்படுவான். இழிகுலத்தவனை அரசன் நன்குமதிக்கின் அவனை மதித்தே நடக்கவேண்டும். அரசன் இழிந்தவனைத் தனது ஆசனத்தில வைத்துக்கொண்டிருப்பினும், சபையில் உன்னத ஆசனங்கள் ஒழிந்திருப்பினும், எப்போதும் தனக்குரிய ஆசனத்திலே இருத்தலவேண்டும். அரசன் தன்னை நன்குமதித்து நடத்துங்காலத்தும் தான் தன்னை மதியாமலே நடக்கவேண்டும். வேந்தன் முனிந்தகாலே முனியாமலே தொழில் செய்யவேண்டும். அரசன் வினையில் ஏவுங்கால் பசி, தாகம், நித்திரை, சோர்வு, வெயில், காற்று, பனி, கிருககிருத்தியம் என்னும் இவற்றை நோக்காமல் வினைமேலே செல்லவேண்டும். இராசரகசியங்களை வெளியிடலாகாது. அவன் ஊரும் வாகனங்களை ஊரலாகாது. அவனது பகைவரோடு உறவாடலாகாது. இராசதுரோகம் செய்யலாகாது. வேந்தன் வலியனை வலியில்லான் எனினும், வலியிலலானே வலியன் எனினும், அப்போது மறுக்கலாகாது. அவனோடு வாதாடலாகாது. அறமநோக்கி நீதியையும் உண்மையையும் தெரிவித்தல்வேண்டும்.

இராசஸ்திரீகளை நேசிக்கலாகாது. அரசன் விழையும் பொருளை விரும்பலாகாது. வேத்தவையில் ஒங்கிப்பேசவும் பிறரோடு பேசவும் சோம்பல் முறிக்கவும் கொட்டாவி விடவும் கூடாது. நீராடித் தூய்மையை ஒலித்த ஆடைபுனைந்து அலங்கிருதனாய் வேத்தவையேறவேண்டும். தர்மபுத்திரரே கேளும். சர்வேசனே உலகபாலர் உருவாபினமையால், அவைசெல்லும்போது பயபக்தி வணக்கம் வேண்டும். அதிகம்விரித்துச் சொல்வதால் என்னை? இராசசேவை செய்வது கத்திமுனையை நாவால் நக்குவதுபோலும். மனுகுலத்தில் தோன்றிய விராடமகாராசன் அறமும் பொருளும் உடையன். அவனிடத்தில் சேவிப்பதால் குற்றமில்லை. அஞ்ஞாதவாசம் செய்து நாடுபெற்று அரசாளுதிர்” என்று ஆசிகுறி அவர் நன்மையின்பொருட்டு ஓமம் செய்தார். பஞ்சவா வணங்கி விடைபெற்றுப் பலவனங்களையும் நதிகளையும் மலைகளையும் நாடுநகரங்களையும் கடந்து, விராடநகரத்துக்கு அணித்து வந்து, ஆயுதங்களையெல்லாம் ஒன்றாய்ச் சேர்த்துக் கட்டி ஒருமயானத்தில் ஒரு வன்னி மரத்தில் ஒருவரும் அறியாமல் வைத்துக், கங்கைமாநதி வந்து நீராடினர். தர்மபுத்திரர் இந்திரதிசையை நோக்கி நின்று, தமது பிதாவாகிய தர்மதேவதையைத் துதித்து, நாங்கள் அஞ்ஞாதவாசம் செய்வதற்கு அனுகுணமான ஞபந் தருகவெனப் பிரார்த்தித்தலும், தர்மராசன் பொருக்கெனவந்து திரிதண்டகாஷாய மண்டலுகளை யுதிட்டிரருக்குக் கொடுத்து மற்றவர்க்கும் ஒத்த உருக்கொடுத்தான்.

தர்மபுத்திரர் தம்பியரைப்பார்த்து “நாம் தனித்தனியே செல்ல வேண்டும். யான் முன்னடக்கிறேன்” என்றோதிசென்று விராடனைக்கண்டு முன் ஒதியவண்ணம் ஒதி, அவனால் நன்கு பூசிக்கப் பட்டார். பின்னர் நால்வரும் வெவ்வேறு மார்க்கமாய், வந்து விராடனைக்கண்டு, தாம் முன்கூறியவாறு கூறித் தொழில் பூண்டார். பாஞ்சாலி விராடன் தேவியைச் கண்டு முன் நவின்றவாறு நவில, அச் சுதேட்சனை “நீ மலாமாதினும் அழகு மிக்காளாயிருத்தலால் எனது கணவர் நின்னைக்கண்டு மோகிப்பார். அதனால் யாவர்க்கும் கேடுண்டாகுமென்று எந்தோழியர் சொல்லுகின்றனர், நீ வேறு எங்காகிலும் போதி” என்றாள். சைரந்திரி, “அம்மே! திரௌபதி

யைவிட்டு நினை நாமுவந்தேன், யான் யாரிடம் செல்வேன்? கந்தர்வர் ஐவர் எனது கணவர். இந்திராதி தேவரிலும் வலிமிக் கவர். அவரையஞ்சி என்னை ஒருவரும் இச்சியார். இச்சித்தவரை அவர் கொன்றுவிடுவார். தர்மாத்துமாவாகிய நினது கணவர்க்கு இகனை மொழியின் அவர் என்னை விரும்பார்” எனச் சுதேஷ்ண தேவி உடன்பட்டுப் பாஞ்சாலியை ஆதரித்தாள்.

நி யாய ங் க ள் .

சிவகுப்தர்.—வாரும்! அரிதாசரே! மழையிலடிபட்டிரோ? நீர் வரும்போதெல்லாம் மழையைக்கொண்டுவருகின்றீரே! நீர் கலைக்கோட்டுமா முனியோ?

அரிதாசர்.—(உடைதிருத்திக்கொண்டு) என்ன கேலிசெய்கிறீர். மழையைக்கொண்டுவர என்னுலாகுமா? நான்வரும்போ தெல்லாம் மழை பெய்வது காகதாளீய நியாயம்.

சிவ.—இதென்ன புதிர் போடுகின்றீர்! நியாயமாவதென்ன? காக தாளீயமென்றாலென்ன?

அரி.—நியாயமென்பதறியீரோ? நியாயமாவது ஜனங்களுக்குள் விஷயங்களைத் தெளிவாய் விளக்குவதற்காகச் சங்கேதமாக ஏற்படுத்தப்பட்ட ஒருமுதுமொழி. காகதாளீயமாவது காக்கை வந்திறங்கவும் பனம்பழம் தற்செயலாய விழுந் தால் காக்கையால் பழம் விழுந்ததென்று சொல்வதுதான்.

சிவ.—இதென்ன? காக்கைவரவாவது பனம்பழம் விழுவாவது?

அரி.—நான் வரவாவது மழைபெய்யவாவது? இது இருக்கட்டும். பக்கத்திலென்ன பேரிரைச்சல்? மழைமுழக்கத்தையும் அடக்கிவிட்டதே. சந்தையா? அல்லது மாட்டி மந்தையா?

சிவ.—இதுவா மந்தமதிமுதலியார் பள்ளிக்கூடந்தான். இவ் விடத்தில் இரைச்சலுக்குக் குறைச்சலில்லை.

அரி.—கல்விமலிந்த இந்தக்காலத்திலும் இந்த மந்த மதியைவிட வேறு கல்வி சிறந்த மதியுள்ள ஒரு உபாததியாயா இந்த ஊருக்குக் கிடைக்கவில்லையா?

சிவ.—இலட்சம்பேர்! ஆனால் நெடுநாளாயுள்ளவராதலால் இவரைத் தள்ளுகிறார்களிலலை. முன்னோர் போனவழி பின்னோரும் போகிறார்கள்.

அரி.—இது வென்ன “அந்தபரம்பரை”?

சிவ.—அந்தபரம்பரையென்றாலென்ன?

அரி.—காரியகாரணங்களுணராதது ஒருகுருடன் போனவழியே மற்றைக்குருடரும் ஒருவரையொருவா பற்றிச்செலவது தான். குறும்பாட்டுச் சுவபாவம் தெரியாதா? ஒருசெம் மறியாடுபோனவழி பிற ஆடுகளும் போவதைப்பார்த்திருக்கிறோமே? அதுபோகட்டும். உமமுடைய சின்னப் பையன் எங்கே வாசிக்கிறான்?

சிவ.—அடுத்த தெருவிருக்கிற இலகுபுத்தி சாஸ்திரியாருடைய பள்ளிக்கூடத்தில் வாசித்துக்கொண்டிருக்கிறான்.

அரி.—அவர் இவரிலுஞ் சமாத் தரோ?

சிவ.—சமர்த்தொன்ன? ஊமையனுக்கு உளறுவாயன் சண்டப் பிரசண்டன்.

அரி.—ஆனால் அகமலோட்ட நியாயந்தானா? (கல்லாங்கட்டி மண்ணாங்கட்டி நியாயம்.) மண்ணாங்கட்டியிலுங் கல்லாங்கட்டியைச் சிலாகிப்பது போன்றுள்ளது. பையன் நல்ல புத்தி மானா?

சிவ.—நான் அநேக பையன்களைப் பார்த்திருக்கிறேன். இவன் புத்தி துட்பம் வேறொருவற்குமில்லை.

அரி.—மெய்தானே அல்லது நீநுபநாபித நியாயத்தினாலோ?

சிவ.—அந்த நியாயமெப்படி?

அரி.—ஓர் அரசன் தன்னுடைய நாவிதனிடத்தில், சிறந்த ரூப லாவணியமுள்ள ஒரு பிள்ளையைக் கொண்டுவரும்படி கட்டளைபிடி அவன் எங்குந் தேடியும் ஒரூபிள்ளையுந் தன்

மனதுக்குப் பொருந்தாமல் குறுபியாகிய தன்னுடைய புத்திரனையே கொணர்ந்து நிறுத்தினான். இதனை நோக்கிய அரசன் காக்கைக்குத் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சல்லவோ என்றெண்ணிக் குறு நகைக் கொண்டான்.

சிவ.—இதென்ன இப்படிப்பேசுகிறீர்! அவன் கைப்பட எழுதியிருக்கிற நீதிசாரப் புத்தகத்தைப் பாருமே. எழுத்து எவ்வளவு நேரத்தியாயிருக்கிறது!

அரி.—ஆமாம் பார்த்தேன். பார்த்தேன். குற்றமில்லை.

சிவ.—முழுவதும் பாறும்.

அரி.—இவை யெல்லாம் ஸ்தாலீபுலாக நியாயந்தானே? (பாணைச சோறறு நியாயம்.) இரண்டுபக்கம் பார்த்தாற்போதாதா? ஒரு பாணை சேற்றுக்கு ஒரு பருக்கைதானே பதம்பார்க்கிறது. இந்தப்பையன் முன்னுக்கு வருவான். இவனுக்குப் பரீட்சாகாலம் எப்பொழுது?

சிவ.—வருகிற மாசி மாதத்தில்.

அரி.—அதென்ன மாசி மாதம் பரீட்சை?

சிவ.—ஏதாவது ஒரு மாதத்திற்குள்ளே நடக்கவேண்டியது?

அரி.—இது அசோகவந்தா நியாயத்தின்படிக்கோ?

சிவ.—அதென்ன நியாயமையா?

அரி.—இராவணன் சீதையை அசோகவனத்தில் வைப்பானென் என்பார்க்கு என்னகாரணஞ் சொல்லுகிறது? ஏதாவது ஒரு வனத்திற்குள்ளே வைக்கவேண்டும். சம்பகவனத்தில் வைத்தால் சம்பகவனத்தில் ஏன் வைத்தானென்பார்கள். இவனிருக்கடும். உம்முடைய மூத்தகுமாரனெங்கே?

சிவ.—அதையேன் கேட்கிறீர்? அவன் மதுரைக்குப்போய் ஒரு வாரமாயிற்று. வீட்டில் அவன் தாயாருக்கு உடம்பு மிகவும் அசவுகரியம். என்னால் அலையமுடியவில்லை.

அரி.—இப்படியிருந்தால் அவன் மதுரைக்குப்போவானென்.

சிவ.—யஜமானன் சொன்னபடி கேட்கவேண்டியதுதானே? சோறுபோடுகிறவனே இல்லையோ?

அரி.—அப்படியானால் கவாமீபிருத்திய (யஜமானசேவக) நியாயத் தினாலென்றொரு வார்த்தையாய்ச சொல்லுமே. யஜமானன் சொல்லுகிறபடி சேவகன் கேட்கவேண்டியதுதான். கஸ்பா மதுரைக்கா போயிருக்கிறான்?

சிவ.—ஆமாம். மதுரைக்குத்தான். இல்லை. அதற்குச் சமீபத்தில் முள்ளங்குறிச்சிக்கு.

அரி.—அருந்ததிதீரீசன நியாயமாய்ப் பேசுகிறீரோ? அருந்ததியென்பது கண்ணுக்குப் புலப்படாத ஒரு சிறு நடசத்திரம். கலியாணகாலத்தில் அருந்ததியைக் காட்டுகிறார்களே; அதெப்படி அறிவீரா? அருந்தகிகுச சமீபத்துள்ள ஒரு பெரு நடசத்திரத்தை அருந்ததி என்று காட்டிப் பின்னா அருந்ததி அதன்று. அதற்குச் சமீபத்துள்ள வேறு நடசத்திரமென்பது.

சிவ.—இச்சங்கதிகளிருக்கட்டும். நீரென்ன உடுத்த வேட்டியுடன் வந்திருக்கிறீர்? அவசரமாய்த் திரும்பிப்போக வேண்டுமா? என்ன?

அரி.—அந்தத் துன்பத்தை ஏன் கேட்கிறீர். வஸ்திரங்கள் வைத்திருந்த மடிப் பையை வந்தவழியில் கள்வன் கைப்பற்றிக் கொண்டான்.

சிவ.—ஆனால் வஸ்திரங்களும் போயினவோ?

அரி.—நன்று! நன்று! வஸ்திரமடங்கிய பை போனால் வஸ்திரங்களிருக்குமோ? தண்டாபூப (கோல் அப்பம்) நியாயமறிவீரோ? ஒரு எலி அப்பங்கட்டிவைத்திருந்த கோலைத்தின்ற தென்றால் அப்பத்தையுந்தின்றதா என்பாருளரோ?

சிவ.—இதோ பள்ளிக்கூடத்தினிருந்து வருகிறானே. இவன்றான் எனது புத்திரன்.

அரி.—ஏனாவன் மிகவும் உடல் மெலிந்திருக்கிறான்?

சிவ.—படிப்பின் மிகுதியினாலும் வீட்டிலுள்ள பார்வைத் தாழ்ச்சியினாலுந்தான்.

அரி.—“வைத்தியனுக்குக் கொடுக்குங் காசை வாணியனுக்குக் கொடு” என்கிறார்களே? பங்கப்பிரட்சாலன (சேறலம்

புதல்) நியாயந்தெரியாதா? வீணிற்சேற்றிலிறங்கிக் கழுவி அலம்பிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிலும் சேற்றிலிறங்கா திருப்பதே நலமன்றோ? ஒரு கட்டு வைக்கோலைத் தண்ணீரிற் போட்டு ஒன்பதுபேர் கூடி இழுக்கிற நியாயமுமது இவ்வூரில் தகுந்த வைத்தியர்களில்லையோ?

சிவ.—அநேக வைத்தியர்களிருக்கிறார்கள். தவிரவும் இப்போது ஒரு யோகி வந்திருக்கிறார். அவர் வைத்தியத்தில் நிபுணராயிருப்பதுமன்றி அசாதாரணமான அற்புதச் செய்கைகளையுஞ் செய்கிறாராம். இடைவிடாத் தெய்வத்தியானத்தினால், அடிக்கடி தன்னைக் கொட்டிக்கொண்டேயிருக்கிற குளவியின் நினைவினாலேயே ஒரு புழுவுக்கு அக்குளவி ரூபமமைவது போன்று தெய்வத்தன்மையை யடைந்திருக்கிறாராம்.

அரி.—ஆசசரியம்! ஆசசரியம்! உமக்குப் பிரமுகீட நியாயமெப்படித் தெரியவந்தது? அந்தசடக (குருடன்கைக்குருவி) நியாயத்தினாலோ?

சிவ.—அதெப்படி?

அரி.—ஒரு குருடன் தற்செயலாய்க் கையை நீட்டியவிடத்து அவனுக்கு ஒரு குருவியகப்படுவது ஆசசரியமன்றோ? இந்த நியாத்தை தனுட்கு நியாயமென்றும் கூறுவர். அதாவது ஒரு புழு ஊருங்கால் உண்டாகிய இரேகை ஒருகால் எழுத்தாக அமைவதில்லையா? நல்லது. இதென்ன கதம்ப கோரக நியாயமாய் ஜனங்கள் ஏககாலத்தில் திரள் திரளாய்ச் செல்லுகின்றார்களே?

சிவ.—யோகியிடத்திற்குத்தான் போகிறார்கள். கதம்ப கோரக நியாமென்றீரே அதென்ன?

அரி.—கதம்ப (அடப்ப) மரம் ஒரேகாலத்தில் ஒருமிக்க மொட்டுக் கட்டுகிறதென்று கேட்டிலையோ? அந்த யோசீசுரர் எங் குத்தங்கியிருக்கிறார்?

சிவ.—இரண்டு மைலுககப்பால் ஒரு தோப்பிலிறங்கியிருக்கிறார்.

அரி.—அவர் இப்பட்டினத்துள்ளுறத்தானே இருந்தால் ஜனங்

களுக்குச் சுகமாயிற்றே. அவ்வளவு தூரத்திற் போயிருப்பானேன்?

சிவ.—அத்தோப்புக்கப்பாலுள்ள சில பெரிய கிராமவாசிகளின் சவுகரியத்தையும் நோக்கி அங்கு வதிந்துவருகின்றார்.

அரி.—இஃது தேசனீதீப* (நடைவிளக்கு) நியாயம். நடைமீல் (இரேழியில்) தொங்கவிட்ட விளக்கு முன்றிலிலும் உட்புறத்திலும் இருள் விளக்கு மன்றோ?

சிவ.—அவ்யோகீசுவரர் இங்கு வந்திருக்கிறதைக் கேள்வியுற்று ஒருநாளும் வந்திராத என் மாப்பிள்ளை வந்திருக்கிறார். அவரை உத்தேசித்தே விலையுயர்ந்த வேட்டி ஜோடி வாங்கி வைத்திருக்கிறேன். ஆனால் அவருக்கும் நமக்கும் கொஞ்சம் மனஸ்தாபமுண்டு. அவரைப் பெற்றுக்கொள்ளுவாரோ மாட்டாரோ அறியேன். பெற்றுக்கொண்டால் நலம். இன்றேல் என் மகனுக்குக் கொடுத்துவிடுகிறேன்.

அரி.—நீர் சொல்வது காகாட்சி நியாயமாயிருக்கின்றது. காக்கைக்கு ஒரேவிழியாதலால் அதைக்கொண்டு எந்தப்பக்கத்தைப் பார்க்கவேண்டுமோ அந்தப்பக்கத்தில் சாய்த்து நோக்கினால் அவ்விழி அந்தப்பக்கஞ் சென்றுபார்க்கும். ஒருவிழி இரண்டுபக்கங்களில் ஏதாவது ஒருபக்கத்தைப் பார்க்க உதவுகிறதுபோல, ஒரேவேட்டி இருவரிலயாருக்காவது உபயோகப்படுகிறது. இது நிற்க, உமது மாப்பிள்ளை எவ்வூர்?

சிவ.—அவரிருப்பது குடிலபுரி.

அரி.—குடிலபுரியா? அது மிகவுந் துன்மாக்கர்க்கு உறைவிடமாயிற்றே? இவரெவ்வாறவ்வூரில் வதிந்து வருகின்றார்!

சிவ.—அதையேன் கேட்கிறீர்? பொழுதுவிடிந்தால் வம்பும் வழக்குந்தான். மிக்கவருத்தத்துடன் சமாளித்துக்கொண்டிருக்கின்றார்.

* பிராசாதீப நியாயம் (மாடியிலிட்ட விளக்கு வீதியிலுமிருணிக்கும்) தேசனீதீபத்தை ஒருவாறு ஒத்தது. அப்படியே மத்தியமணி நியாயமும், நடுநாயகம் ஓர் ஆரத்தின் இருபக்கத்தையும் விளக்கும்.

அரி.—அப்படியானால் விஷகிருமி நியாயத்தினால் சீவிக்கிருரென்று ஒருவார்த்தையாய்ச் சொல்லித்தொலையுமேன். விஷத் துள்ளும் புழு உயிர்த்திருக்கவில்லையா? அப்படியாவது அவ்வூரிலிருப்பது என்ன கருதியோ?

சிவ.—பூர்விக வீடுவாசல நிலங்களின் ஆசாபாசம் அசையவிடுகிற திலலை.

அரி.—லோககம்பக நியாயத்தினாலா? ஊசியைக் காந்தமிழுப்பது போல் அங்குள்ள தாவரப்பொருள்கள் இவரை விடுகிற தில்லைப்போலும்.

சிவ.—நான் பேசிமுடிக்கிறதற்குமுன் நியாயமநியாயமென்று கழுத் தறுக்கிறே? அவருடைய கட்டமிம்மட்டா? பிள்ளை போலெடுத்து வளாதத அவர் தம்பியொருவன் ஊரிலுள்ள கயவருடன் கலந்து தறுதலையாய்த் திரிகின்றான். அவனை விலக்கிப்போடுகிறதென்றாலும் வளாததவாஞ்சை மே லிட்டு நிற்கின்றது.

அரி.—தான் வளர்த்தமரம் எட்டிமரமானாலும் வெட்டமனமாமா? இதை விஷவிருட்ச நியாயமென்பேன். ஆனால் நீர் நியாய விரோதியாய் என்பேரில் கோபித்துக்கொள்ளுகிறீர்.

சிவ.—நான் ப்படி நியாயவிரோதியல்லன். பேசிமுடிக்குமுன்னே தடுத்துப் பேசத்தொடுத்திரே.

அரி.—அவரெப்போ வந்தாரையா?

சிவ.—அவர் வந்து நாலேந்து நாளாயிற்று. அவர் வந்த விரோதம கேளும். ஏதோ ஒரு அவசரத்தால கால் நடையாய் வர நேரிட்டது. எப்போதும் வண்டியில் வருகிறவர் இந்தத் தடவை மூட்டையும தூக்கிக்கொண்டு வந்தார். வழியி லுள்ள செட்டிசத்திரவாசலின் வழியாய் வந்தால் அங் குத் தனக்குத் தெரிந்த பலபேர்கள் இருப்பார்களென்று சங்கோசப்பட்டு அசசத்திரவாயில் வழியை நீக்கி அதன் பின்புறப்பாதையாகப் போகவேண்ணி ஏதோ ஒரு சந்திற் புகுந்து சென்றார். அங்கு முள்ளும் கல்லும் மற்றுமுள்ள அசத்தங்கனும் அனுபவித்துச் சென்றும் கடைசியில் அச

சந்துவழி அச்சத்திரவாயிலிலேயே கொணர்ந்து விட்டது. இதனைக் கண்ணுற்று அவ்விடத்திருந்த பலரும் குலுங்க நகைத்தார்கள்.

அரி.—பேஷ் ! பேஷ் ! நீர் சொல்லுகிறது கட்டகுடிகா (சங்கச் சாவடி) நியாயத்தை நினைப்பூட்டுகின்றது. அஃதெங்ஙன மெனின், சுங்கங்கொடாமல் தப்பிக்கொள்ள எண்ணிய ஒருவன் கள்ளவழி புக்குச் சென்றும் கடைசியில் சுங்க வாயிலிலேயே வந்து சோந்தானாகிப் பிரமித்தான். கிடக்கட்டும். மாப்பிள்ளையெங்கே?

சிவ.—இதோ உள்ளே யிருக்கிறார். கூப்பிடுகிறேன். “ஓம் ! மாப்பிள்ளாய் !”

மாப்பிள்ளை.—இதோ வந்தேன். ஏன் ? நாழியாயிற்றே. யோகி சுவரரிடத்துக்குப் போகவேண்டாமா ? இந்தக் குன்மத் தால எவ்வளவுகாலம் வருத்தப்படுவேன் ?

சிவ.—அது இருக்கட்டும். சத்திரவாயிலில் கூடியிருந்தவர்கள் எப்படிச் சிரித்தார்கள் ?

மாப்.—உங்களுக்கு இதுதானே வேலை ? பிஷ்டபேஷண நியாயமாயிருக்கிறதே. அடிக்கடி சொன்னதையே எத்தனை தடவை சொல்லுவீர் ?

அரி.—மாப்பிள்ளைக்கும் நியாயந்தெரிகின்றதே ! பிஷ்டபேஷண மென்றால் பிசைந்ததைப் பிசைதலல்லவா ?

சிவ.—நல்லது, மாப்பிள்ளை, யோகிசுவரரிடத்துக்குப் போகவேண்டியதுதான். ஆனால் அடுத்த தெருவில் ஒருவருக்குக் கட்டாயமாய் இன்றைக்கு ரூபா நூறு கொடுக்கவேண்டிய தாயிருக்கிறது. நேரமுமாகவில்லை. போய்க்கொடுத்து விட்டுவரலாமா ?

மாப்.—சந்தேகமென்ன ? சூசிகடாக (ஊசி எண்ணெய்க்கொப்பரை) நியாயந்தங்களுக்குத் தெரியாதா ? ஒரு கருமான், ஓர் ஊசியையும் எண்ணெய்க் கொப்பரையையும் செய்துமுடிக்க வேண்டியதிருந்தால் இலகுவாய்ச் செய்யக்கூடிய ஊசி

யைத்தானே முதலில் செய்வன்? நீர் போய் ரூபாவைக் கொடுத்துவிட்டுச் சீக்கிரம் வாரும்.

சிவ.—பணத்தைக்கொடுத்துவிட்டு இதோ வந்துவிடுகிறேன். என் னுடைய நண்பர் அரிதாசருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

மாப்.—எங்களுரிலுள்ள ஒரு வைத்தியன் தற்காலசாந்தியாய் ஒரு குரணம் கொடுத்திருக்கிறான். அதைச் சாப்பிடுகிறேன். இதென்ன! மருந்து முழுதும் எழும்பாயிருக்கின்றதே! இம்மருந்தில் சருக்கரை சேர்ந்திருக்கிறதுபோலும்.

அரிதாசர்.—வன்னிதூம நியாயந்தான் உமக்குத்தெரிந்திருக்குமே?

சிவ.—(திரும்பிவந்து) அதென்ன வன்னிதூம நியாயமென்றீர்?

அரி.—புகையுள்ள இடமெல்லாம் நெருப்புண்மையை யூகிப்பது போல, எழும்பிருத்தலால் இவா மருந்தில் தித்திப்புச் சேர்ந்திருத்தல்வேண்டுமென்று அதுமானாளு செய்யலா பிற்று.

சிவ.—அடுத்த கிராமத்தில் நெருப்புப்பற்றியெரிகிறதாம். வெகு ஜனங்கள் திரண்டோடுகின்றனர். அதோ, புகைதோன்று கிறது பாருங்கள்.

அரி.—எங்கே, ஐயா, புகை? எனக்குத்தெரியவில்லையே.

சிவ.—இதோ தெரிகிற சிவன் கோவில் கோபுரத்தின் பக்கத்தில் பாரும்.

அரி.—ஆமையா, அடுத்த ஊரில் நெருப்புப் பிடித்ததாகச் சொல்லுகிறீர். கோபுரத்துக்குச் சமீபத்தில் தோற்றுகிறதே! இது தான் சாட்சாத்தீர நியாயம். அதாவது வெகுதூரத்தி லிருக்குஞ் சந்திரனை ஒரு மரத்தின் பக்கத்திலிருப்பதாகச் சொல்வது. பெரிய திருவிழாக்கூட்டம்போல ஜனங்கள் இந்த வீதியிலும் திரண்டு நெருங்கித், திரும்பிவர எண்ண முள்ளவர்களுக்கூடத் திரும்ப முடியாமல், வீசிதாங்க நியாய மாய் (ஒரு அலையை மற்றொரு அலை தள்ளிக்கொண்டு போவதுபோல்) முன்னேக்கியே தள்ளிக்கொண்டு போகப்படு கிறார்கள். சேதம் மிகுதியாயிருக்குமோ?

சிவ.—ஆமாம், கிராம மூழுமையும் போய்விட்டதென்று சொல்

வீக்கொண்டு போகிறார்களே. நமக்கும் பொழுதாகி விட்டது. மெல்லத்தள்ளியடித்துக்கொண்டு நாமும் யோகீசுவரரிடத்துக்குப் போவோம். ஏன்? அரிதாசரே, எழுந்திருமே?

(மூவரும் யோகீசுவரரிடத்துக்குப் போய்ச்சேர்ந்தார்கள்.)

யோகீசுவரர்.—வாருங்கள். உட்காருங்கள். வந்தகாரியம் யாதோ?

சிவ.—இவர் என் மாப்பிள்ளை. சிலசாலமாய்க் குன்மநோயினால் வருந்துகின்றார். பலவைத்தியர்க்கிடத்தும் இவர் நோய்க் குததக்க மருந்திலலாமற போயிற்று.

மாப்பிள்ளை.—அவர்கள் சொல்லுகிறது உண்மையே. இந்நோய்க் குததக்க ஒளடதம் இந்நாட்டு வைத்தியர்கள் பலரிடத்தும் சசவிஷாண மாயிற்று.

சிவ.—சசவிஷாணமென்றால் அதென்ன ஒளடதம்?

மாப்.—இல்லை, மாமா! சசவிஷாணமென்பது ஒளடதமன்று. அது ஒரு நியாயம். முயற்கோடு கிடையாதென்பதாய் வரு மயிநத விஷயமே.

யோகீசுவரர்.—நல்லது. உமக்கு இப்போத்து ஆகவேண்டிய தென்ன?

மாப்.—நானிற்கும் வரையில் மருந்து விரும்பாமலிருக்கும்படி அனுக்கிரகிக்கக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இந்த வரம் ஒன்றே எனக்குப்போதும்.

யோகீசுவரர்.—அப்படியே ஆகட்டும். ஆனால், உம்முடைய வரம் எனக்கு வீந்தத்தமாரீ நியாயத்தை நினைப்பூட்டுகின்றது. அறுபது வயதுள்ள விவாகமாகாத ஒரு மாதா ஒரு யோகீசுவரரிடத்தில் ஒரே வரம் கேட்கிறதாசச் சொல்லித் தன்னுடைய பேரனுக்குப்பேரன் தன்னுடைய வீட்டு ஏழாவது மாடியில் பொற்கிண்ணத்தில் பாலன்னம் புசிக்கிறதைத் தன்கண்ணைப் பார்க்கவேண்டுமென்று கேட்டாளாம். அதுபோலவே நீரும் கேட்டீர். தருவீ நியாயமாகவே என்னால் உமக்குச் சர்வேசுவரன் கிருபையால் ஏதாவது செய்தல கூடும். ஓர் யஜமானன் ஒரு சமாராதனையில் சகலவித உணவுப் பொருள்களையும் ஒரு தருவியினால் (காண்டியி

னல்) பரிமாறினபோதிலும், புகழ் யஜமானனதாகுமன்றித் தருவிக காகாது. அதுபோல் என் முகமாக உம்மைப்போன்ற பலருக்கும் உண்டாகும் நன்மை கடவுளுடைய மகிமையையே விளக்கும். இவ்வுண்மை உணராமலே இவ்வுலகத்தோர் பலர் நிலையிலாசசெல் வத்தாலிறுமாந்து தமக்குட்பட்ட கீழோர்களை மக்க நியாயமாக (அதாவது, கடலிடைச சிறுமீன்களைப் பெருமீன்கள் விழுங்கு மாறு) துன்புறுத்துகின்றனர். உண்மையை உணருங்கால் 'உடை மையும் வறுமையுமொருவழிநிலலா' என்பதுபோல் கூபயந்திர கடிகா (ஏற்றச்சால்) நியாயத்தையொத்து வறியர் செல்வராகவும் செல்வர்கள் வறியர்களாகவும் நிலை தடுமாறுகிறார்களாயால், கல்வியறிவுடை யோர் ஒருவரையும் விரோதிக்காமல் நட்புப்பா ராட்டி கூடி நீர் நியாயமாக (பாலு நீரும்போல) ஒற்றுமையாக எல்லாரோடும் இருத்தலிணங்காதேனும், கொம்பில் ஒட்டிய அரக் கைப்போலவாவது (ஜதுகாட்ட நியாயமாக) அலலது எனிதிற் பிரி படக்கூடிய எள்ளுமரிசியும்போலவாவது (தீவதண்டில் நியாயமாப்) இருந்தேவரல் தகுதி. நிலையிலாச செல்வமென்றியான் சொன்னது, பொருளை லௌகிகர்கள் தேடவேண்டாமென்பதற்காகவல்ல. எங் களைப்போன்ற யோகிகளுக்குப் பொருள் தேடுதல் காகதந்தகவே ஷண நியாயம் (காக்கைபபல்லுத் தேடுதல்) போலப் பயன்றது. ஆனால் லௌகிகர்கள் பொருள் தேடுவதோடு கடவுள் முதலா, காலமுதலா வென்பதுபோன்ற பீஜாங்குர நியாயத்தையொத்த விசாரணைகளில் காலத்தை வீணுக்கழிக்காமல் மெய்ப்பொருள் விசாரம்செய்து நிஜமார்க்கத்திலேயே நிற்கவேண்டியது.

மாப்.—(மருந்து வாங்கிக்கொண்டு) என்பேரில் தயவுவைத்து என் கோரிக்கையை நிறைவேற்றியதற்காக அனேக வந் தனம். நாங்கள் போயவருகிறோம்.*

* இந்தச் சம்பாஷையிற் சொல்லப்பட்ட நியாயங்களைத் தவிர, சிம் மாவலோகனம் (சிங்கநோக்கு), மண்கேப்புலுதம், ஜாமாதிருபுதம், கர்ணவ த்மிசம், கைமுதிகம், துணரிகாரம், தீபகமிருகம், ஏகதேசவிருதம், ஏகநாளா வலம்பிபலத்தவயம், அர்த்தஜரதி, சமுத்திரதாங்கம், கோமயபயசி, மர்க் கடம், மார்ஜாரம் முதலிய பல நியாயங்கள் உண்டு.

கம்பர் சரித்திரம்.

தமிழ்நாட்டுப் புலவருள் அதுல்லியரான இவர் கம்பநாடு என்னும் ஒருரிஷிருந்து அரசாண்ட ஓர் அரசன் புதல்வர். இவருடைய அன்னை இவரைக் கருத்தரித்திருந்தபோது, கம்பநாட்டிலே கலகமொன்று கிளம்ப, அரசன் கலகக்காரர் கையால் மாண்டனன். ஆகவே இராணி தனது பிராணரகையின் பொருட்டுத் திருவழுந்தூர்க்கு ஓடி, அங்ஙனமொரு ஓசசன் வீட்டில் அடைக கலம் புக்கிருந்து அவ் வீட்டிற்குள்ளே இவரைப் பிரசவித்தனள். இவ்வோசசன் ஒரு பிடாரி பூசகனாயிருந்தான். இவர் இராச பிறவியல்லர், சாதியில் ஓசசன் என்று சாதிப்பாருமுள். ஏழுபிராயம் வரைக்கும் இப்பிள்ளையா இந்த இடத்திற்குள்ளே வாசம் செய்து வளர்ந்தனா. பலவளங் களிலுஞ் சிறப்புறறோங்கியு வெண்ணெய்நலவூரில் இருந்த வேளாளர் குலதிலகரும், மகாகுபேரரும், கிராமாதிபதியுமாகிய சடையப்பவள்ளல என்பவர் இவரது வரலாற்றைப்பற்றிக் கேள்வியுறறபோது, இவர்மீதும் இவருடைய அன்னையின்மீதுங் கருணைகூர்ந்து, தாம் இருக்குமிடத்துக்கு இவ்விருவரையும் அழைப்பித்து, இவர்கட்கென்று திட்டஞ் செய்த வீட்டில் இவர்களை இருத்தி, அன்னவஸ்திராநிகள கொடுத்துச் சவரகூட்டை செய்துவந்தாரா.

இளமைப்பிராயத்திற்குள்ளே கம்பரது விவேகம் கொழுந்து விட்டு எரிவதைக் கண்ட சடையப்பவள்ளல, இவரது கலவிபிற்கருத்துச் செலுத்திப் பள்ளியிலவைத்து இவரைப்பயிற்றுவித்தனர். நாமகள் கடைச்சம் இவர்க்குக் கிடைத்ததனால் இவர் தமக்கு முன்னுவது பின்னுவது இருந்த புலவர் எவரினும் மகாபுகழ் படைத்தனர். இவ்வாறன்றி, இவர்தாய் சடையப்பமுதலியார் வீட்டிற் குற்றேவல செய்துகொண்டிருக்குங் காலத்தில, தனது புத்திரனாகிய கம்பன் மாடு மேய்க்கிற பிள்ளைகளுடன் தோழமை பூண்டு விளையாடிக்கொண்டு திரிவதைக்கண்டு, இவனைப் பிடித்து சடையப்பரது வீட்டுப் பிள்ளைகளினது ஏடுகளைச் சுமந்துகொண்டு பள்ளிக்குப் போகவிட்டாள் என்றும், ஒருநாள் உபாத்தியாயர் வயிரபுரம் என்னும் கிராமத்தில விதைத்திருந்த கம்பங்கொல்லைக்

குக் காவலாயிருக்க இப்பையனை அனுப்பினா என்றும், இவன் போய்க் காவல்பண்ணும்போது தூக்கங்கொண்டு காளிகோயில் ஒன்றிற் பறித்து உறங்கினானென்றும், உறங்கும்போது கொல்லையைக் குதிரை ஒன்று தின்று அழிக்கிறதாகக் கனாக்கண்டு விழித்துக் கொல்லைக்கு ஒடிப்போய், மெய்யாகவே குதிரைமேய்கிறதைக் கண்டு கூக்குரலிட்டு அதட்டியும் அது போகாது நிற்கக் கண்டு, ஐயோ! உபாத்தியாயாக்கு என்ன சொல்வேன் என்று அழக், சாளிவந்து “அழாதே” என்று இவனைத்தேறி உன் நாவை நீட்டென்று சொல்லிப் பீஜாஷாத்தைப் பதித்துப்போயினன் என்றும், உடனே வாணிவரப்பிரசாதத்தால்

“வாய்த்தவயிரபுர மாகாளியம்மேகேள்

காய்த்த தினைப்புனத்திற் கால்வைத்துச்—சாய்த்துக்

கதிரைமாளத்திற் காளிங்கராயன்

குதிரைமாளக் கொண்டுபோ.”

என்று பாடக், குதிரை இறந்ததென்றும், அச்சுனை உபாத்தியாயர் நேள்விப்பட்டு “ஐயையோ! ஊர் அதிகாரியாகிய காளிங்கராயன் குதிரையல்லவா? அவன் இச்சங்கதியை அறிந்தால யாது மோசம் வருமோ? அறிகிலேன்” எனக் கலக்கமுறலும், கம்பன் முந்திப்பாடின வெண்பாவின் முதல் மூன்று அடியையும் மீளவும் படித்துக் “குதிரை மீளக்கொண்டுவா” என நான்காம் அடியை மாற்றிவிடக் குதிரை பிழைத்து எழுந்தது என்றும், இக்கதை எங்கும்பரம்பித் துங்கனெனுஞ்சோழராசன் காதிலும்விழ, அவன் இவனை அழைப்பிக்க, இப்பையன் கிளிகடி கோலோடு போயநிற்க, “இக்கம்பன அப்பையன்” என்று வினாவினான் என்றும், இவ் வினாவாலும் கம்பங்கொல்லை காத்ததாலும் கம்பன் என்னுநாமம் உண்டாயது என்றும், “நீ எவ்வூரினின்று வந்தனை? அவ்வூர் எத்தன்மையது” என்று அரசன்கேட்க,

“மோட்டெருமை வாவிபுக முட்டவரால் கன்றென்று

கீட்டளவும் பால்சொரியும் வெண்ணெயே—நாட்டம்

அடையா நெடுங்கதவு மஞ்சலென்ற சொல்லும்

உடையான் சடையன்ற ஊர்.”

எனவிடை சொன்னார் என்றும் கதையுளது. இஃது எவ்வாறாயினும் ஆகு. சடையப்பர் இவரது பூர்வோத்தரத்தை அரசனுக்குச்

சொல்லி, இவரைக் கூட்டிப்போய முன்னிலும் பன்மடங்கு அபி
மர்னித்து ஆதரித்துத், தகுந்த பிராயம் வந்துழி விவாகமுஞ்
செய்து வைத்தார். துங்கராசனைப் பார்க்கிலும் அவன் மகன்
இவரை மிகமரியாதை பண்ணித் தனது ராஜதானியாகிய உறை
யூர்க்கு அழைப்பித்துத், தன் வித்துவான்களுட சிரேட்டராகிய
ஒட்டக்கூத்தர்சகு ஒப்ப இவரையுந்தன் வாசல் வித்துவான் ஆக்
கிக்கொண்டான். இவரை அடுத்தவருங் கவிபாடுந்திறமையை
யிட்டே “கம்பாவீட்டிக் கட்டுத்தறியும் கவிபாடும்” என்றும், இவ
ரது புத்தி நுட்பத்தையிட்டே “இதென்ன கம்பகுத்திரமா” என்
றும் முதுமொழிகள் வழங்கலுற்றன. இத்தகைய மகாபுலவரைக்
கொண்டு, இராமாயணத்தைத் தமிழிற் பெருங்காப்பியமாகத் திருப்
புவிக்கவேண்டும் என்று இவரது அன்னதாதாவாகிய சடையப்ப
முதலியார் நினைந்து, தாம் கொண்டிருக்கும் அபிப்பிராயத்தை
இவருக்கு அறிவிக்க, இவர் நலவது அப்படியாகடும் என்று
உரைத்துங் காலதாமதம் பண்ணி வருவதைப் பொருராகிய வள்ள
லானவர் தமது பிரயத்தனத்தைச் சோழனுக்கறிவித்து, அவன்
மூலமாய் இவரை அருட்டுவித்தனர். கம்பரை மாத்திரம்பாடும்படி
தனியே விட்டாற் பராக்காக இருந்துவிடுவாரென்ற யோசனை
கொண்டாராய், ஒட்டக்கூத்தரையும் அக்காவியத்தைத் தமிழிற்
பாடும்படிக்குக் கேட்டனா. ஒட்டக்கூத்தர் ஆறுகாண்டம் பாடி
யும் கம்பர் தெய்வ வணக்கந்தானுஞ் செய்யாதிருக்க, அரசன் ஒரு
நாள் இருகவிகளையும் அழைத்து “எவ்வளவு பாடினீர்?” என்று
வினவ, ஒட்டக்கூத்தர் உத்தரமாக: “ஐந்து காண்டமும் பாடி
ஆறுவது காண்டத்திற் கடல்காண்படலம் வரையும் பாடினேன்”
என்றனர். கம்பர் அது கேட்டுத் தாங் கூத்தரிலும் அதிகம்பாடின
தாகக் காண்பிக்க விரும்பிச் “சேதுபந்தனப்படலம் பாடுகின்
றேன்” என்றனர். அதுகேட்ட சோழன் “நீபாடிய பாடலைச்
சற்றே பிரசங்கியும்! கேட்போம்” என்ன, இவர் உடனே அப்
படலத்தைப்பாடி உபந்நியாசித்தார்.

“குமுத னிட்ட குலவரை கூத்தரிற்
திமித மிட்டித் திரியுந் திரைகடற்
தமிழ் மூர்புக வானவர் துள்ளினார்
அமுத மின்னு மெழுமெனு மாசையால்”

என்னும் விருத்தத்தை இவர் சொல்லி உபநியாசஞ் செய்த காலேத், “துமி” என்னும் பதத்திற்குப் பொருள் “துளி” எனக்கம்பர் கூறியதற்கு, ஒட்டக்கூத்தர் ஆசனப்பணஞ் செய்து, துமி துளிக் காதலை மெய்ப்பிக்கவேண்டும் என்றுகேட்க, மற்றைநாட் கம்பர் அவரையும் குலோத்துங்க சோழனையும் பிறரையும் ஆயர் வீதிக்குக் கூட்டிப்போய்ச், சரஸ்வதியின் அனுக்கிரகத்தால் ஆசசரியமான விதமாக அதை மெய்ப்படுத்தினராம். இதிறை கம்பர் பாடலுக்கு அதிமேன்மை பிறந்தது. இதையும், தமது பாடலில் இவரது பாடல் நயமெனப் பிறர் புகழுவதையும், ஒட்டக்கூத்தர் கண்டும் கேட்டும் அதன் உண்மையைத்தாமே அறிந்தும், ஒரு நாள் தாம் ஆறேழுமாசமாகப் பாடிவைத்திருந்த ஆறுகாண்டங்களை யும் கிழித்தெறிந்து, ஏழாவதான உத்தரகாண்டத்தைக் கிழிக்கத் தொடங்கும்போது, தற்செயலாய் அவரது வீட்டுவீதி மார்க்க மாய்ப்போன கம்பர் உள்ளே சென்று, “உமது பாடல் ஏட்டை ஏன் கிழிக்கிறீர்” என்ன, அவர், “வரகவியேகவி மற்றைக்கவி என்னகவி” என்று ஏழாங்காண்டத்தையும் கிழிக்கத் துணிகையில்த், இவர் தமது பாடலோடு அவரது பாடலையும் உலகம் அறிய நிலைநிறுத்தவேண்டுமென்று பராட்டி, “நீர் பாடிய உத்தரகாண்டத்தை நாம் பாடிய மற்றைய ஆறுகாண்டங்களுடன் அமைத்துக்கொள்ளும்படி தருக” என்று கூறி, அக்காண்டத்தைத் தப்பிவித்துத் தம்பாடலுடனே சேர்த்தனர். இரக்காலத்திற் சொறபநேரம் தவிர மற்றும்படி விழித்திருந்து வான்மீகம், வாசிஷ்டம், போதாயனம், முதலிய இராம சரித்திரங்களை வைதீகப் பிராமணர்களைக்கொண்டு ஆராய்வு செய்வித்துக் கதைகளைக் கேட்டிருந்து, பகவிலே கற்றுச் சொல்லிகளை வைத்துக்கொண்டு, ஒவ்வொருவருக்கு ஐம்பதறுபது வீதமாகக் கவிசொல்லி, நாளொன்றுக்கு எழுநூறு விருத்தங்களாக ஆறுகாண்டங்களையும் ஒருபக்கத்துட் பாடி முடித்தனராம். சரஸ்வதி இவர்கண்ணுக்கு மாத்திரத்தோற்றிப் “பொழுது முடிந்தது கம்பர்” என்ன, “எழுதி முடிந்தது அம்பா” எனக்கம்பர் சொல்லுவார் எனவுங் கதையுளது.

தாம் இராமாயணம் பாடி முடித்த சங்கதியைக் கம்பர் குலோத்துங்க சோழனுக்குச் சடையப்ப வள்ளலுக்குத் தெரிவித்து,

அவர்கள் அனுமதிபெற்று, ஸ்ரீரங்கத்தில் அதை அரங்கேற்றப் போக, அங்குள்ள வைஷ்ணவப் பிராமணர் அழுக்காற்றுச்சு “சிதம்பரவாசிகளாகும் தில்லைமூவாயிரரே தமிழ் சிரேஷ்ட ராதலால் நீர் முதல் அவரிடத்திற்சென்று உமது நூலை அரங்கேற்றல் கடன்” என்று போக்குக் கூறினர். கம்பரும் அப்படி ஆகட்டுமென்று சொல்லித் தில்லைக்குச் சென்று, அவர்களுட் சிலரைக்கண்டு, தாம் வந்த கருத்தைப் பேச, அவர்களோ : “நாங்கள் மூவாயிரரும் ஒருங்கு கூடினன்றி யாதொரு கருமமேனுஞ் செய்தல்கூடாது” என்று தனித்தனி ஒவ்வொருவருஞ் சொல்லப், புலவர் பெருமானும் இவர் விசாரமாய் இருக்க, மறறை நாளோ அப்பிராமணர் அத்தனைபேரும் ஒரிடங்கூடும்படியான சமபவம் நேரிட்டது. அவர்களுள் ஒருவரது பிள்ளையை அரவந்தீண்டி யதால் அப்பிள்ளை இறந்துவிடத் தில்லைமூவாயிரர் யாவரும் அவ்விட்டிலே ஏககாலத்திற் கூடக் கம்பர் தமது கையிலிருந்த இராமாயணம் நாகபாசப்படலத்திற் சில பாட்டுக்கள் தெரிந்து படிக்க உடனே, உறங்கி விழித்தார்போல இறந்தபிள்ளை உயிர் கொண்டு எழுந்த தெனறு ஓர் ஐதீகம் உளது. இந்த ஆச்சரியங் கண்ட அப்பிராமணர் இவரை மெத்தவும் பாராட்டி உபசரணை செய்து தொலகாப்பியரிடஞ் சில வினாக்கேட்ட அதங்கோட் டாசிரியர்போலக் கடமைக்காக இவரிடஞ் சில கேட்டு அப்பால் இவர் திறமையை மெய்ச்சித் துதிகவியுங் கையொப்பமுங் கொ டித்து அனுப்பினார்கள்.

இவர் ஸ்ரீரங்கத்திற் திரும்பி மறுபடி அங்குள்ள பிராமணர் கள் கேட்டுக்கொண்டபடி திருநறுங்குண்டத்தில் தமிழ் வல்லராய் இருந்த சைனர்கலிடத்தும் மாவண்டேரில் உள்ள சிரேஷ்டபண்டித னான ஒரு கருமானிடத்தும், தஞ்சாவூரின் பிரபல வித்துவாயிசை யான அஞ்சனாகுடி என்ற தாசியினிடத்தும், வேறு சிலரிடத்தும், ஈற்றில் அவரது புதலவர் அம்பிகாபதியினிடத்தும் கையொப்ப முந் துதிகவியும் வாங்கிவந்தார்.

விசாலமும் உன்னதமுமான ஆயிரக்கால் மண்டபத்தின் கண்ணே, வேதாகம சாஸ்திர பண்டிதர்கள் வடமொழிப்புலவர் கள், தென்மொழிப்புலவர்கள், அரசர்கள், பிரசைகள் ஆகிய பலா

சமூகத்திலே கம்பர் இராமாயணத்தைப் பிரசங்கித்து அரங்கேற்ற ஒரு சமயத்திலே வைஷ்ணவர்கள் இடைக்கிடை சிற்சில கவிகளில் வினாவி ஆகேஷபங்கள் தொடுக்க, அவர்களுக்குத் திருத்தி வருமாறு இவர் சமாதானஞ் செய்தனர்.

வைஷ்ணவ சிரேஷ்டரான சீமந் நாதமுனிகள் இவர் அரங்கேற்றத்துக்கு அதி உச்சாகமாய்ச் சகாயஞ்செய்து, அரங்கேற்றஞ் சமாப்தியானவுடனே வித்துவச சிரோமணியாகிய இவரை நோக்கி: “இத்தகைய மகா.காவியத்திலே நீர் நரஸ்துதி பண்ணிய காரணம் யாது?” என்று கேட்க, இவர் பிரதி யுத்தரமாகச் : “சுவாமிகளே! சடையப்பமுதலியாரா எனது அன்னதாதாவாய் இக்காவியத்தைப் பாடுமபடி என்னை ஏவினார் ஆதலாலும்; என்மகன் அம்பிகாபதியின் விவாகத்திற் பாதபூசை நடக்கும்போது அரசர்கள் பிரபுக்கள் நிறைந்திருந்த கலியாணமண்டபத்தின் வாசலில் மேற்படிவள்ள லானவர் வந்து தாமிருக்க இடங்காணாது நிற்கச், சிலர் எழுந்து ‘இங்கேவருக’ என்று அவரை அழைக்கச், சிலர் ‘அங்கேவருக’ என்று அழைக்க, அவர் யாவாக்குங் கையமைத்து அங்கணத்தின் வரப்பிலே நிற்க, அதை என்பாரி கண்டு பொருளாகி வியசன முற்று ‘இத்தனை ஜனங்கட்கும் இடமிருக்க எமது அண்ணா அவர்கட்கு மாத்திரமா அந்த அங்கணங்கிடைத்தது’ என்று என் னைக்கேட்க, யான் உத்தரமாக: ‘உன் அண்ணனை இந்தவிடத்திலா வைப்பது? யான் வைக்குமிடத்தில் வைக்கிறேன்’ என்று சொன் னேன் ஆதலாலும்; அவர் பெயரைப் பலவிடங்களிலும், அவர் தம் பியார் கண்ணமுதலியார் சரராம முதலியார் என்பவர்கள் பெயர் களை இரண்டோர் இடத்திலும் வைத்தேன்” என்றார்.

சீமந்நாதமுனிகள் அதைக்கேட்டு மகிழ்ந்து, அப்படியேல், அவர் நாமத்தை நூற்றுக்கொரு முறை வையாது ஆயிரத்திற் கொருமுறை வைத்தாற்போதுமே என்றனர். கம்பரோ அவ்வாக் கைச் சிந்தை வருந்தாது கேட்டு, “மகாபாக்கியம் ஐயா! நான் அந்த வள்ளலின் குணதிசயங்களை விளங்காது நூற்றுக்கொண் றாக மதித்தேன். தாங்களோ ஆயிரத்துக்கொன்றாக மதித்தீர் களே” என்று சமாளித்து “அவ்வாறு செய்கின்றோம்” என்றனர்.

அப்பொழுதே அம்முனிவா இவர்க்குக் கவிச்சக்கரவர்த்தி, தெய்வக்கவிஞர், ஆழ்வார் என்னும் திருநாமங்களையிட்டுச், சங்கத்திருந்தார் பலரைக்கொண்டு சாத்துகவிகள் சாற்றுவித்து, வைஷ்ணவரைக்கொண்டு தக்க மரியாதையுஞ் செய்வித்தார்.

இத்துணைய உபசரணை பெற்ற இப்புலவர் பெருமானுக்கும் இவரை உயர்த்திவைத்த சோழராசனுக்கும் பிற்காலத்தில ஒவ்வாமை உண்டிபட்டது. இவர் “இந்த இராசசியம் உமக்கைக்கியம், நீரெமக்கைக்கியம்” என்று ஒருமுறை இராசாவோடு தம்மைச் சரிகாட்டி ஒப்பிட்டுப்பேசியதால், அவன் யாதும் பேசாது கோபங்கொண்டு வீட்டிற்போய் அங்கே ஆகாரம் உண்ணாது பட்டினியாய் இருந்தனன். அரசி முகாந்தரத்தை அறிந்து அவனது தாசியாகிய பொன்னிக்கு உணர்த்த, அவள் “ஓ! யான் இந்தக்கணமே கம்பரிடஞ் சென்று அவரது அகம்பிரமத்தை அடக்கி அவரை எனக்கு அடிமையுமாக்கி வருகிறேன் பாரீர்” என்று சபதஞ்சொல்லிப்போய் உபாய மாயமொன்றற “தாசிபொன்னிக்குக் கம்பன் அடிமை” என்று ஒரு நறுக்கில் எழுதுவித்துக் கையொப்பமும்வாங்கி அரசனிடங்கொடுக்க, அரசன் மிகமகிழ்ந்து, மற்றை நாள் வித்துவான்கள் கூடியிருந்த சபையில் அந்நறுக்கை வாசித்துப் பகிடிபண்ணிக் கம்பரை நோக்கி “ஓ! புலவரே! இதை நீர்தானா எழுதினீர்?” என்றான். இவர் அதற்கு உத்தரமாய் “நாம் எழுதியது மெய்யே; அதன் பொருள் அறியாதார்க்கு அது நகைப்பாய் இருக்கும்; அல்லாதார்க்கு அப்படியிராது” எனச் சொல்லித் “தாய்” கடை குறைந்து “தா” என்று யது; “ஓ” குறுகிச் “சி” என்றாயது; “பொன்” “பொன்னி” என இகரவிசுது பெற்றுள்ளது; மொத்தம் பார்க்கில் உலகமாதாவான சிதிலக்குமிக்குக் கம்பனடிமை என்பது பொருள் என்று தாற்பரிக்க அரசன் கேட்டு வெட்கி அம்மம்ம! புலவர்களை ஒரு நாளும் நம்பொனாது என்று சினந்து

“போற்றினும் போற்றுவர் பொருள் சொடாவிடிற்
தாற்றினுந் தாற்றுவர் சொன்ன சொற்களை
மாற்றினு மாற்றுவர் வன்க னுளர்கள்
கூற்றினும் பாவலர் கொடிய ராவரே.”

என்னும் பாட்டைக்கூறிக் கோபதீரனும் “நான் கொடுத்தவரு
துகளை வைத்து நீ எங்கேனும் போகலாம்” என்றான். அதுகேட்ட
கம்பர் நின்றபோலரசன் என் அடைப்பைக்காரனாகானு என்றும்

“காத மிருபத்து நான்கொழியக் காசினியை
ஒதக் கடல்கொண் டொளித்ததோ—மேதினியிற்
கொல்லிமலைத் தேனசொரியும் கொற்றவா நீ முனிந்தால்
இல்லையோ வெங்கட் கிடம்.” என்றும்,

“மன்னவனு நீயோ வளநாடு முன்னதோ
உன்னையறிந்தோ தமிழை யோதினேன்—என்னை
விரைந்தேற்றுக் கொள்ளாத வேந்துண்டோ வுண்டோ
சூரங்கேற்றுக் கொள்ளாத கொம்பு.”

என்றும் பாடி, வீட்டுக்குத்தானும் போகாது, மனைவிக்கும் அறிவி
யாது, செலவுக்குப் பணமும் எடாது, இருபத்து நாலு காததூர
மாத்திரம் விஸ்தாரமுற்ற அரசன் சீமையை விட்டுப்போயினர்.
வழியிலே செலவுக்குமுட்டுப்பட்டு ஓரிடத்திலே ஓர்வீட்டுக்குச்
சுவர் வைக்க ஏற்பட்டு, அதற்குச் சம்பளமாக வேலி என்பாஸிடம்
நெல்வாங்குமுன், அது முன்னரே பலருங் கட்டியபோது விழுந்
தாற்போல அப்போதும் விழுந்துபோக (இதை ஒரு பேயின்
விளையாட்டு என்பர்) கம்பர் மிக்க விசனம் உற்றவராய்,

“மற்கொண்ட திண்புயத்தான் மாநகர்விட் டிங்குவந்தேன்
சொற்கொண்ட பாவின் சுவையறிவா ரிங்கில்லை
விற்கொண்ட பிறைதுதலான் வேலி தருங்கூலி
நெற்கொண்டு போமளவு நில்லாய் நெடுஞ்சுவரே.”

என்று சுவரை விளித்து நிற்கச்செய்து, வேலி என்னும் அரசி
யிடங் கூலிநெற்பெற்று அப்புறம் போனார். வழியிலே பசி அகி
கரித்தபோது கோமுட்டி கடையிலே அவல் கேட்டுப் பெரு
மலும், செக்காட்டியிடம் பிண்ணுக்குக் கேட்டு அகப்படாமலும்,
பிராமணனிடத்திலே தாகந்தீர நீர் கேட்டு வாயாமலும், பின்னும்
முன்னடந்து களைப்புற்று அப்பாற் போம்போது, உழுகிற வேளா
ள் ஒருவனுக்குப் பழஞ்சோறு வரக்கண்டார். அவன் அதைக்
குடிக்கப் போகிறபோது இவர் முந்தி ஓடித் தம் கையை நீட்டி,
அவன்தான் உண்ணாது இவர்க்கு முன் கொடுத்து, மீந்ததை உண்

டனன். இவர் பசியாறி இளைப்புத் தீரந்தபின் இச்சம்பவங்களைச் சுட்டிச்,

“செட்டிமக்கள் வாசல்வழிச் செல்லோமே செக்காரப்
பொட்டிமக்கள் வாசல்வழிப் போகோமே—முட்டிபுகும்
பார்ப்பா ரகத்தையெட்டிப் பாரோமே யெந்நாளும்
காப்பாரே வேளாளர் காண்.”

“மேழி பிடிக்குங்கை வேல்வேந்தர் நோக்குங்கை
ஆழி தரித்தே யருளுங்கை—சூழ்வினையை
நீக்குங்கை யென்று நிலைக்குங்கை நீழ்வி
காக்குங்கை காராளர் கை” என்றுபாடினர்.

மேற்கூறித்த வேளாளன் போசனம் உண்டு பசியாறிப்போய் மறு படியுங் கொல்லையில் உழவே, அவ்வுழவுசான்ற தபலை ஒன்றோடு புதையல்தோன்ற, அவன் மண்வெட்டிகொண்டு அதை வெட்டியெடுத்து, இப்புலவரது மங்களவாழ்த்தினால் எனக்கிது அகம்பட்ட தென்று கூறிக், கம்பரைத் தன் வீட்டுக்குக் கூட்டிப்போய், இரண்டு மூன்று நாள் வைத்து உபசரித்து, நீர் எங்கேயாயினும் போகாது இங்கிரும் என்று மறிக்க, இவா சம்மதியாமையால், அவன் “இத்திரவியத்திலாயினும் பாதி கொடுபோம்” என, இவர் “நந்நான்கு முழச சீலைமாத்திரம் இரண்டு கொடு” என்று வாங்கிப்போய் ஒரு சீமானையடுத்து அவன் உதவியாற் சேரராசனுக்கு அடைப்பைக்காரனாயினார். இவர் அவ் இராசனுடன் இருக்கும்போது ஒருநாள் இராச சபையிற் புலவர்கள் இரா மாயணப் பிரசங்கஞ் செய்ய, இவரதிற் சற்றே கருத்துந் திருத்த முங்காட்டினதால் அரசன் இவரை நோக்கி, உனக்கு இப்பிரசங்கம் வருமா என்று கேட்க, இவர் உத்தரமாய் “என் அரசனே! நான் கம்பருக்கு அடைப்பைக்காரனாய் இருந்தபோது இதனைக் கேட்டிருந்தேன்; ஆதலாற் சற்றே எனக்கு வரும்” என, அரசன் அவ்வார்த்தையைக் கேட்டு, “அப்படியானால் நல்லது, நீ சற்றே பிரசங்கி, கேட்போம்” என, இவர் நவராசாலங்காரத்தோடு பிரசங்கத்தைப் படித்து முழக்கிவிட்டனர். அரசன் இதைக்கண்டு சபையாருடன் அவருடைய வித்தாண்மையை மெய்ச்சினனாய், அதுமுதல் இவரைத் தனது வித்துவான்களுட் சிரேட்டராக்கி னதுமன்றித் தன் பந்திபோசனத்திலுஞ் சேர்த்துக்கொண்டனன்.

இதைக்கண்டு மாறப் புலவர்கள் நிரிமித்தமாய் இவருடன் வெறுப்பாகி இவரை இழிகுலத்தானென அபவாசஞ் சொல்லி, இராசனின் நாவீதனுக்கு ஈராயிரம் வராகன் கொடுத்து, அப் புலவரை உன் சகோதரன் என்று சொல்லெனத் தூண்டிவிட்டார்கள். ஒருநாள இவர் இராசாவுடன் சரியாசனத்தில் இருந்து இறங்கி வாசல அண்டையிற் போக, நாவீதன் இவர் வரவைக் காத்து நின்று “என் அண்ணா” என்று யாவருங்காண இவரைக் கட்டி அழ, இவரும் நடந்த சற்ப்ணையை அறிந்து வருவது வருக என்று நினைந்து, அவனைக்கட்டிக்கொண்டு சாலமாய் அழுது, “அடா ! தம்பி ! நீ குடி இருப்பதெங்ஙன் ? உன் பிள்ளைகளைக்காண வாஞ்சிக்கிறேன்” என்று சொல்லிச் சும்மா செல்லப்பட்டாது, ‘தூக்குண்டாலை நோக்குண்டு’ என்றறபோலக கொஞ்சங் கடலை வாங்கிக் கொண்டு அவனுடன் போயினர். மைத்துனர் வந்தார் என்று அம்படைச்சி களித்துச் சாதங்கறி சமைத்து, “மைத்து வரே ! உண்ணவாரும்” என்றழைக்க, இவரோ “நல்லது, நான் உண்ணுமுன் என் தம்பி இடம் விசாரிக்கவேண்டிய சில உள்” என்று கூறி, அம்பட்டனை நோக்கித் “தம்பி ! நீயும் நானும் பிரிந்து இருபது வருடமாயிற்றே, நாங்கள் தாயபாகம் பிரிவிட்டதில் லையே ; நீ இவ்வளவு நாளாக உழைத்ததிற் பாதியை எனக்குக் கொடு” என்றார். அவனோ வித்துவான்களிடம் தான் வாங்கி வைத்திருந்த ஈராயிரம் வராகனையும் கொண்டுவந்து கொடுக்க ; இவரோ “நல்லது தம்பி, நீ செளரஞ் செய்த நாளளவு நானும் இராசாவுக்குச் செளரஞ் செய்யவேண்டுமே ; அதற்கு நீ சம்மதிக்கிறாயா ?” என : “ஆமாம், அண்ணா” என, இவரோ “அப்படியேல் : அரசனுக்கு இது காரியம் சம்மதமாகுமா ? வா, கேட்போம்” என்று கூறி, உபாயமாய் அவனை இராச சபைக்கு அழைத்துச் சென்றார்.

இதற்கிண்டயில் நடந்த சங்கதிகளைத் தூதரால் அரசன் அறிந்து விசனக்கடலில் மூழ்க, எதிர்ப்பாவலர் குதுகுலித்து, நம் எகிரி இன்று விழுந்தான் என்று மகிழ்ந்தார்கள். நாணத் தால் முகரூபமாயிய அரசன் கம்பரை நோக்கிச் சமாசாரம் ஏது என்று கேட்க, இவர் இராசனை நோக்கி, “சுவாமி ! தங்களுக்கு

என்தம்பி செளரஞ் செய்த காலமளவு யானுஞ் செய்தற் பொருட்டுத் தங்கள் சம்மதங் கேட்கவந்தேன்” என்றார். இச்சொல்லுடனே தங்காரியஞ் சித்தியாயிற்று என்று பகைவர் கண்டு, நாவிதனைக்கூவி : “விடாதே! எச்சங்கடம் வரினும் யாந் துணை செய்தும்” என்று அவனைக் கிளப்பிவிட்டனர். அந்தச் சமையம் வாணி கடாசுத்தாற் சம்பரது கையிலோர் சிலம்பு வந்ததாம். அதை இவர் அரசன் கையிற் கொடுத்து “இராச கெம்பீரரே! யானும் என் கனிபட்டனும் எம் முன்னோர் தேடிவைத்துப் போன வீட்டுத் தட்டு முட்டுகளைப் பங்கிட்டபோது இச் சிலம்பு என் பங்குக்கு வந்தது. இதுபோன்றது ஒன்று எனது தம்பி கையிலும் உண்டு, அதையும் வாங்கினாற் தங்கள் நாயகியாக்கு உதவும்” என, இதைக்கேட்ட நாவிதன் திடுக்குற்றான். யானையானது தன்னைக்கட்டச சங்கிலி தானே எடுத்துக் கொடுத்தாற்போல அம்பட்டன் எடுத்த துருவம் அவனுக்கே அநர்த்தம் ஆயிற்று.

அப்போது அந்த ஏழை அம்பட்டன் திகிலடைந்து அரசனைப் பார்த்து “எனது ஆண்டவனே! என் வசஞ் சிலம்பு இல்லே” என்று கூறக், கம்பர் “அடா தம்பி! உனக்கேன் அச்சிலம்பு? என்போல் நீயும் அரசற்கு அதைக்கொடுத்துவிடு” என்றார். காரியம் வரவரத் தடித்தது. மயிர் வினைஞளுே பின்னும் அரசனை நோக்கி “என்வேந்தனே! அப்படியோர் பொருள் என்வசமில்லை” என, அரசனுஞ் சபையாரும் அவன் பேச்சை நம்பாது அவனைக் கட்டிப் புளியமிலாற்றாற் சார்த்தும்படி ஏவற்காரரை ஏவ, அவர்கள் அவ்வாறுசெய்ய, அவன் “ஆண்டவனே! உள்ளன எல்லாஞ் சொல்லுகிறேன், கட்டவிழ்த்து விடுங்கள்” என்றான். அரசன் அவ்வாறு செய்வித்தபின், தோரணிப் பொதியை அவிழ்த்துவிட்டான். உடனே சேரமகாராசன் கண்கள் சிவப்பேறத் தலையாரிகளைக் கூவி “அகோ! தலையாரிகாள்! இந்தத்திருட்டுப் புலவர்களைப் பிடித்துக் கழுவில் ஏற்றுங்கள்” என்றான். இச்சங்கதி காதில் விழப்பெற்ற அவர்கள் பாரிகள் கம்பரிடம் ஓடிவந்து முன்னுளையை நீட்டி, “நீரே எமக்கு மங்கிலியப்பிச்சை இடுமையா” என்று கேட்க, இவர் மனதுருகி அரசனிடம் மனுப்பேசித் தம்பிகைஞர் உயிரைப் பாதுகாத்தனர்.

பின்பு அரசன் கம்பரை நோக்கி “நீர் யாவர்? உமது பூர்வோத் தரங்களையாவை? யதார்த்தமாய்க் கூறும்” என்று கேட்கக், கவி சக் கரவர்த்தி தமது வரலாற்றில் எதையும் மறையாது கிரமமாய்க் கூறி னா. கூறவே அரசன் தான் இவரை அடைப்பக்காரனாய் வைத் திருந்ததைப் பற்றிக் துக்கித்துப், பண்டையிலும் பதின்மடங்கு கனம் பண்ணித் தன் வாசல வித்துவானுக்கிக்கொண்டான்.

இது காரியம் இவ்வாறு நிற்க, முன் இவரோடு வெறுப் படைந்த சோழராசன், இவர் தன்சபையில் இல்லாததைப்பற்றித் துன்புறுக், கம்பரில்லாச் சபை, சந்திரனில்லா வானம், தாமரை யில்லாத்தடாகமே என்று உன்னிக், கன்றை நினைந்து உருகும் பசுப்போற கரைந்து, இவா உறைபதியைத் தூதரால் உணர்ந்து, இவா திரும்பும்படிக்கும் இவரை அனுப்பும்படிக்கும் முறையே இவர்க்கும் அரசனுக்கும் நிருபம் போகுகின். சோழராசன் விருப்பப்படி கம்பா தன்னேவிட்டுப் பிரியப்போகிறார் என்று சேர ராசன்கண்டு துக்கமுற்றிருந்தபோது, இவா அவனை நோக்கி: என்வேந்தலே.

“பாலுக்குச் சர்க்கரை யில்லையென் பார்க்கும் பருக்கையற்ற
கூழுக்குப் போடவுப் பில்லையென் பார்க்குங் குறித்ததைத்
காலுக்குத் தோற்செருப் பில்லையென் பார்க்குங் கனகதண்டி
மேலுக்குப் பஞ்சனை யில்லையென் பார்க்கும் விதனமொன்றே.”

என்று பாட்டிற்சொல்லி, அவனையாற்றி, இராசபவனியோடு அவ னால் அனுப்பப்பட்டுச் சோனாடு சோந்தனர். சேரனால் அனுப்பப் பட்டு யானைமேற சென்ற கம்பரைச் சோழன் எதிர்வந்து அழைத் துப்போய்ச் சிங்காசனத்தில இருத்தித், தன்னேவிட்டுப்பிரிந்த நாள் தொடங்கி இது காறு நடந்தவைகளைக் கேட்டுக் களித்து ஈற்றிற் பரிகாசமாய்: “எல்லாஞ்சரியே புலவரே! ஆயினும் இராசன் ஒருவன் அடைப்பைக்காரனாய் உம்முடன் வரத்தக்க ஸ்திதியிற் திரும்புவேன் என்று நீர் முன்சொன்ன பிரதிக்கினை ஒன்று தவறி னீ” எனக், கம்பர் அரசனைநோக்கி: “அரசோததம்! அதுவும் எ ஞ் நாள் நிறைவேறுகிறேன பாரும” என்று சொல்லி, முங்கி எண்ணிப் பண்ணிய யோசனைப்படி சேரனுக்கோர் திருமுகம் வணங்க, அவனும் ஓர் அடைப்பைக்காரன் வேடம் பூண்டு துரகா

ருடனாய் இராசசபையின்கண்ணே வந்திருந்து, கம்பநாட்டாழ்வார்க்கு வெற்றிலை மடித்துக்கொடுத்து, மறுபடியும் இவரது சயிர்க்கினையின்படி சோழன் உணராதவண்ணம் விரைவிலே தன் நாட்டுக்கு ஓடினன். வந்த சேரன் திரும்பியபின்பே, வந்து போனவன் இன்னான் என்று சோழனுக்குத் தெரியவந்தது.

இவ்வாறு பிரஸ்தாபம் பெற்றிருந்த இப்புலவருக்குப் பிற்கால வாழ்நாள் நிம்பக்கனிபோற் கசப்பாயிற்று. இவரது புத்திரரும் வித்துவாமிசருமாகிய அம்பிகாபதி சோழனுடைய மகள் மீது கொண்ட மோக காரணத்தாற் கழுவினே ஏற்றப்பட்டிருக்க, இவரும் அரசன் மன்றுக்குச் செல்லாதுவிட்டனர். இவர் ஒரு நாள் தம் வீட்டிலிருக்கும்போது வித்தியாசாலையினின்று வீடு நோக்கிச் சென்ற இராசகுமாரன் தெருவீதியிலே யானையொன்று செல்லக்கண்டு, அதற்குப்பயந்து இவரது அகத்துள் அடைக்கலம் புகத், தம்புத்திரனுடைய மரணத்தாற் சோகித்து மதிமயங்கி இருந்த இவர், எழுத்தாணியினால் அப்பிள்ளையைக் குற்றிக்கொன்றார். இஃது அரசன் அறிந்து இவரை அழைப்பித்து இவர் மீதில் அம்பை எய்க்க, இவர்,

“வீல்லம்பு சொல்லம் பிரண்டம்பு மேதினியில்

வீல்லம்பு சொல்லம்பை வெல்லாதாம்—வீல்லம்பு

பட்டுதடா வென்மார்பிற் பார்வேந்தே யுன்குலத்தைச்

சுட்டுதடா வென்வாயிற் சொல்.”

என்று புாடி, எவ்வாறோ உயிர் தப்பிப் பாண்டிவளநாடு சென்று வறுமையால் நொந்திருந்தார் என்றும், இராமநாதபுர சீமை யிலே நாட்டரசன்கோட்டையிலே அறுபது வயசில இறந்து, வைஷ்ணவ மதாசாரப்படி சமாதிவைக்கப்பட்டார் என்றுஞ் சரித்திரமுளது. இச் சமாதிஸ்தானத்தைக் கண்ணூரக் கண்டேன் என்றுஞ், சுக்கிரவாரந்தோறும் அதில் விளக்கு ஏற்றுகிறார்கள் என்றும், ஆண்பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு வைக்கும்போது அடிவீடத்திற் கூட்டிப்போய்க் கொஞ்சம் மண் கிள்ளிக் கரேணிக் கல்வி வரும்படி அவர்களுக்குப் பருக்குவார்கள் என்ட்டாறுப் படி மண்ணள்ளும் இடம் இந்நாளிலும் பதிவாயிருக்கின்றன என்றும், இராமநாதபுரஞ் சென்ற எம்சினேகிதர் ஒருவரிடிக்

கேட்டோம். இவர் இறந்தார் என்ற சங்கதி காதில் விழுந்த போது, ஒட்டக்கூத்தர் துன்புற்று,

“இன்றைக்கோ கம்ப நிறந்தநா நிப்புவிடில்
இன்றைக்கோ வென்கவிதை யேறுநான்—இன்றைக்கோ
பூமடந்தை வாழப் பொறைமடந்தை வீற்றிருக்க
நாமடந்தை நூலிழந்த நாள்.”

என்று பாடினார்.

மனுதர்ம சாஸ்திரம்.

அரசியல்.

1. உலகத்தில் அரசனிலலானேல, வலியிலார், வலியோர் வசப்பட்டு, இடுக்கணுறழிவார்களாயைவால், உலகம் அராஜகமாகி அழியாமற் காக்க அரசனைக் கடவுள் உண்டாக்கினான்.

உழுமகன் தனது கழனிவாயுள்ள களைகளைக் களைந்து பைங்குழை வளர்க்குமாறு வேந்தனுந் தன்னாட்டின்கண்ணுள்ள துன்மார்க்கர்களை அகலவோட்டிச் சன்மார்க்கர்களைப் பாதுகாப்பான்.

தன்னாட்டிலுள்ளார் யாவரையும், நீதிநெறிவழுவாது செங்கோலோச்சிக் காக்கும் புரவலன், தன் குடிகள் செய்யும் நல்வினைப்பேற்றின் ஆறிலொருகூறு பெறுவான். இவ்வாறு நீதியால் ஆளாத காவலனோவென்றால் தன்றேயத்தார் இயற்றுந் தீவினைப் பயனில் ஆறிலொரு பகுதியடைவான்.

பெருத்த புயவலியையுடைய பூபதியால் செம்மையிற் காக்கப்பட்டு அசசமற்றிருக்கின்ற நாடு, தண்ணீர் தட்டினி வளரும் மரம்போல் தழைத்தோங்கும்.

2. இந்திரன், சந்திரன், சூரியன், வாயு, இயமன், வருணன், அங்கி, பிருதிவி, இவர்களைப்போல் பூமியாள்பவனும ஒழுகல் வேண்டும்.

இந்திரன் ஆவணிதொட்டு நான்குமாதம் வரை மழைபொழி வித்து மனிதர்களை மகிழ்விக்கின்றான். அரசனும் தன் குடிகளின் வேட்கையை நிறைவேற்றுகின்றான். இஃக்தந்திரன் விரதம்.

உவாமதியை நோக்கி உலகத்தார் உவக்குமாறு தம் மரசனைக் கண்ணுரக்கண்ட அமைச்சன் முதலிய பிரசைகள் களிப்பெய்து வார்கள். இது சந்திரன் விரதம்.

சூரியன் மார்கழிமுதல் எட்டுமாதகாலம், தன்னுடைய வெங்கதிர்களால், மிகவும் தபிக்காமல் பூமியினுள்ளுள்ள ஜலத்தைக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாக இழுக்கிறதுபோல அரசன் தன் குடிகளை இடிக்கப்படுத்தாமல் மாதந்தோறும் சிறுகச சிறுகத் தீர்வை வாங்கவேண்டும். இது சூரிய விரதம்.

வாயு ஜந்துக்களினிடத்துப் பிராணரூபமாய் உட்புகுந்து சஞ்சரிக்கின்றான். அரசனும் வேவுகாரர்கள் மூலமாய பகைவர் பட்டினத்தில் பிரவேசிக்கின்றான். இது வாயு விரதம்.

இயமன் பாபிகளைத் தண்டிக்குங் காலத்தில் நட்டாரொன்றும் மாற்றாரொன்றும் வேற்றுமையின்றி யாவரையும் ஒருமாதிரியாய்க் குற்றத்துக்குத் தக்கவாறு சிசுதிப்பதுபோல அரசனும் குற்றஞ் செய்தோரைப் பகஷ்பாதமின்றித் தண்டிக்கவேண்டும். இஃது இயமனது விரதம்.

வருணன் தான் தண்டிக்கவேண்டியவர்களைத் தனது பாசங்களால் சற்றும் யோசனையின்றிக் கட்டுகிறதுபோல அரசனும் அபராதிகளைக் கருணையின்றிக் கண்டிக்கின்றான். இது வருணன் விரதம்.

அரசன் அக்கினியைப்போல், அநவரதம் சோம்பலிலலாமற் சொலித்துக்கொண்டு, துன்மார்க்கர்களையும் தனக்கு அபராதம் செய்த அமைச்சன் முதலினோரையும் சிசுதித்துக்கொண்டிருப்பான். இஃது அங்கியின்விரதம்.

பூமியானது சராசரரூபமான அனைத்துப்பொருளையும், உயர்வுதாழ்வின்றி ஒருமாதிரியாய் ஏந்தும். ஏந்தலும் பண்டிதபாமரசாதாரணனுய்ப் பேதமின்றி, அனைவரையும் போற்றுவான். இது பிருதிவ்விரதம்.

3. தாதைமூதாதைநாண்முதல் தலைமுறை தலைமுறையாய் மந்திரித்தனம் செய்தவமிசத்தார்களாயும், நீதிநூல் தத்துவநூல் வில்வித்தை முதலிய நூற்களை நன்குணர்ந்தோராயும், ஊக்கமும் உடல்வலியுமுற்றவர்களாயும், உயர்குடிப்பிறப்பாளர்களாயும் உள்ளவமைச்சர்கள், எழுவர் அல்லது எண்மரைச செம்மையாய்ப் பரிசோதித்துத் தெரிந்துகொண்டு, ஆலோசனை சொல்லுவதற்காக அரசன் வைத்துக்கொள்ளவேண்டியது.

மிகக் எளியதோர் குடும்பகாரியத்தைக் கூடத் தனியே ஒருவனாக நடத்த முடியவில்லையே. அங்ஙனமாயின் சாலவும் சங்கடம்விளைக்கும் இராச்சியதந்திரம் எங்ஙனே துணைவலியின்றி நடத்தற் பாலதாகும்?

பலவித நூலுணர்ச்சி சொற்குறி கண்சிமிட்டுதல் முதலிய சீர்க்கிணையறிதல், சிப்டிகைபோடுதல் முதலிய செய்கை, இவையெல்லாம் பொருந்தியவனாயும், பொருள்விழைவில்லானாயும், மிகக் ஆற்றலுடையோனாயும், நற்குடிப் பிறந்தோனாயும், இருக்கின்ற ஒரு சாரனை அரசன் வைத்துக்கொள்ளல் தகுதி.

அச் சாரன் வேடமுதலியவற்றால் உருக்கரந்து பகைவருறை விடஞ்சென்று அவரது எண்ணம் செய்கை அவர் சேனையின் றன்மை இசை என்றிவற்றையறிந்து வரவேண்டியது.

ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் தனித்தனியாய் ஒரோரியஜமானனையும் பப்பத்துக் கிராமத்தலைவர்கட்குமேல் வேறொரு இயஜமானனையும், இருபதிருபது தசக்கிரமாதிபதிகளுக்கு மேலாக வேறொரு இயஜமானனையும், இந்தத்தலைவர்களில நூறு நூறு பேருக்குமேல் மற்றொரு இயஜமானனையும், சதாதிபதிகள் ஆயிரவாயிரவர்க்கு மேல் வேறொரு விசாரணைக்காரனையும் நியமித்தல் வேண்டும்.

4. போர்க்களத்தில் ஒருவரையொருவா வென்றிகொள்ள விரும்பி எதிர்க்குங்காலைப் புறந்தராமற் சண்டை முகத்திற சாவேன் வீரசுவர்க்கம் புகுவான்.

ஓர் ஆயுதத்தை வேறேயோராயுதமாகக் காட்டியாவது, காணிகாரபாணம் (சல்லடைபோன்று மேற்புறத்தில் நெருக்கமான முட்

களுள்ளதாயிருப்பது) துனியில் விடந்தடவியபாணம் நெருப்பில் காய்ச்சியபாணம் என்னும் இவைகளைப் பகைஞர்மேல் ஏவிக் கொலலுதல் கூடாது.

தேரினின்றிழிந்து தரைமீது நிற்பவன் பேடி கைகூப்பிற்கும்பிட்டவன் தலைமயிரை அவிழ்த்துக்கொண்டு நிற்கின்றவன் அபயமென்றிரந்தவன் என்ற இவர்களைக்கோறலாகாது.

ஆயுதமொடிந்தவன் பிள்ளைமுதலானவிறந்ததனால் அல்லலுற்றிருக்கின்றவன் என்னப்பட்ட இவர்களைப் பெரியோர் தரும் நினைந்து அடிக்கலாகாது.

போரில் முதுகுகாட்டி ஓடிச் சத்துருவால் கொல்லப்படுகிற போர்வீரன் தனக்குச் சம்பளமளித்த யஜமானன்பாவத்தை யேற்றுக்கொள்ளுகிறான்.

மேலும், அவ்வாறு புறங்கொடுத்த வீரன் பரலோகம் பெற வேண்டிச் செய்திருக்கும் புண்ணியம் அவன் எஜமானனைச் சேருகின்றது.

குருக்ஷேத்திரம் மசசதேயம் பாஞ்சால தேசம் சூரசேன தேசம் என்ற இத்தேசத்தவர்களையாவது, வேறு பலமுள்ளவர்களையாவது, ஆகிருதியில் உயர்ந்தவர்களையாவது, தூலதேகத்தினரன்றிச் சிறந்த உருவுள்ளவர்களையாவது சேனைக்கு முற்பட வைத்துக்கொண்டு போர் தொடுத்தல் வேண்டும்.

வெற்றியும் தோல்வியும் இருகிறத்துக்கும் பொதுவாகலான், பிற வுபாயங்களாற் காரியங் கைகூடுமாயின் தண்டோபாயமாகிய சண்டை நீக்கற்பாலதே.

5. வணிகர்களிடத்தில், அவர்களிடத்துள்ள விலைப்பொருள்களின் கொள்முதல், அவைகளைக் கொண்டுவந்த செலவு, அவர்களின் சரீர முயற்சி, அவர்களுக்குக் கிடைக்கின்ற மொத்த லாப முதலியவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்தறிந்து தீர்வை வாங்கவேண்டும்.

அரசனால் வாங்கப்படுகின்ற தீர்வை அரசனுக்கும் குடிகளுக்கும் நன்மை பயக்கத்தக்கதாய் இருக்கவேண்டும்.

உதிரம் பால் தேன் இம்மூன்றையும் முறையே அட்டை கன்று வண்டு இவை மூன்றும் ஒருங்கே கொள்ளாது, சிறுசுச் சிறுகப்பெறுகின்றன. அங்ஙனமே அரசனும் தனக்குக் குடிகள் தரவேண்டிய இறைப்பணத்தைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வாங்கிக் கொள்ளுவான்.

எப்படியெனில் பொருள், பசு இவைகளால் வரும் இலாபத்தில் ஐம்பதிலொன்று இறுக்கவேண்டியது, தானியத்திற்கு அந்தந்த நிலத்தின் குணகுணங்களுக்கேற்ப எட்டிலொன்று, ஆறிலொன்று அல்லது பன்னிரண்டிலொன்றுமாக வரிவாங்குக.

மரம் கொடி மாமிசம் தேன் நெய் வாசனைத் திரவியம் இரசம் புட்பம கிழங்கு பழம் இரத்தினங்கள் என்னும் இவைகளின் ஊதியத்தில் ஆறிலொருபாகம் அரசன் இறை கொள்ளல் வேண்டும்.

வறியவனானும் அரசன் வேதமோதிய வேதியசு சிரேட்டனிடம் ஒருபொழுதும் தீர்வை பெறலாகாது. அவ்வந்தணனும் பசியால் அரசனுடைய நாட்டில் வருந்தலாகாது. வேந்தர்களால் காக்கப்பட்ட மறையோர் அந்நாட்டின்கண் இருந்து நிகழ்த்துகின்ற அறச்செயல்களால் அவ்வேந்தர்களுக்கு ஆயுள் பொருள் தேசம் முதலிய மேன்மேலும் பெருகி வளருகின்றன.

மிட்டாய் விற்கின்றவர் சிற்பவேலைக்காரர் கொல் வேலைக்காரர் மூட்டை சுமப்போர் என்ற இவர்களிடத்தில மாதம் ஒரு நாள் வேலை வாங்கிக் கொள்ளவேண்டியது.

குடிகளிடத்து மிகுந்த தயவினால் இவ்விதமான தீர்வை கூட வாங்கானாயின், அரசன் துன்பமடைவான். அதிகமான தீர்வை வாங்கினாலும் குடிகள் துன்பமடைவார்கள். ஆதலால் இரு வருக்குந் தீங்கின்றிக் கிரமமாய் வரிவாங்கவேண்டியது.

6. வழக்குகளைத் தீர்த்துவைக்க எண்ணங்கொண்ட இறைவன் மந்திராலோசனை தெரிந்த அமைச்சரோடும் அந்தணரோடும் நியாய விசாரணைத்தலத்துக்குச் செல்லவேண்டியது.

அச்சபையில் வணக்கமுள்ள வேடத்தையே அணிந்து கொண்டவனாய், உட்கார்ந்தாவது, சொற்பகாரியமாக விருந்தால்

நின்றுகொண்டாவது, வலக்கையைத் தூக்கிக்கொண்டு வழக்காளிகளின் வழக்கை விசாரிக்கவேண்டும்.

பதினெட்டு விதங்களாலும் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கின்ற வழக்கைச், சாத்திரவழி உலகவனுபவம் சாட்சியங்கள் முதலிய காரணங்களைக்கொண்டு நாடோறும் தனித்தனியாய் நன்கு விசாரிக்கவேண்டும்.

மேற்கூறிய பதினெட்டுவித வழக்குகளாவன, கடன் கொள்ளுதல், அடைக்கலமாக வைத்தபொருள், உடையவனல்லாதவன் விற்பல், கூட்டுக்கூடி லாபம் சம்பாதித்தல், தானப்பொருளைக் கொடாமை, சம்பளங் கொடாமை, கட்டுப்பாட்டை மீறுதல், ஒரு பொருளை விற்பு அல்லது வாங்கிப் பின்பு சந்தேகித்தல், மாட்டை உடையவனுக்கும் மேய்ப்பவனுக்கும் வரும் வழக்கு, எல்லைத்தகரார், அடித்தல், திட்டல், திருநிதல், பலவந்தச் செய்கை, ஒருவன் பெண்டிரை அபகரித்தல், மாதராடவர்தருமம், விபாகம், சூதாடல் என்னும் இவைகளே வழக்குக்கெல்லாம் மூலமாம்.

7. பொருளில் சம்பந்த முடையோர் நடபாளர் வேலைகாரர்கள் பகைஞர் பிரசித்தி பெற்ற குற்றமுள்ளோர் வியாதிகாரர்கள், பஞ்சமசாபாதகர் என்ற இவர்கள் சாக்ஷிகளாகக் கோரத்தகார்.

சாட்சிக்காரர்கள் தங்கள் கண்களால் காணப்பட்டதையும் காதினுற் கேட்கப்பட்டதையும் பொய்யில்லாமல் உண்மையாயுரைப்பாராயின் தருமார்த்தங்களால் குறைவுபடார்.

மேற்கூறியவாற்றித் தான் பார்த்தும் கேட்டுமிராத விஷயத்தைப் புகலுவோன் இறந்த பின்னர்ச் சுவர்க்கம் புகாது எரி நரகெய்துவான்.

மெய்மையைக்கூறினால், சான்றினன் பரிசுத்தனாவதுமன்றி, அவனது தருமந்தழைக்கும். ஆகையால் சகல வருணத்தார் விஷயத்திலும் சாக்ஷியஞ் சொல்வோர் சத்தியமே சொல்லவேண்டியது.

மனிதர்களுக்கெல்லாம் அவ்வவர் அந்தராத்மாவே சான்றாகவும், கதியாகவுமிருக்கிறது. ஆனபடியினால் எல்லாருக்கும் மேலான சாக்ஷியாகிய அவ்வந்தராத்மாவைப், நீ பொய்ச்சான்றுரைத்து அவமதிக்காதே.

பாபஞ்செய்கிறவர்கள் தாங்கள் பாபஞ் செய்வதை ஒருவருங்காணவில்லையென்று எண்ணுகிறார்கள். அவ்வாறு எண்ணுவது அறியாமை. தேவர்களும் அப்பாபிகளின் அந்தரான்மாவும் காண்கிறார்களே. .

மன்றிப் பொய்ச்சான்று புகல்கிறவன், மித்திரத் துரோகம், பிரமகத்தி, ஸ்திரீகத்தி, சிசுகத்தி, செய்க்நன்றிகோறல் முதலிய பாபங்களை ஏற்றுக்கொள்கிறான்.

இனுவமன்றிப், பொய்ச்சாக்ஷியம் சொலவோன், உண்ண உணவும் உடுக்க உடையுமின்றி மொடடையாகிக், குருடனாய்ப் பசிகாகத்தால் வருந்தித் தன்னெதிரிகளின் இல்லத்தில் இரக்கப் புகுவான்.

எவன் சொற்ப லாபம் பெறக்கருதி நீதிசபையில் தான் கண்ணினால் காணத்தைப் பொய்யாகச் சொல்லுகிறானோ, அவன் இறைசசியாசையினால் மீன்களை முள்ளுடன் உண்கின்றவனைப் போலத் துன்பத்துழலுவான்.

எவன் சாக்ஷியஞ் சொல்லுகையில், எல்லாமுணர்ந்த அவன் அந்தரான்மா நடுக்கமுறவிலையோ, அவனைவிட ஒருவனையும் இவ்வுலகில மேலாகத் தேவர்கள் மதிப்பதில்லை.

8. சாக்ஷிகளில்லாதிருந்தால் வாதி பிரதிவாதிகளின் உண்மையை அறியாத நியாயாதிபதி சத்தியத்தினாலாவது அதனைத் தெளியவேண்டும்.

சத்தியம் பண்ணுகிறவனை மழுவையெடுக்கச் செய்யவேண்டியது; தண்ணீரில் அமிழ்த்த வேண்டியது; அல்லது பிள்ளை பெண்டாட்டி தலையிலடிக்கவாவது சொல்லவேண்டியது.

மழுவெடுத்தவன் கைவேகாமலும், ஜலத்தில் ஆழ்க்தவன் மிதவாமலும், பெண்டிர் பிள்ளை தலையிலடித்தவன் உடனே துன்ப

மடையாமலும் இருந்தால் அவர்களைக் குற்றமற்றவர்களென்று தெளியவேண்டும்.

9. ஒருவனிடமிருந்து தப்பி அரசனிடமகப்பட்ட பொருளை அவ்வரசன் மூன்றுவருடம் வைத்துக்காத்து, உரியவன் வந்து பெருஞாயின், தானே எடுத்துக்கொள்ளலாம்.

எவனாவது அப்பொருளைத் தன்னதென்றால், அப்பொருளினது உருவம், படிவம், தொகை, தப்பிவிட்டவிடம், முதலானவைகளைக் குறித்துத் தர்க்கித்துக் கேட்கையில், சரியான உத்தரம் கொடுப்பானாயின், அப்பொருளை அவனதென்று தேர்ந்து அவனிடம் கொடுக்கவேண்டியது. அவ்வாறு சரியான உத்தரம் சொல்லாவிட்டால் அவனைப் பொய்யனென்று எண்ணி அவனுக்கு அப்பொருளினது தொகைக்குச்சரியான தண்டம் விதிக்கவேண்டும்.

அத தப்பிப்போன பொருளைக் காப்பாற்றிவைத்திருந்ததற்காக, அப்பொருளில் ஆறிலொன்று, பத்திலொன்று, அல்லது பன்னிரண்டிலொன்றாவது அப்பொருளுக்கு உடையவனுடைய குணகுணங்களுக்குத் தக்கவாறு பெரியோர்களின் தருமத்தை நினைந்து, எடுத்துக்கொண்டு மற்றதை உடையவனுக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டியது.

ஒருவனிடத்தினின்று தப்பிப்போன பொருளை அரசனுடைய மனிதர்கள் கண்டெடுத்தால் அதைத் தன் காவலில் வைத்துக் காக்கவேண்டியது. அதைக் காவற்காரர்கள் யாராவது திருடினால் அவர்களை யானையின் காலால் இடறுவிக்க வேண்டியது.

10. எவனாவது புதையல்கண்டு தோண்டியெடுத்துத் தன்னதென நினைத்தால், அதிலும் ஆறிலொன்றாவது பன்னிரண்டிலொன்றாவது அரசன் எடுத்துக்கொண்டு, மற்றதை அவனுக்குக் கொடுத்துவிடவேண்டியது.

தன்னுடையதல்லாத புதையலைத் தன்னுடையதென்று பொய்யாகச் சாதித்தால், அவனுக்கு அப்புதையற் பொருளில் பதினொன்றிலொருபங்கு அல்லது எட்டிலொரு பங்கு தண்டம் விதிக்கவேண்டியது.

11. சூதாடுவோன், கூத்தாடுவோன், பாடகன், துட்டநடையுள்ளோன், வேதம் ஸ்மிருதி சாத்திரங்களாகிய இவற்றை நிந்திப்போன், விரதமுதவிய அனுட்டானமில்லாதவன், ஆபத்தில்லாதகாலத்தும் தனக்குரிய சாதிமதவொழுக்கந் துறந்து அந்நிய சாதி மதவொழுக்கத்தைத் தழுவுவோன், குழிகாரன் என்னும் இவர்களை அரசன் ஊணாவிட்டோட்டல தகுதி.

மரண தண்டனையடையத் தகாதவனை அந் தண்டனைக்குட்படுத்தினால் எவ்வளவு பாபம் அரசனுக்கு நேருமோ அத்தன்மையான பாபம் கொலைத்தீர்ப்புக்குரியவனை விடுவதனாலும் அரசனைச் சாரும். தண்டநீதிநீர் கண்டபடி கண்டித்தால தருமமே உண்டாகும்.

விதைக்கு உபயோகப்படக்கூடாத நென் முதலிய தானியங்களை நன்றாய் முளைக்கதக்க விதையென்று விற்கின்றவனையும், நன்றாயுள்ள விதையில் தானியத்தைக் கலந்து விற்கின்றவனையும், எல்லையறியுமாறு ஏற்படுத்தியிருக்கிற அடையாளங்களைக் கெடுக்கின்றவனையும், காது முதலிய உறுப்புக்களை அரிந்து விகாரப்படுத்திக் கொலைசெய்வதே தண்டனையாகும்.

நிறை குறைவாயும், உரைகுறைவாயும், மாற்றுயர்ந்த பொன்னோடு மட்டப் பொன்னைக் கலந்தும், மாறுபாடாய் விற்கின்ற பொற்கொல்லன் எவ்வகைத் திருடரிலும் மிக்க பாவியாதலின், அவனியற்றிய குற்றத்துக்குத் தக்கவாறு அவனைக்கொஞ்சமாவது, முழுமையுமாவது கண்டங்கண்டமாக அவனை அரசன் வெட்ட வேண்டியது.

சிலப்பதிகாரக் கதைச்சுருக்கம்.

புகார் காண்டம்.

சோழவளநாட்டிற், காவிரிநதி கடலொடு கலக்கும் சங்கமுகமென்னுந் துறையையுடையதும், சோழர்களுடைய பழைய இராசதானியாயுள்ளதும், பெரியோர்களாற் சிறப்பித்துப் பாராட்டி மிகப்புகழப்படுவதுமாகிய காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில், சோழன் கரிகாலன் அரசாட்சிசெய்துவருகையில், இப்பர் கவிப்பர் பெருங்

குடியரென்னும் மூவகை வணிகருட் பெருங்குடியர் குலத்திலுதித் தோனுகிய மாசாத்துவானென்பான், தன்மகன் கோவலனுக்கு அந்நகரில் அம்மரபிலுதித்த மாநாய்கன் மகள் கண்ணகியை மிக்க சிறப்புடன் மணம்புரிவிக்கக், கோவலன் கண்ணகிபால் மிகவும் அன்புவைத்து நலம்பாராட்டி இன்புற்றுத் தருக்கி மகிழ்ந்து நடக்கு நாட்களில், ஒருநாள் அக்கோவலன்முயாகிய பெருமனைக் கிழத்தியென்பவன், கோவலனும் கண்ணகியும் இல்வாழ்க்கையைச் செவ்விதாக நடத்திக் கைதேர்ந்து உயர்ச்சிபெற்றுவிளங்குதலைக் காணவேண்டி, வேறொரு மாளிகையில் இல்லறம்நடத்துதற்கு வேண்டும் பொருள்களை நிரப்பி வேலைசெய்பவர்களுடும் நியோகித்து அவ்விருவரையும் அதிலிருத்த, அவர்கள் மனவொருமையோடு அதிலிருந்து, அறவோர்க்களித்தல் அந்தணரோம்பல் துறவோர்க்கெதிர்தல் முதலியவற்றைச் செய்து இல்வாழ்க்கையை ஒழுங்காக நடத்திவருவாராயினா. இவ்வாறு சிலவருடங் கழிந்தன.

இப்படியிருக்கையில், கோவலன், மிக்க அழகுடையவரும் ஆடல பாடல்முதலியவற்றில் மிகத்தேர்ச்சி பெற்றவனுமாகிய மாதவி யென்னும் நாடகச்சுணிகையை விருமபித் தன்பாலுள்ள பலவகைப்பொருள்களையும் நாள்தோறும் கொடுத்து அவளோடு இடைவிடாது மகிழ்வானாயினன். கண்ணகி பிரிவாற்றாது வருந்தி அவ்வருத்தத்தைச் சற்றும் வெளிப்படுத்தாமல் அவன் பாற் சிறிதேனும் வெறுப்பின்றி இல்லறவொழுக்கத்தை வழுவாது நடத்திவந்தாள்; அக்காலத்திலே, வழக்கப்படி அந்நகரத்தில் இந்நிரனுக்குத் திருவிழா நடத்தப்பட்டது. அதன் முடிவில் அந்நகரத்தார் தத்தம் பிரிவாருங்களோடு கடலாடுதற்குச் சென்றார்கள். கோவலனும் மாதவியுடன் கடற்கரையை அடைந்து ஓரிடத்திலிருந்து அவள்கையிலிருந்த வீணையை வாங்கிப் பலவகைப்பட்ட வரிப்பாட்டுகளைப் பாடிக்கொண்டு அவ்வீணையை வாசித்தான். அவன் பாடிய பாட்டுக்கள் பலவகைப்பட்ட அகப்பொருட் சுவையைத் தழுவிருந்தமையின், மாதவி 'இவன் வேறு மகளிரிடால் விருப்புடையன்' என்றெண்ணிப் புலந்து அவன்கையிலுள்ள வீணையை வாங்கித், தான் வேறுகுறிப்பில்லாதவளாக இருப்பினும்,

அவன் வேறுகுறிப்புள்ளவனாகத் தனக்குத் தோற்றினமையின், தானும் வேறு குறிப்புடையாள்போலவே அகப்பொருட் சுவையைத் தழுவிப் பலவகைப்பட்ட வரிப்பாட்டுக்களைப்பாடிக்கொண்டு அவ்வினையை வாசித்தாள். அதனைக்கேட்ட கோவலன், வேறொருவர்மேல் மனம்வைத்து இவள பாடினாளென்றெண்ணி, ஊழ்வினையின் முயற்சியால் வெறுப்புற்று, அவளோடு அளவளாவாமல் தன்விட்டையடைந்து, தேவந்தியென்னும் பார்ப்பனத்தோழியோடு சல்லாபஞ் செய்துகொண்டிருந்த கண்ணகியைக் கண்டு, அவளுடன் பள்ளியறையிற் புகுந்து அவள மேனிவாட்டத்தையும் மனவருத்தத்தையுந் தெரிந்து, 'பொய்யை மெய்யாகக் காட்டி யொழுதும் பரத்தையர் சகவாசத்தால் முனனோர் தேடிவைத்த பொருட் குவியல்களையெல்லாம் தொலைத்து வறுமையடைந்தேன்; அஃது எனக்கு மிகவும் நாணைத் தருகின்றது' என்று சொன்னான். கண்ணகி, மாதவிக்குத் கொடுத்தற்குப் பொருளில் லாமையால் தளர்ந்து சொன்னாள் என்று கருதி, 'அடியேனிடத்து இரண்டு சிலம்புள்ளன; அவற்றைக் கைக்கொண்டருள்க' என்று சொன்னாள். அவன் 'மதுரையைடைந்து இச்சிலம்பை வாணிகமுதலாகக்கொண்டு வியாபாரஞ்செய்து மிக்கபொருள்கேடு தற்கு எண்ணினேன்; நீயும் வரல்வேண்டும்' என்றான். அவளும் சம்மதிக்க, கோவலன் அன்றிரவின் கடையாமத்திற் கண்ணகியை அழைத்துக்கொண்டு ஒருவருமறியாதபடி புறப்பட்டுக் காவிரியின் வடகரைவழியாக மேற்கே சென்று ஒரு பூஞ்சோலையை அடைந்து, அதில தவஞ்செய்துகொண்டிருந்த ஆருகத் சமயத் தவமுதியோளாகிய கவுந்தியைக் கண்டு வணங்கி, 'மதுரையிலுள்ள பெரியோர்கள்பால் அறநூற்கேள்விகளைக் கேட்டற்கு உடன் வருவேன்' என்று சொல்லிய அவளோடும் வழிக்கொண்டு அரங்கமடைந்து, அங்குவந்த சாரணர்களைத் தரிசித்து, ஓடமேயிற் காவிரியின் தென்கரைசேர்ந்து ஒருபொழிவிருந்தான். அப்பொழுது அங்குவந்து கண்ணகியையும் கோவலனையும் அவுழித்துப் பேசிய ஒரு பரத்தையையும் ஒரு தூர்த்தனையும் கவுந்தி நரிவடிவங்கொள்ளும்படி சபித்து, அவர்கள் அவ்வாறானதை அறிந்து இரங்கிய கோவலன் கண்ணகி இவர்கள் வேண்டு

கோளால் அவர்களுக்கு அவ்வடிவு ஒருவருடத்தில் நீங்கும்படி சாபவிடை செய்தாள். பின்பு மூவரும் உறையூரை அடைந்தார்கள்.

மதுரைக் காண்டம்.

அடைந்தவர்கள் அன்று அந்நகரிற்றங்கி, மதுநாட் காலையிற் புறப்பட்டுச், சிறிது தூராஞ்சென்று, ஓரிடத்திருந்து இளைப்பாறி, அங்கு வந்த ஓரந்தணனால் வழி தெரிந்து கொண்டு அப்பாற்சென்றார்கள். செல்லும்பொழுது ஒரு நாட் காலையிற் கோவலன் கவுந்தியையும் கண்ணகியையும் ஓரிடத்தில் வைத்துவிட்டுக் காலேக் கடன் கழித்தற்பொருட்டு ஒரு பொய்கையை அடைந்து நிற்கையில், தன் பிரிவாற்றாது வருந்திய மாதவியால் அனுப்பப்பட்டு அவளோலையுடன் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தினின்றும் அங்கு வந்த கௌசிகனென்னும் அந்தணனைக்கண்டு, தன் பிரிவாற் தன் தந்தை தாய் முதலியோர்களும் மாதவியும் படுகிற வருத்தங்களை அவனால் தெரிந்து மிக வருத்த முற்றுத், தான் புறப்பட்டதற்குக் காரணத்தையும் தன் வணக்கத்தையும் தன்னுடைய தந்தைக்குச் சொல்லிப் பாதுகாத்துக் கொண்டிருக்கும்படி அவனை அனுப்பி விட்டுக், கவுந்தியையும் கண்ணகியையுமடைந்து அவர்களுடன் புறப்பட்டு, இடையிற் சந்தித்த பாணர்களுடன் அளவாளாவி, அவர்களால் வழியிளவவு தெரிந்துகொண்டுபோய், வையை யாற்றை அடைந்து, அதனைத் தொழுது, புணை ஏறி அக்கரைசென்று, மதுரையின் மதிப்புறத்ததாகிய முனிவர் இருக்கையில் தங்கினான்.

மற்றைநாட் காலையில் எழுந்து, கவுந்தியை வணங்கித் தங்களுக்கு முன்பு நேர்ந்த துன்பங்களைச் சொல்லி வருந்திப், பின்பு அவள் தேற்றத் தேறித், கண்ணகியை அவள்பால வைத்துவிட்டுத், தான் வாணிகஞ் செய்தற்குரிய இடமறித்தற்பொருட்டு மதுரை நகரத்தின் உள்ளே சென்று, அதன் வளங்களையெல்லாங் கண்டு, மீண்டு கவுந்தியை அடைந்து, அந்நகர்ச் சிறப்பு முதலியவற்றைச் சொல்லிப், பின்பு அங்கே வந்த தனது நட்பாளனாகிய மாடலனென்னும் அந்தணனோடு சலலாபஞ் செய்துகொண்டிருந்தான். அப்பொழுது, கவுந்தி அங்குவந்த இடைச்சியர் தலைவியாகிய

மாதிரியைக் கண்டு அவளது நல்லொழுக்கத்தை நோக்கி, 'இவளிடத்திற் கண்ணகியை அடைக்கலமாகக் கொடுக்கலாம்' என்று நிச்சயித்து, அவளை அழைத்துக், கண்ணகியின் கற்பு மேம்பாட்டையும் அவள் மென்மைத் தன்மையையும் உயர்ந்தோர்களாற் கொடுக்கப்படும் அடைக்கலப் பொருளைப் பாதுகாத்தோர் அடைந்த பயனையும் அவட்கு விளங்கச் சொல்லிக், கண்ணகியை அவளிடம் ஒப்பிக்க, அவள் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்று விடைபெற்றுக், கண்ணகியைக் கோவலனுடன், அழைத்துக்கொண்டு ஆயர்பாடியிலிருக்கும் தன் வீட்டை அடைந்து, அவ்விருவரையும் புதிய மனை ஒன்றில் அடைவித்து மிக உபசரித்துத், தன் மகள் ஐயை, என்பவளைக் கண்ணகிக்குத் துணையாக வைத்துச், சமைத்தற்குரிய பொருள்கள் பலவற்றையும் கொணர்ந்து கொடுப்பக், கண்ணகி அவற்றைச் செவ்விதாகச் சமைத்து முறைப்படி உண்பிக்கக், கோவலன் இனிதாக உண்டு கண்ணகியை அருகழைத்து 'நீ இந்தப் பாலைவழியில் வந்ததை எண்ணி நம் தாய்தந்தையர் என்ன துன்பமுற்றார்களோ? மிக்க செல்வத்தை அனுபவித்துக் கொண்டிருந்த நாம் இந்தக் கொடிய துன்பத்தை அனுபவித்தது கனவோ? நனவாயின், இதற்குக் காரணமாக முன்பு செய்த தீவினையாதோ? யான் ஒன்றும் அறிந்திலேன். வினரோடும் விடரோடுங் கூடிப் பிறரைப் புறங்கூறுங் கூட்டத்திற் புகுந்து நல்ல ஒழுக்கத்தைத் துறந்த மகா பாவியாகிய எனக்கு இனித் தீக்கதியன்றி நற்கதியுண்டாமோ? இருமுது குரவர்க்கும் ஏவல் செய்தலை ஒழிந்தேன்; உனக்கும் துன்பஞ் செய்தேன்; இக கூடா ஒழுக்கம் தீதென்று சிறிதுமெண்ணிலேன்' என்று பலவாறிரங்கிச், 'சுற்றமுதலியவற்றை நீங்கி, நாணமுதலியவற்றையும் கற்பையும் பெருந்துணையாகக் கொண்டு, என்னோடு வந்து எனது தனிமையைத் தீர்த்த "பொன்னே கொடியே புனைபூங் கோதாய், நாணின் பாவாய் நீணில விளக்கே, கற்பின் கொழுந்தே பொற்பின் செல்வீ!" இனி, உன்னுடைய சிலம்புகளுள் ஒன்றைக் கொண்டுபோய் விணாவில் விற்று வருவேன்; வருமளவும் தனிமையால் வருந்துதலை ஒழிவாயாக' என்று சொல்லி, ஒரு சிலம்பை வாங்கிக் கொண்டு, அவள் தனியே இருத்தலைக் கண்டு மனம் வெதும்

புதலாலே பெருகிய தன் கண்ணீரை அவன் சுண்டால் வருந்துவான் என்று மறைத்தவனாகி, அவ்விடத்தை நீங்கிப் பிரிதற்குத் துணிவில்லாத மனமுடையவனாய்ச் சென்று, எதிர்ப்பட்ட தூர் நிமித்தங்களை அறியாமற் கடைத்தெருவிற்புகுந்து, எதிரே நூறு பொற்கொல்லர் பின்னேவா முன வந்த ஒரு பொற்கொல்லனைக் கண்டு, இவன் அரசனாற் பெயா பெற்றோன் என்று எண்ணி அவனருகிற்சென்று, 'அரசன்தேவி அணிதற்குத் தகுதியான சிலம்பினை விலை மதிக்கும் வன்மையுடையாயோ' என்று வினாவி, அவன் மிக்க பணிவுடன் தான் வலலனாதலைக் குறிப்பிக்கக், கோவலன் தான் கொணர்ந்த சிலம்பைக் காட்டினன். அவன் பார்த்து, 'இதனை அரசனுக்கு யான் தெரிவித்து வருமளவும் என் வீட்டிற்கு அயலதாகிய இவ்விடத்தே நீரிடும்' என்று ஓரிடத்தைக் காட்டிச் செல்லக், கோவலன் அவ்விடத்தே இருந்தான். சென்ற பொற்கொல்லன் முன்பு அரசன் மனைவியின் சிலம்புள் ஒன்றை வஞ்சித்துத் திருடிக்கொண்டவனாதலால், யான் முன்பு வஞ்சித்துக் கவர்ந்துகொண்ட சிலம்பு என்னிடத்தேயுள்ளதென்று இராசாவுக்கு வெளிப்படுவதற்கு முன்னமே அதனோடு ஒத்த சிலம்பைக் கொணர்ந்த இப்புதியவனால் என்மீதுண்டாகும் ஐயத்தைப்போக்கலாம்' என்று தன்னுள்ளே நிச்சயித்துக்கொண்டு, தன் மனைவியின் ஊடல் தீர்த்ததற்பொருட்டுத் தன்கோயிலை நீங்கி அவன் கோயிலை நோக்கிக் காமபரவசனாய்ச் செலலும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைக் கண்டு வணங்கித்துதித்துக், 'கன்னக்கோல்முதலியன இலலாமலே கோயிற்கண்ணிருந்த சிலம்பைத் திருடியவன் அடியேனுடைய சிறியகுழலில் அச்சிலம்போடு வந்திருக்கிறான்' என்று சொல்லப், பாண்டியன் உடனே காவலாளர்களை யழைத்து, 'என் மனைவியின் சிலம்பு இவன் கூறியசன்வன் கையிடத்ததாயிருப்பின், அவனைக் கொல்லுதற்கு அச்சிலம்போடு கொண்டுவருக' என்று சொல்லக்கருதியவன், வினைபலிக்குங் காலமாதலால் மயங்கி, 'அவனைக்கொன்று அச்சிலம்பைக்கொண்டு வாரும்' என்று கட்டளையிட்டான். பொற்கொல்லன் தன் எண்ணம் பளித்ததென்று தன்னுள்ளே மகிழ்ந்து அக்காவலாளருடன் சென்று கோவலனை யடைந்து அவனைநோக்கி, 'இவர்கள் அரசன் கட்டளையாற்

சிலமபு காணவந்தவர்கள்' என்று சொல்லிக் கோவலனுடைய முகக்குறி முதலியவற்றைக் கண்டு இவன் கள்வனல்லனென்று சொல்லும் காவலாளர்களை இகழ்ந்துரைத்து அவனைக் கள்வனென்று வறப்புறுத்துதற்குக் களவு தூலிலுள்ள ஏதுக்களையெல்லாம் அவர்களுக் கெடுத்துக்காட்டினன்; அப்பொழுது அவர்களுள் அறிவின்மையினால் கொலையஞ்சாநொருவன் விரைந்து சென்று கோவலனைத் தன் கைவாளரால் வெட்டி வீழ்த்தினான்.

இப்பாற கண்ணகியிருந்த இடைச்சேரியில் பலவகையான உறபாதங்களுண்டாயின; அதுகண்ட மாதரிமுதலியோரால் உற்பாதசாந்தியாகத் திருமலைக்குறித்துக் குரவைக்கூத்து ஆடப்பட்டது; அதன் முடிவில மாதரி நீராடுதற்பொருட்டு வையையாற்றிற்குச் சென்றாள்; அப்பொழுது, சிலமபு திருடியவனென்று துணிந்து கோவலனை அரசனேவலாளர் கொன்ற செய்தியை மதுரையிலிருந்துவந்த ஒருத்தி சொல்லக்கேடிக் கண்ணகி பதைபதைத்து மூர்ச்சித்துப் பலவாறு புலம்பித் தானும் அவனுடனிறத்தற்குத் துணிந்து இடைச்சியா மத்தியில நின்று சூரியனை நோக்கிக், 'கதிராசசெலவனே! நீயறிய என்கணவன் கள்வனோ' என்றாள்; அவன், 'நின்கணவன் கள்வனல்லன்; அவனைக் கள்வனென்ற இவ்வூரை விரைவில தீபுண்ணும்' என்று அசரீரியாகக் கூறினன். அதைக்கேட்ட கண்ணகி மிகுந்த கோபத்தோடு தன்னிடமிருந்த மறநொரு சிலம்புடனே புறப்பட்டுக் கண்டார நடுங்கும்படி வீதிவழியே சென்று ஆங்குள்ள மகளிரை நோக்கிப் பலவாறு புலம்பி, 'என் கணவனை முன்போலக் கண்டு அவன் சொல்லும் நலவூரையைக் கேட்பேன்; அங்ஙனங்கேளேனாயின், என்னை இகழுமின்' என்று சபதஞ்செய்துகொண்டு சென்று வெட்டுண்டு கிடந்த கோவலனைச் சிலா காட்டக்கண்டு அளவிலலாத துயரத்தை அடைந்து அவனை முன்னிலைப்படுத்திப் பலவிதமாகப் பிரலாபித்து அவனுடம்பைத் தழுவிக்கொள்ள, அவ்வளவில அவன் உயிர்பெற்றெழுந்து நின்று மதிபோன்ற முகம்வாடியதே என்று செடூலனிக் கையாலே அவள கண்ணீரை மாற்ற, அவள அவனுடைய பாதங்களை இரண்டு கையாலும் பூண்டிகொண்டு பணிந்தாள்; உடனே அவன் நீ இங்கிருக்கவென்று சொல்லி அவ்

வுடம்பையொழித்துவிட்டுச் சுவர்க்கம் புகுதற்குத் தேவர்களோடு கூடிச்சென்றான்.

இஃது இங்கே இப்படியிருக்கப் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன் மனைவி, தீக்கனாக்கள் பலவற்றைக்கண்டு சென்று அவற்றைத் தன் கணவனோடு சொல்லிக்கொண்டிருந்தாள்; அப்பொழுது கண்ணகி கோபந்தணியாதவளாய் அரண்மனை வாயிலை அடைந்து வாயிலோனால் தன் வரவை அரசனுக்கறிவித்து அவன்னுமதிப்படி அவன்முன் சென்று, அவன் கேட்பத் தன் ஊர் பேர் முதலிய வற்றையும், ஆராயாது கோவலனைக் கொல்வித்த கொடுங்கோன் மையையும் வெகு துணிவாகச் சொல்லிக் கோவலன் கள்வனல்லனென்று தெளிவித்தற் பொருட்டுத், தன் சிலம்பினுள்ளேயுள்ள பரல் மாணிக்கம் என்றாள்; அவன் தன் தேவி சிலம்பின் பரல் முத தென்று சொல்லிக், கொல்லப்பட்ட கோவலனிடமிருந்து கிடைத்த சிலமபை வருவித்துவைப்பக், கண்ணகி அதை உடைத்தாள்; உடைக்கவே அதனின்றும் மாணிக்கப் பரல் தெறித்தது; அது கண்டு அரசன் நடுநடுங்கி, 'இழிந்த பொற்கொல்லன் சொல்லைக் கேட்ட கொடுங்கோன்மையையுடைய நானோ அரசன்! நானோ அரசன்! ஐயோ! மிகப்புகழ் பெற்ற இந்த அருமந்த குலம் என்ற பழி அடைந்ததே! என் ஆயுள் இன்றே அழியக் கடவது' என்று சொல்லி மிகவுந்துக்கித்து மயங்கித் தானிருந்த ஆசனத்தில வீழ்ந்து இறந்தான்; அதனை அறியாத அவன் மனைவி பாதுகாத்தருளவேண்டுமென்று கண்ணகி பாதத்தில வீழ்ந்தாள்; வீழ்வே கண்ணகி, 'நான் பத்தினியாயிருந்தல் உண்மையாயின், இவ்வூரை அழித்துவிடுவேன் பா' என்று சபதம் செய்து தனது இடக்கொங்கையை வலக்கையால் திருகி எடுத்து அதை அந்நகரத்தின் மீ தெறிந்தாள்; எறியவே, அக்கினிதேவன் பாப்பனக் கோலத்தோடு வந்து, 'மகா பத்தினி! உனக்குப் பிழை செய்த நாளில் இவ்வூரை எரித்துவிடும்படி முன்னமே ஓரேவல் பெற்றுளேன்; இப்பொழுது யாரை அழித்தல் வேண்டும்' என்று கேட்ப, அவள், 'பாப்பா'ஹவோரா பசுப்பத் தினிப்பெண்டிர், மூத்தோர் குழவி யெனுமிவரைக்—கைவிட்டுத், தீத்திறத்தார்பக்கமேசேர்க' என்று சொல்ல, அப்பொழுதே அந்நகரில் அவள் சொல்லிய வண்ணம்

திப்பற்றிகொண்டது. உடனே அந்நகரைக் காக்கும் வருணப் பூதங்கள் நான்கும் பெயர்ந்து சென்றன ; அந்நகரத்துள்ள இடங்கள் பலவும் எரியத்தொடங்கவே அவ்வெம்மையை ஆற்றாதவளாகி மதுரையின் அதிதேவதை கண்ணகிபால வந்து நின்று அவளை நோக்கி, 'யான் இந்நகரின் தெய்வம் ; உனக்குச் சில வற்றைச் சொல்லவந்தேன் ; அவற்றை நீ கேட்பாயாக ; இந்நகரீத்து முன்பிருந்த பாண்டியர்களுள் ஒருவரேனும் சிறிதும் கொடுங்கோன்மை உடையாரல்லர் ; இந்நெடுஞ்செழியனும் அதன்மையனே ; ஆயினும் இது வந்த வரலாற்றைச் சொல்லுவேன் ; முன்பு கவிங்க நாட்டிலுள்ள சிங்கபுரத்தரசனாகிய வசுவென்பவனும் கபிலபுரத்தரசனாகிய குமரனென்பவனும் தம்முட்பகைகொண்டு ஒருவரையொருவா வெலலக் கருதி இருந்தனர் ; அப்பொழுது சிங்கபுரத்துக் கடைவீதியிற் சென்று இயல்பாகப் பண்டம் விற்றுக்கொண்டிருந்த சங்கமனென்னும் வணிகனை அந்நகரத்து அரசனிடம் தொழில செய்துகொண்டிருக்கும் பரதனென்பவன் இவன் பகைவனுடைய ஒற்றனென்று பிடித்து அரசனுக்குக் காட்டிக் கொலைசெய்து விட்டான் ; அப்பொழுது அந்தச் சங்கமன் மனைவியாகிய நீலி என்பவள் மிகுந்த துயரமுற்றுப் பதினான்கு நாள் பலவிடத்தும் அலைந்து பின்பு ஒரு மலையின்மேலேறிக் கணவனைச் சோதற்பொருட்டுத் தன்னுடைய உயிரை விடுத்தற்கு நினைத்தவள, 'எமக்குத் துன்பஞ் செய்தோர் மறுபிறப்பில் இத்துன்பத்தையே அடைவார்களாக' என்று சாபமிட்டிறந்தாள் ; அப்பரதன் இக்கோவலனாகப் பிறந்தான் ; ஆதலால் நீங்கள் இத்துன்பமடைந்தீர்கள் ; நீ இன்றைதருப பதினாலாவது தினத்தின் பகலு சென்ற பின்பு உன்னுடைய கணவனைக் கண்டு சேர்வை என்று சொல்லி அவளைத் தேற்றிச் செலலப், பின்பு கண்ணகி மதுரையை நீங்கி வையைக் கரைவழியே மேற்றிசை நோக்கிச் சென்று மலை நாட்டைந்து அதிலுள்ள திருச்செங்குன்றென்னும் மலைமேலேறி ஒரு வேகதை மாதத்தினிழவினின்று பதினாலாவது தினத்தின் பகலுசென்றபின்பு அங்கே தெய்வவடிவத்தோடு வந்த கோவலனைக் கண்டு களித்து அவனுடன் விமானத்தின்மேலேறித் தேவர்கள் போற்றும்படி சுவர்க்கம் அடைந்தாள்.

வஞ்சிக் காண்டம்.

கண்ணகி இவ்வாறு கணவனோடு விமானமேறிச் சுவர்க்கம் போகக்கண்ட வேட்டுவமகளிரும் வேடர்களும் மிகுந்த ஆச்சரிய மடைந்து தமது குறிச்சியிற் கண்ணகி பொருட்டு ஒரு குரவைக் கூத்துச் செய்வித்தார்கள். பின்பு அவ்வேடர்கள், இந்த அதிசயத்தைத் தந் நாட்டு அரசனாகிய செங்குட்டுவனுக்குத் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று எண்ணிப் பலவகையான காணிக்கைப் பொருள்களையுங் கைக்கொண்டு சென்று, மலைவனங் காண்டற்குத் தனது தேவி வேண்மானோடும் தம்பி இளங்கோவழிகளோடும் புறப்பட்டு நால்வகைத்தானையும் குழுவந்து பேராற்றங்கரையிலுள்ள மணற் குவியலில் இருக்கும் சேரன் செங்குட்டுவனைக் கண்டு வணங்கிச் சொன்னார்கள் ; அதுகேட்டு அவ்வரசன் அதிசயிக்க, அங்கு வந்திருந்த மதுரைத் தமிழாசிரியராகிய சாத்தனார், மதுரையிற் கோவலன் கொலையுண்டதையும் அங்கே கண்ணகியால் நடந்தவற்றையும் மதுராநகர்த் தெய்வம் அவளுக்கு முன்வந்து சொல்லியதையும் விரித்துச் சொன்னார் ; செங்குட்டுவன் பாண்டியன் இறந்ததற்கிரங்கித் தன் தேவியின் வேண்டு சோளால் கண்ணகியாகிய பத்தினிக் கடவுளைப் பிரதிஷ்டித்து வழிபடுதற்கெண்ணி, அவளுருவஞ் செய்தற்குச் சிலை கொணர்தற் பொருட்டு மந்திரிகளோடும் ஆலோசித்து, முன்னம் இமயமலையினின்றும் வந்த முனிவர்கள் ‘ஆரிய மன்னராகிய கனகனும் விசயனும் தமிழ்நாட்டரசரை இகழ்ந்தனர்’ என்று சொல்லக்கேட்டவனாலால், அவ்வரசர்களை வென்று அவர்கள் முடியில அச்சிலையை ஏற்றிக்கொண்டு வருவேனென்று சபதம்செய்து, உடனே சேனைகளுடன் புறப்பட்டு நீலகிரியை அடைந்து அங்குத் தங்கி இமயமலையினின்றும் வந்த முனிவர்கள் கூறிய ஆசியைப் பெற்று அப்பாற் சென்று கங்காநதியை அடைந்து தனது நட்பரசர்களாகிய கன்னர்கள் கொணர்ந்து வைத்திருந்த ஓடமேறி அக்கரை சென்று அவ்விடத்தில் தங்கி அங்கே போர்செய்தற்கு வந்தகனக விசயரையும் அவருக்குத் துணையாகவந்த உத்தரன் முதலிய அரசர்களுயும் வென்று தாபதவேடமுதலியவற்றைக் கொண்டோடிய அவ்வரசர்களைப் பிடித்து அகப்படுத்திக் கொண்டு தன் மந்

திரியாகிய வில்லவன் கோதையையும் சேனையையும் அனுப்பி இமயமலையினின்றும் சிலை வருவித்து அதைக் கனகவிசயர் முடியிலேற்றி விதிப்படி கங்கையில நீர்ப்படைசெய்து இப்பாஸ்வந்து அதன் தென்கரையிற் சேனையோடுங் தங்கி அங்குக் கங்கையாடி வந்த மாடலனாற் கோவலன் வரலாறு முதலியவற்றையும் நெடுஞ் செழியனுக்குப் பின்பு இளங்கோவேந்தன் அரசாட்சி செய்து வருதலையும்றிந்து அம்மாடலனுக்குத் தன் நிறையாகிய ஐம்பது துலாம் பொன் தானஞ் செய்து தன்னால் வெலலப்பட்ட கனக விசயரைச் சோழனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் காட்டி வரும்படி நீலன் முதலிய ஒற்றர்களை அனுப்பிவிட்டுச் சேனையுடன் புறப் பட்டு இடையிலுள்ள வளங்களை எல்லாம் பார்த்துக்கொண்டு வஞ்சி நகரமடைந்து ஆங்குள்ளவர்களோடும் அளவளாவி மகிழ்வுற்றிருந்தான். அப்படியிருக்கையில் ஒருநாள், முன்பு அனுப்பப்பட்ட நீலன் முதலிய ஒற்றர்கள் வந்து, 'தோலவி அடைந்து மாறுவேடமபூண்டு சென்ற கனகவிசயர் முதலியோரைப் பிடித்துக்கொண்டு வந்ததைச் சோழனும் பாண்டியனும் இகழ்ந்து சொன்னார்கள்' என்று சொல்லக்கேட்டு மிகுந்த கோபங்கொண்டு, அங்கு வந்திருந்த மாடலன், 'நீ கோபந்தணிக; இளமை யாக்கை செல்வமுதலியவைகள் நிலையா; நல்ல பத்ததை அடைவிக்கும் யாகத்தை இனிச்செய்தல் வேண்டும்' என்று பல ஏதுங்கள் முகமாக எடுத்துச் சொல்லக்கேட்டு அக்கோபந்தணிந்து, அம்மாடலன் சொல்லிய வண்ணம் யாகத்திற்குரியவற்றை அமைக்கும்படி சிலரை அனுப்பி, ஆரிய அரசா முதலியோரைச் சிறையினின்று நீக்கி அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றை உபகரிக்கும்படி வில்லவன் கோதைக்குச் சொல்லி ஆன்றோர் பலருடன் சென்று சிறந்த கம் மியர்களாற் செய்யப்பட்ட ஓராலயத்தில இமயசசிலையால இயற்றப்பட்டுள்ள வடிவத்திற் பத்தினிக் கடவுளாகிய கண்ணகியைப் பிரதிஷ்டை பண்ணி விதிப்படி நித்திய பூசை முதலியவற்றை நடத்தும்படி கட்டளையிட்டு அங்கே இருந்தான். அப்படி யிருக்கும்பொழுது, முன்னம், கோவலன் கொலையுண்டது முதலிய வற்றை மாடலனாற் கேட்ட தேவந்தியும் கண்ணகியின் செவிலித் தாயும் அவளடித்தோழியும் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தினின்று நீங்கி

மதுரையை அடைந்து அங்கே கண்ணகியைக்காணாமல் மாதரி மகன் ஐயையைக்கண்டு அவளை அழைத்துக்கொண்டு வையைக் கரைவழியே சென்று மலைநாடுபுகுந்து கண்ணகிகோயிலையடைந்து அங்கிருந்த செங்குட்டுவனைக்கண்டு தங்களை இன்னொருவரென்று அறிவித்துக் கண்ணகியின் பிரிவாற்றாமால் வருந்திப் புலம்பினார்கள் ; அப்பொழுது கண்ணகி தெய்வவடிவத்தோடு வெளிப்பட்டுச் செங்குட்டுவனுக்குக் காட்சிகொடுத்து வாழ்த்தினாள். பின்பு செங்குட்டுவன் மாதவிமகளாகிய மணிமேகலையின் துறவைத் தேவந்தி சொல்லக்கேட்டு, அவள்மேல் ஆவேசித்த சாத்தனென்னுந் தெய்வத்தின் கட்டளையால் மாடலன் தன்கையிலுள்ள கமண்டலநீரை அங்கு வந்திருந்த மூன்று இளம்பெண்கள்மீது தெளிப்ப உடனே கண்ணகியைக் குறித்துப் புலம்பிய அம்மூவரையும் கண்ணகிநற்றாய் கோவலன்நற்றாய் மாதரி என்னும் இம்மூவருடைய பிறப்பினராக அறிந்து, அவர்கள் அவ்வாறு பிறத்தற்குக் காரணத்தை மாடலன் சொல்லக்கேட்டுப் பத்தினிக்கடவுளுக்கு நித்திய பூசை செய்யும்படி தேவந்திக்குச் சொல்லித் தான் அக்கடவுளை மூன்றுமுறை வலம்வந்து வணங்கி நின்றான். அப்பொழுது ஆரியமன்னரும் மாளவவேந்தரும் இலங்காபுரத்தரசனாகிய கயவாகுவும் அங்குவந்து அக்கடவுளேனோக்கி 'இசைசெங்குட்டுவனைப் போல எங்களுடைய நாட்டில் யாங்கள் உனக்குச்செய்யும் பூசையில் நீ எழுந்தருளி எங்களுக்கு அருள் செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்திப்ப, நீங்கள் விரும்பியபடியே வரந்தந்தேனென்று அப்பொழுது ஒரு குரலுண்டாயிற்று. அதனைக்கேட்ட செங்குட்டுவனும் மற்றையரசர்களும் மிகுந்த சந்தோஷமடைந்தார்கள். பின்பு செங்குட்டுவன் மாடலனோடு யாகசாலைக்குச் சென்றான். அப்பால் இளங்கோவடிகள் பத்தினிக்கடவுள் கோயிலுக்குச் சென்றார். அவருக்குமுன்பு பத்தினிக்கடவுள் தேவந்திமேற்றேன்றி அவருடைய வரலாறுகளைச் சொல்லி உவப்பித்தான்.

கோவலன் வெட்டுண்டு விழுந்தகாலந்தொடங்கிப் பாண்டிய நாட்டில் மழையில்லாது போயிற்று ; வறுமையும் நோயும் அதி கரித்தன ; அது தெரிந்து கொற்கைநகரத்திலிருந்த அரசனாகிய ஔத்தேழியன் பத்தினிக்கடவுளுக்கு ஆயிரம்பொற்கொல்லரைப்

பலியிட்டுக் களவேள்வியாற் சாந்திசெய்து விழாவெடுத்தலால், அந்நாட்டில் மிகவும் மழைபெய்தது; முற்கூறிய வறுமையும் நோயும் நீங்கின. அதனைக் கேள்வியுற்றுக் கொங்குமண்டிலத் தரசரும், இலங்காபுரத்தரசனாகிய கயவாதவும், சோழநாட்டில் உறையூரிலிருந்த அரசனாகிய பெருநற்கீளரியும் கண்ணகிக்குக் கோயில் கட்டுவித்து நித்தியபூசை விழாமுதலியவற்றைச் செய்து வழிபட அவா நாடுகள் மிகுந்த வளமுற்றன.

திராவிட பாஷைகள்.

இத்தேசத்துப் பாஷைகள் இரு பெருவருக்கங்களாகப் பிரிவுற்றிருக்கின்றன. அவை வடதேயத்தின் கண்ணுள்ள ஆரிய* வருக்கமும் தென்றேயத்தின் கண்ணுள்ள திராவிட வருக்கமுமாம்.

தமிழ், தெலுங்கு, மஹாராஷ்டிரம், கன்னடம், கூாச்சரம் என்பன பஞ்சதிராவிட மெனப்படும்.

மலையாளமுங் குடகமுங் தமிழின் பாஷிதபேதம்.

தமிழ்:—தமிழ் வழங்கு நிலம் வடகிண்கண் வேங்கடமலையும் தெற்கிண்கண் குமரியும், கிழக்கிண்கண்ணும் மேற்கின் கண்ணும், கடல்களுமே எல்லையாக உடைய தென்னாடு. கி. மு. ஏழாவது நூற்றாண்டில இவ்விடம், வந்ததாகச் சொல்லப்படுகிற அகத்தியர் காலத்திற்கு முன் இப்பாஷைக்கு இலக்கணம் எழுதப் படாதிருந்ததிலை. “இவா தமிழ்க்குழந்தைக்குத் தந்தையார் ஆகாத போதும் அதை எடுத்துத் தாராட்டிப் பாராட்டிப் பாலூட்டி வளர்த்த கைத்தாயா இவரே.” இவா செய்த இலக்கண நூலை முதலாலாகக் கொண்டு, இவா மாணக்கரில ஒருவரான தொல்காப்பிய முனிவா செய்த இலக்கணமே இப்பாஷையில், மிகச்சிறந்தது.

தமிழ்ப் பாஷையை ஆகியில் அன்போடு பரிபாலித்தவர்கள் பாண்டியர்கள். அவர்கள், தமிழ் ஆராய்ச்சியின் பொருட்டுத் தலைச்சங்கம் இடைச்சங்கம் கடைச்சங்கமென்று மூன்று சங்கங்களைத் தாபித்தார்கள். இச்சங்க நூற்களில் பேர்பெற்றவை, மதுரைக் காஞ்சி முதலிய பத்துப்பாடும், புறநானூறு கலித்தொகை முதலிய எட்டுத்தொகையும், திரிகடுகம் நான்மணிக்கடிகை சிறுபஞ்சமூலம் ஏலாதி பழமொழி நாலடியார் முதலிய பதினெண் கீழ்க் கணக்குமே. கடைச்சங்கம், நக்கீரர் கபிலர் பரணர் முதலிய நாற்பத்தொன்பது வித்வான்களால கோத்திபெற்றுப், பலகாலம் தழைத்தோங்கி நின்றது. பிறகு அவர்கள் அகந்தைகொண்டு

* ஆரியவர்க்கத்தைச் சேர்ந்த பாஷைகள் சிந்தி, பஞ்சாபி, ஹிந்தி, பங்காவி, ஊரி யா என்பவை.

புலவர்களை அவமதிக்கத், தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் திருக்குறள் என்னும் உத்தரவேதத்தைச் செய்து அச்சங்கத்தில் அரசங்கேற்றப்போகவே, குலைதலுற்றது. அறம் பொருள் இன்ப மென்ற முப்பாலையும் விரித்துக் கூறும் இந்நூல் மிகச் சிறந்த தென்பது

“பாலெல்லா நல்லாவின் பாலாமோ பாரிலுள்ள,
நூலெல்லாம் வள்ளுவர் செய்தாலாமோ”

என்றதனால் விளங்கும். இத்திருவள்ளுவர் காலத்தில் ஓளவையா ரென்ற அவா சகோதரியார் ஆத்திசூடி கொன்றைவேந்தன் மூதுரை முதலிய நூற்களை இயற்றினார். இவர்கள் காலம் ஏறக் குறைய ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்டது.

இவர்கள் காலத்துக்குக் கொஞ்சம் முற்பட்டும் பலகாலம் பிற்பட்டும் சமணர்கள் மிகவும் ஆதரவுடன் தமிழை ஆதரித்து வந்தார்கள். இவர்கள் சிறுவர்கள் படிக்கும் நிகண்டு நன்னூல காரிகைமுதலிய நூற்களன்றிச் சிந்தாமணி, வளையாபதி குண்டல கேசிமுதலிய பெருங்காப்பியங்களையும் செய்தார்கள்.

சைவசமய குரவர்கள் நால்வருள் ஒருவரான மாணிக்கவாச கர், சங்கத்தார் காலத்தில் திருவாசகம் என்ற ஒரு திவ்விய நூலை இயற்றினார். அது உருக்கமாக எழுதப்பட்டிருந்ததலின், “திரு வாசகத்திற்குருகாதார் ஒருவாசகத்திற்கும் உருகார்” எனப்பழ மொழியும் உண்டு.

கி. பி. நான்காவது நூற்றாண்டு முதல ஒன்பதாவது நூற் றாண்டுக்குள் அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் என்ற சைவசமய குர வர் மூவா தேவாரப்பதிகங்களையும், நம்மாழ்வார் முதலிய வைஷ்ணவசமய குரவர்கள் திருவாய்மொழி முதலிய பிரபந்தங்களையும் இயற்றித் தத்தம் சமயநெறியைப் பரவச்செய்தனர்.

இப்பால கம்பர் கச்சியப்பர் சேக்கிழார் அதிவீரராம பாண்டியன் வில்லிபுத்தூரர் பரஞ்சோதிமுனிவர் ஆரியப்பர் அரசகேசரி என்றவர்கள் முறையே இராமாயணம் கந்தப்புராணம் பெரியபுராணம் நடைதம் பாரதம் திருவிளையாடற்புராணம் பாகவதம் இரகுவங்கிசம் ஆகிய நூற்களைச் செய்தார்கள். உத்

தராமாயணம் பாடிய ஒட்டக்கூத்தரும் நளவெண்பாப பாடிய புகழேந்தியும் ஒளவையென்று பெயருடைய வேறோர் வித்துவா மிசையும் கம்பர்காலத்தில் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. கம்பர்காலத் துக்குச் சற்று முன்பின்கூட நச்சினாக்கினியர்முதலிய பெரிய உரையாசிரியர்கள் இருந்திருத்தலவேண்டும். ஞானர்த்தம் நிறைந்த பலபாடலகளைப்பாடிய பட்டினத்துப்பிள்ளையாரும் இக் காலத்தினரென்றே துணியலாம்.

இவர்களுக்குப்பின் சந்தான குரவா என்ற நால்வர் சைவ சித்தாந்த சாத்திரங்களை இயற்றினார்கள். அவற்றில் அருணந்தி சிவாசாரியாரது சிவஞான சித்தியார் மிகவும் பாராட்டப்பட்டு வருகிறதென்பது, “சிவஞான சித்திக்குமேற் சாத்திரமில்லை.” “பாரிலுள்ள தூலெல்லாம் பார்த்தறியச் சித்தியிலே—ஓர் விருத் தப்பாதிபோதும்,” என்பவைகளால் வெளியாகும். இச்சந்தான குரவர் சீடர்களில் ஒருவராகிய நமச்சிவாய தேசிகர் திருவாவடி துறை ஆதினத்துப் பிரதமாசாரியர். இவ்வாதினத்து ஆசாரிய ருள் ஒருவரான சாயிநாத குரவரால் இலக்கணக்கொத்தும், அவர் மாணாக்கர் சங்கர நமச்சிவாய தேசிகரால் நன்னூல் விருத் தியும், இம்மடத்து மறோர் ஆசாரியரான வேலப்ப தேசிகரால் பறியலார்ப் புராணமும், அவர் மாணாக்கர் சிவஞான யோசீசுர ரால் தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தியும் காஞ்சிப் புராணத்தின் ஒரு பாகமும், அவர் மாணாக்கரான கச்சியப்பமுனிவரால் காஞ்சிப் புராணத்தின் பிறபாகமும் திருத்தணிகைப் புராணமும் செய் யப்பட்டுள்ளன. இக்காலத்திலேயே தருமபுராதினத்து வைத்தி யநாத நாவலர் இலக்கணவிளக்கமென்ற ஒரு சிறந்த தூலை இயற்றி னார். இக்காலத்திய மற்றைப்புலவர்களில், நன்னெறி பிரபுலிங்க லீலை முதலியவைகளின் தூலாசிரியரான சிவப்பிரகாசச்சுவாமி யும், நீதிநெறிவிளக்கம் காசிக்கலம்பகம் முதலிய செய்த குமரகுரு பர சுவாமியும், தத்துவ விஷயமான பல உருக்கமான பாட்டுகள் பாடிய தாயுமானசுவாமிகளும் சிறந்தவர்கள். காளமேகப்புலவர் படிக்காசுப் புலவர் இரட்டையர்* ஆகிய இவர்கள் வல்ல புலவர்க

* இரட்டையர் பாடிய கலம்பகம் இறந்துபோயிற்றுப்போதும்.

ளேனும் தனிப்பாடல்களன்றிச் சிறந்த நூல்களவுதும் இயற்றிலர். பின்வரும் செய்யுள் தமிழில் சிறந்த புலவாகளிற் சிலரையும் அவர் கிறீனையுமுணர்த்தும்.

வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோ சயங்கொண்டான் விருத்தமென்னு
மொண்பாவிலுயர்கம்பன் கோவையுலா வந்தாதிக் கொட்டக்கூத்தன்
கண்பாயகலம்பகத்திற் கிரட்டையர்கள் வசைபாடக் காளமேகம்
பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காசலாலொருவர் பகரொணுதே.

தேவாங்கு :—கண்ணுவா என்ற ஒரு முனிவர் இப்பாஷைக்கு ஆதி இலக்கண நூலாசிரியர் என்று சொல்வதுண்டு. இவரைப் பற்றி ஒன்றும் தெளிவாய் அறியக்கூடவில்லை. அவர் இலக்கணமும் மறைந்துபோயிற்று. இக்காலங்களில் வழங்கிவரும் தெலுங்கு இலக்கணங்களில் முந்தியது நன்னயப்பட்டரது. அவர்காலம் கி.பி. பன்னிரண்டாவது நூற்றாண்டு. தெலுங்குப் பாரதமும் இவரையே நூலாசிரியராகக் கொண்டிருக்கின்றது. பதினான்காவது நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டிருந்தான் இப்பாஷையில் கிரந்தங்கள் பல கின. சுமார இருநூறு வருஷங்களுக்குமுன் இருந்த வேமன என்ற கவி அநேக நீதிபத்தியங்கள் செய்திருக்கிறார். தென்னு விராமன் கதை இப்பாஷையினின்றே தமிழில் மொழிபெயர்க்கப் பட்டது.

கன்னடம் :—முதன் முதல இப்பாஷையில் கிரந்தங்கள் எழு தத்தொடங்கினவா சமணர்கள் (Jains). இவர்கள் சோழபாலசரி தம் முதலிய சிலசரித்திரங்களையும், பிரபோத சந்திரோதயம் முதலியதத்துவ நூற்களையும், ஜினமுனிதனயம் முதலிய சமணக்கொள்கைகளை விளக்கும் சில நூற்களையும் எழுதியிருக்கிறார்கள். சப்தமணிதாப்பணம் என்ற இப்பாஷையின் முக்கிய இலக்கணநூல இவர்களில் ஒருவரான கேசிராஜாவாலியற் றப்பட்டது. பிறகு இலிங்கங்கடடி மதத்தோரால வசவபுராணம் பிரபுலிங்கலீலை இராஜசேகரவிலாசம்முதலிய அனேக காவியங்களும் சரித்திரங்களும் இப்பாஷையிலெழுதப்பட்டன. இவற்றுள் இராஜசேகரவிலாசம் என்பது இராஜசேகரனென்ற ஒரு சோழ ராசன்சரித்திரம். இஃது இப்பாஷையின் கவிசிரேட்டரான ஷடக்ஷரிதேவராலியற்றப்பட்டது. பலசைவ வைஷ்ணவ கிரந்தங் களும் இப்பாஷையில் உண்டு.

மலையாளம்:—இது தமிழின் ஒரு பாஷித பேதமெனப்படினும், சமஸ்கிருத சாபு பெற்றுத் தனிப்பாஷையாய் இப்பொழுது நடைபெறுகின்றது. இப்பாஷையிலுள்ள விசேஷ காவியங்களும் பாடல்களும் இராமாயண பாரத பாகவத கதைகளைப்பற்றியவை. புராணகாவியங்கள் விசேஷமாய்ச் செய்தவா துஞ்சத்த எழுத்தசசன். கிளிப்பாட்டுடென்றும் துள்ளல என்றும் இருவகைப் பாட்டுகள் இப்பாஷையில் வழங்கிவருகின்றன. இவைகளெல்லாம் புராணகதைகள் சம்பந்தமானவை. கிளிப்பாட்டுடென்பது சாதாரணமாய் யர்வரும் பாடவும் துள்ளலென்பது சிலசமயங்களில் குதித்துப்பாடவும் ஏற்பட்டவை. இப்பாட்டுக்களை விசேஷ மாய்ச்செய்தவர் குஞ்சநம்பியார். சென்ற தூறமுண்டின கடைசியில் வாழ்ந்த அநந்தசயனம் ராமவாமாமகாராஜாவினால் சில நாடகங்களியற்றப்பட்டிருக்கின்றன. இப்பாஷையில் மணிப்பிரவாள சுலோகங்கள் அநேகம்.

ஆதிசங்கராசாரியர்.

இவ்வுலகின் நனமையின பொருட்டு எல்லாம் வல்ல பரம்பொருளினது பேரருளால் ஒவ்வோர் காலத்தில் ஒரோர் மகாபுருஷர்கள ஜனிப்பதுண்டு. அன்றோ அவதார புருஷர்களென்று கொண்டாடுவது நமது தேசத்தாருக்குள் நெடுங்காலமாகவுள்ள வழக்கம். அப்படிப்பட்ட மகாபுருஷர்களில் ஒருவரான சங்கராசாரியர் ஏழாம் தூறமுண்டினிடையில்* மலையாள நாட்டில்காலாட்டி என்ற

* சங்கரரின் சரித்திரம் வெவ்வேறு நாடுகளில் வெவ்வேறு காலங்களில் வெவ்வேறு பண்டிதர்களால் வெவ்வேறு எழுதப்பட்டிருக்கின்றமையாலும், இக்காலத்தினுள்ளோர் எளிதில் நம்பவொண்ணாதபடி ஐதீகங்கள் பல கலக்கப்பட்டிருக்கிறதாலும், கல்வெட்டு முதலிய நம்பத்தக்க சாதனவொன்றுங் கிடையாததாலும், இவர் இன்ன காலத்திலேதான் பிறந்தாரென்று நிச்சயமாகச் சொல்லவொண்ணாது. 'கேரளோற்பத்தி' என்ற சங்கரவைபவத்தில் இவர்கி. பி. 400-ம் ஆம் பிறந்தாரென்று எழுதப்பட்டிருக்கிறது. சிலர் இவர் கி. பி. 788-ம் ஆம் பிறந்தாரென்றெண்ணியிருந்தார்கள். இவ்விருண்டுகொள்கைகளும் சரியானவைகள் அல்லனவாம். கி. பி. 630-ம் ஆம் முதல் 650-ம் ஆம் வரையில் நேபாளத்தில் அரசுபுரிந்த ஹர்ஷ வர்த்தனன் என்பவன் நெடுங்காலமாகச் சந்தானமின்றி இருந்தானென்றும், சங்கராசாரியர் திக்குவிஜயம் செய்கையில் நேபாளத்திற்குச் சென்றாரென்றும், அங்கே இவரது அனுகூலத்தால் அவன் குலம் விளங்க மக்கட்பேறுண்டாயிற்றென்றும், அவ்வரசன் அந்ந்நியை மறவாது அந்தக்

அக்கிரகாரத்தில் ஆத்திரேய கோததிரத்திற் பிறந்த நமபூரி பிரா மணராகிய சிவகுருவுக்கு அவரது கற்புடை மனைவியாகிய ப்ரீமகா தேவியாபிடததுப் பிறந்தா.

“ விளையும் பயிர் முளையிலே தெரியும்” என்றபடி சங்கரா சாரியரின் உள்ளே மறைந்திருந்த ஞானசகடர் இவரது குழந் தைப்பருவத்தே வெளித்தோன்றிற்று. சிவகுரு தமது திருமக னொருக்குச் செய்யவேண்டிய ஜாதகமும் நாமகரணமுதலிய வை திக கருமங்களனைத்தையும் வேத விதியின்படி வழுவாது செய்து வந்தா. சிவகுரு சங்கரரது மூன்றாவதாண்டு நிறைவில காலஞ சென்றா. அதுமுதல் பெருந்தேவியார் கண்ணை இமைகாப்பது போலத் தமது அருமைக் குழந்தையைப் போற்றிப் புனைந்து வருவதையே தமக்குத் தொழிலாகக் கொண்டனா. சங்கராசாரி யர் சிறு பிராயந்தொட்டே கலைமகளுருவெனக் குசாக்கிர புத்தி யுடையவராயத், தாம் ஆசானிடத்து ஒருமுறை கேடடதை இரு காற் கேளாது உள்ளத் தமைத்து ஐயந்திரிபறவோகி உணர்ந்து கொள்ளத் தலைப்படடா. ஸாமுத்திரிகா சாஸ்திரப்படியுள்ள மகா புருஷஸகூணங்களைத்தும் இவரிடத்தமைந்து, அதற் கேற்ற வண்ணமே, பொன் மலா நாற்றமும் பெற்றிருந்தாற்போ லப் பேரறிவினையும் இவர் பெற்றிருந்தமையால, ஞானியர் குழாங் கள் இவரைக்கண்டு தெய்வப்பிறப்பென்றெண்ணி உள்ளங்கனிந்து ஆனந்தக்கண்ணீருருத்தன.

குழந்தைக்குச் சங்கரவர்த்தனனென்று பெயரிட்டானென்றுச் சொல்லப்படுகின்றது. கி. பி. 629-ம் ஆற்கும் 645-ம் ஆறகும் இடையில் சீனதேசத்திலிருந்து நமது தேசத் திற்குவந்து இங்குள்ள பெளத்தமத றுல்களையெல்லாந் திரட்டிக்கொண்டுபோய் அவற்றைச் சீனபாஷையில் மொழிபெயர்ப்பித்த ஹயன்யையங்கு என்னும் பண்டிதர் தாம் கி. பி. 637-638 ஆடிய இவ்விரண்டு வருஷகாலம் பாடலிபுரத்துக்கு வந்திருந்த போது பெளத்தமதத்தில் மிகுந்த அபிமானமுடையவனுன பூர்ணிமா என்னும் அரசன் அந்த நாட்டை ஆண்டுகொண்டிருந்தானென்று எழுதிவைத்திருக்கிறார். சங்கராசாரி யர் சாரீரகமீமாம்னா பாஷ்யத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தகாலத்திலே பூர்ணிமா என்பவன் இருந்திருக்கவேண்டுமென்று அந்த பாஷ்யத்தினால் தெரியவரும். ஜைமினி முனிவர் செய்த பூர்வ மீமாம்னைக்குச் சபரமுனிவர் செய்த பாஷ்யத்திற்கு எண்ணுயிரங்காரில்க எழுதிய குமாரிளபட்டர் கணலில் முழ்கி இறக்குங்காலத்துச், சங்கராசாரியர் அவரைக் கண்டானெந்தாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. குமாரிளபட்டர் சீனதேசத்தில் கி. பி. 629-ம் ஆ முதல் 658-ம் ஆ வரையில் ஆண்ட றானந்தான்காம்போ என்னும் சீன சக்கரவர்த்தியின் காலத்திருந்தானென்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். இவ்வாருகச் சங்கரா எழாம் றற்றாண்டினிடையிலிருந்தானென்று நாம் ஒருவாறு நிச்சயிக்கலாம்.

இவருக்குக் கர்ப்பாஷ்டகத்திலே தானே உபநயனஞ் செய்விக்கப்பட்டது. அது முதல் இம்மாணியார் ஸாங்கமாய் வேதங்களை ஓதி முடித்தனர். அதன்பின்பு பிரம்சரிய நிஷ்டைதவராமல் பிக்ஷாடனஞ்செய்து பன்னிரண்டாவதாண்டு நிறையுமுன்பே சகல சாஸ்திர பாரங்கதரானுரென்று கர்ண பரம்பரையாகச் சொல்லப் பட்டுவருகின்றது. இவா உலகாளுந் திறமையுடையவராயினும், பாரின்பப பாழ்க்கும்பியில் ஷிழாது, ஞானக்கண் பெற்றுப், பிறப்பறுதது முத்திபெறுவதையே குறியாகக்கொண்டிருந்தார். ஆதலினால் இவா சந்நியாசத்தினை விருமபித, தமது கருத்தினைத் தமது அன்னையாருக்கு விண்ணப்பஞ்செய்ய, அவ்வமமை அதுகேட்டுத் துன்பம் பொறுக்கலாற்றாது, “மகனே! இலலறமலலது நலலறமன்றன்றோ? அபபடிக்கின்றி நீ துறவறம் புகவேண்டுமாயின், இல்லறமபூண்டிருந்தபின்பு அதனைப்பெறுவதுதானே நன்று? எனக்குச் செய்யத்தக்கதாய்க்கடனைச் செய்ய உன்னையன்றி வேறு யாருளா?” என்று சொல்ல, இவா தம அன்னையாருக்கு வேதாந்தத்தின் தத்துவத்தைச் சுருங்கவெடுத்துரைத்ததுமன்றித், தாயக்கடனைத் தாமே செய்வதாகவுஞ் சொல்லத், தருமமுணர்ந்த அம்மகாதேவியாரும் இவரைச் சந்நியசித்துக்கொள்ள அதுமதிக்கொடுக்க, மகா ஞானியான கௌடபாதரின் சிஷ்யராகிய கோவிந்தபாதரென்னும் ஞானசாரியரிடத்து அதிபாலியத்திலேதானே இவர் சந்நியாசம் பெற்றார். பால சந்நியாசியாகிய இவர் எப்பொழுதும் வேதாந்த விசாரஞ்செய்வதிலும், சாககியர் கூடமணா முதலிய நாஸ்திகர்களை யும் மறறுமுள்ள புறமதத்தாரையும் கண்டிப்பதிலும், வேதாந்த சாஸ்திரங்களை இயற்றுவதிலும் பொழுதை விளையாட்டாகப் போக்கினார். இவ்வாறிருக்குநாளில், மகாதேவியார் காலஞ் செல்ல, அதைக் கேட்ட சங்கராசாரியர் அக்கணமே அவ்விடஞ்சென்று, தாம் முன்சொன்னவண்ணம் தமது தாயக்குச் செய்யவேண்டிய கடனைத் தாமே செய்தார்.

• பௌத்தமதம் இவா காலத்துக்கு ஆயிரம் வருஷத்திற்கு முன்பே உண்டாகி இந்தியா முழுவதுமேயன்றி, திபேத்து சீனம் பர்மா முதலிய பல அயல நாடுகளிலும், சிமமளதீவிலும் பரவிக்கொண்டிருந்தது. அம்மதம் சாககிய ஸிம்ஹரென்னும் புத்தரால் உண்டாக்கப்பட்டது. புத்தர் அரசர் மரபிலுதித்தபோ

ருளாளர். அவரை நம்மவர் விஷ்ணுவின் அவதாரமென்று சொல்வதுமுண்டு. அவர் வெகுகாலமளவும் பிராமணர்களோடிருந்து அவர்கள் மதக்கோட்பாடுகளைத்தையும் நன்குணர்ந்தவர். வேள்வியின் பொருட்டுக் கொலலுதல் குற்றமாகாதென்று வேதங் கூறுதலால் அவ்வேதம் பிரமாணம் அல்லவென்பதும், ஜாதிபேதம் பாராட்டுவது கூடாதென்பதும், தோன்றுவனவெல்லாம் அழியுமென்பதும், அறமும் மறமும் தேய்ந்தகாலத்து நிர்வாணங்கிடைக்கும் இலலாவிடின் இறப்பும் பிறப்பும் மாறிமாறி வந்து கொண்டேயிருக்குமென்பதும், பௌத்தம்மதத்தின் குறியாயுள்ள கோட்பாடுகளாம். இந்த மதம் சங்கராசாரியர் காலத்து மிகத் தாழ்ந்து காஷ்மீரம் மகதம் பாஞ்சாலம் கூாசசரம் ஆகிய இந்த நான்கு நாடுகளில் மட்டுந்தான் கேடடையாதிருந்தது. ஜைனா, புராணங்களில் சிலவற்றை ஒப்புக்கொள்ளினும், அவாகளும் பௌத்தரைப் போலவே வேதமதத்திற்குப் பகையாயுள்ளவர்களேயாம். சங்கராசாரியர் அவர்களெல்லோரோடும் வாதித்து அவர்களை வென்றார். இவருடைய ஏவுதலால் தென்னாட்டிலுள்ள உருத்திரபுரத்து அரசன் தன்னாட்டிலிருந்த பௌத்தர்களையெல்லாம் கற்காணத்தில வைத்தாட்டினதாகச் சொல்லுகிறார்கள். ஆயினும், தம்மவா பிறா என்னும் வேற்றுமை சிறிதுமின்றி எல்லோரிடத்தும் அன்புடையவரான இவரிடத்துக் கொலைக் குற்றமுண்டென்று சொல்வது பொருந்தாது. ஸர்வஜீவதயாபராகிய இவ்வேதியா பெருமான் இத்தீசசெயல புரியச் சிறிதும் உடன்பட்டிராரென்பது திண்ணம். சங்கராசாரியரின் சரித்திரத்தை எழுதிய பலருள் சிறந்தவாகளாகிய ஆனந்தகிரியாரும், மாதவாசாரியரும் இது முற்றும் பொய்யென்றே துணிந்து மறுக்கின்றார்கள்.

கொல்லா விரதத்தோராகிய சாககியரும் ஸ்ரீமணரும் எக்காலத்திலும் கலவியில் மிக்க தோசசியுடையாரென்பது உண்மை. அவர்களால் வேதமதத்திற்கு விரோதமாக எழுதப்பட்டிருந்த நூல்களையெல்லாம் சங்கராசாரியரும் இவருக்குப் பின்னிருந்தவர்களும் அவர்களிடத்தினின்றும் பறித்து அவற்றைச் சுட்டெரித்து விட்டார்களென்று சொல்லப்படுவது ஒருவாறு உண்மையாயிருப்பினும் இருக்கலாம். அவர்களுள் நபுணகவி

யான அமர ஸிமமன் செயத நூல்கள் பலவற்றுள் அவர் பெயர் வாய்ந்த 'அமரம்' என்னும் நிகண்டு வடமொழிக்குத் தாய்போன் றிருத்தல பறவி அஃதொன்றை மட்டும் அழிக்காமல வைத்துக் கொண்டார்கள் போலும்.

சங்கராசாரியர் தாம் சந்நியாசம் பெற்றதுமுதல ஓரிரவு தங் கியவிடத்தில் அடுத்தது மறரோரிரவிராமலே தேசாடனஞ் செய்து கொண்டிருந்தார். சேதுமுதல இமயமலை ஈராக இந்துதேசமெங் குமுள்ள புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கு யாததிரைசென்றார். ஆதி காலந்தொட்டுச் சிறப்புடையதும், இந்துதேசத்திற்குத் திலகம் போன்றதும், வித்வகோடிகளால் மலிந்ததுமாகிய காசிமா நகரத்திற்கு இவர செல்ல, அங்கே இவரது பேராற்றல முற்றி லும் நன்றாக வெளிப்பட்டு, அங்குள்ள புலவர்பெருமாள்களால் புகழ்ப்பட்டார். பறபலவாகிய சிறுநூல்களையும் பெருநூல்களையும் இவர பறபல சமயங்களிற் செய்தாரெனினும், காசியிற் செய தவை மிக்க சிறப்புடையனவாம். வியாஸமகரிஷி வேதங்களை யெல்லாங் கடைந்தெடுத்துச் சொல்லிய உத்தரமீமாம்ஸை என் கிற பிரமகுத்திரங்களுக்கு பாஷ்யத்தை* அங்கேதான் இவர் செய் தார்.

இவர சைவம், வைஷ்ணவம் என்கிற பேதம் பாராட்டாமல் ஸ்மாதத ஸம்பிரதாயப்படி செய்தக்கனவற்றை மனமொழிமெய் களாற் செய்து, எங்கும் நிறைந்த பரமபொருளை வழிபட்டு வந்தா ரென்பதை இவரியற்றிய நூல்கள பலவற்றினுள்ளுங் காணலாம்.

இவரொழுதிய நூல்களிலுள்ள வாககியரசனை திராக்ஷாபாக முடையதாய், எத்தனைமுறைதான் படித்தாலும் தெவிட்டாத அமுதமாயிருக்கின்றதெனின், எழுதுவதினும் மொழிவதில் மிக்க

* இவரியற்றிய பாஷ்யங்களை 'பிரமகுத்திர பாஷ்யம்', 'தசோப நிஷத் பாஷ்யம்', 'தோபாஷ்யம்', 'நரசிம்மதாபினி பாஷ்யம்', 'சஹஸ்ராம் பாஷ்யம்', என்ற இவ்வைந்தும் மிக்கச் சிறப்புடையனவாம். 'சூனந்தலகர்', 'ஹரிமீடே', 'செவ புஷங்கம்', 'விஷ்ணு புஷங்கம்', 'விவேககூடாமணி', 'சூத்ரம்போதம்', 'காகதாரை', என்னும் பல சிறு நூல்களும் ஒவ்வொருகாலத்தில் இவரால்செய்யப்பட்டன. மஹா பண்டிதரான மண்டன மிரர் மனவியாரும், கலைமனைப்போல நிறை கல்வியுடைய வருமான உபயபாரதியாரை வாத்தில் வெல்லுதற் பொருட்டு இவர் அமருகனென் னும் அரசனது தேசத்திற் புருத்து 'அமருசுதம்' என்னுஞ் சிற்றின்பதலொன்றைச் செய்தாரென்றஞ் சொல்லப்படுவதனும்.

திறமையை உடையவரென்ற பிரசித்தியைப் பெற்றிருக்கும் இவர் சபைநடுவே உபந்நியசிப்பதைக் கேட்டவர்களுக்குண்டாயிருந்த ஆனந்தத்திற்களவுமுண்டோ!

இப்பொழுது இந்தியாவின் பலவிடங்களில் சங்கர மடங்களுண்டாயிருப்பதற்கு இவரே ஆதியாதலபற்றி, இவரை எல்லோரும் ஆதிசங்கராசாரியர் என்பர். சங்கராசாரியர் திகழ விஜயஞ்செய்து வருகையில், தமது சித்தாரதம் எங்குந்தழைத்தோங்கும்படி, பிரதானமாயுள்ள சில சேஷத்திரங்களில் மடங்களைக் கட்டுவித்து, அவற்றிற்குத் தமது சிஷ்யர்களுள் தலைமையானவர்களை அபிபதிகளாக நியமித்தார். ஜகநாத மடத்தில்தாமபாத்தாயும், துவாரகை மடத்தில் ஹஸ்தாமலகாசாரியராயும், பதரிகாசிரமத்தில் ஆனந்தகிரியாராயும், சிருங்கேரி மடத்தில் சுசோகவராசாரியராயும் மடாதிபதிகளாக வைத்தார். இவர்கள் நூல்வரும் இவருக்குப்பின் எங்கும் மதப்பிரவாதக்கராயினர். இவர்களுள் ஒவ்வொருவரும் வேதாந்த நூல்களைச் செய்தனர். இவர்களுள் ஆனந்தகிரியா சங்கரபாஷ்யங்களினைத்திரகும்பிநுத்தியுரை செய்திருக்கிறார். சங்கர மடங்களேற்பட்டு இப்பொழுது 1200-வருஷத்திற்குமேற்பட்டிருப்பினும், இந்நாளளவும் வழிமுறையே வருகின்ற ஆசாரியர்களால் முன்போலவே அவையெல்லாம் விமாசையாய் நடத்தப்பட்டு வருகின்றன. இம்மடங்களுள் இமயமலையின் மீதுள்ளதும், சங்கராசாரியர் உவந்தவிடமுமான பதரிகாசிரம

* பதுமபாதா. இவரிடத்து ஆசாரியருக்குள்ள பேரருளைக்கண்டு மற்றைச் சீடர்கள் மனம் வருந்த, இவர் பத்திமையை வெளியாக்கற்பொருட்டு, கங்கையின் எதிர்க்கரையிலிருந்த இவரை நோக்கி ஆசாரியர் அழைப்ப, அக்கணமே கங்கைப்பெருவெள்ளத்தையும் கருதாது இறங்கிப் புகுந்த இவர் அடிவைத்த இடமெல்லாம் பதும மலாதோன்றி இவரை ஏந்தி ஏந்திக் கரைசேர்த்தமையால் பதுமபாதனாம்பெயர் வழங்க ஹ்நாராம்.

ஹஸ்தாமலகர். இவர் சகல வேதவேதாங்கங்களையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியை உணருமாறு உணர்ந்தார். ஆதலால் இவர் இப்பெயரை வகித்தார்.

சுசோகவராசாரியர். இவர் தேவகுருவை ஒப்பச்சகலவேதசாந்திரங்களையும் உணர்ந்தாராகலின் இப் பெயர் பூண்டனர்.

ஆனந்தகிரியார். இவர் ஆசாரியன் பேரருள்பெற்றுத் 'தோடகம்' என்னும் செய்யுளைச் சொன்னமையால், அன்று முதல்தோடகாசாரியர் என்றும், அதற்குமுன்னெல்லாம் இவர் எப்பொழுதும் கனிப்போடு யார் எது கூறினும் மறுமொழியின்றி மனப்போன்ற பெருமையோடிருந்தமையால் 'ஆனந்தகிரி' என்றும் அழைக்கப்பட்டார்.

மடத்தின் ஆதிபத்தியம் இன்றைக்கும் மலையாளநாட்டிலுள்ள நம் பூரிப்பிராமணர்களுக்கே உரியது. இப்பொழுதுள்ள மற்றைய சங்கரமடங்களெல்லாம் இவர் காலத்துக்குப் பின் ஏற்படுத்தப்பட்டனவே. இத்தென்னாட்டாரெல்லோருக்கும் சிருங்கேரி மடம் பிரதானம். துங்கபத்திரையின் கரையிலுள்ள அந்தமடத்தில் ஆதிசங்கராசாரியர் தாமே சிலகாலம் நிலையாடிருந்தார் என்கிற ஏற்றமும் அதற்குண்டு.

அக்காலத்தில் காஷ்மீரநாடு கல்வியில் மிகச்சிறப்புடைத்தாராம், அங்கெங்கும் பொளத்தமகம் உயர்வாகையும், வேதமதந்தாழ்வடைவதையுங் கேட்டு, அவர்களை வெல்ல எண்ணிச் சங்கரர் அங்குச சென்றார். அவர்கள் எளிதில் வெல்லத்தக்கவர்களல்ல ரென்று கண்டு, தாம் அவர்களோடு வாதஞ் செய்யும்பொழுதெல்லாம் நாமகளைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்து சில நாளளவும் அவர்களோடுவாதஞ் செய்து, இறுதியில் அவர்களை மேற்கொண்டார். அங்கிருந்த மகாபண்டிதர்களெல்லோரும் இந்தப்புலவர் பெருமானது பேராற்றலைக் கண்கூடாகக் கண்டு, கல்வியில் இவருக்கிணையாருமில்லையென்று துணிந்து, அந்தச் சபைநடுவே கலைமகளுக்கென்றிடப்பட்டிருந்த ஸாரதா பீடத்தில் இவரை எழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டாடினார்கள். அந்தப் பீடம் இந்நாளிலும் அங்கே இருப்பதைக்காணலாம்.

இவா இளைமை முதல் ஐம்புலனையும் வாடடி, நாளுக்கு நாள் உடம்பை ஒடுக்கிக்கொண்டே வந்ததனாலும், தேக்ககத்தைப் பாராட்டாமல் எந்நாளும் யாத்திரை செய்துகொண்டிருந்ததனாலும், தமது நுண்ணறிவால் உண்மையை அறிதற்பொருட்டு அரிய நூல்களையெல்லாம் ஓய்வின்றி ஆராய்ந்து கொண்டிருந்ததனாலும், எனையோரால் செய்வதற்கரியனவாகிய வேதாந்த கிரந்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்ததனாலும், இவாதேசம் மெலிவுறது. நிரமலமானகேசத்திரத்தில் காலத்தைப் பின்னிட்டுவண்ணிக் காஷ்மீரத்தினின்று இமயமலைக்குச் சென்று, அதின் மேலுள்ளதும், வியாசமகரிஷி தவம்புரிந்துமான பதரிகாசிரமத்தை அடைந்தார். அங்கேசிலநாளிருந்தபின்பு, அதற்கும் வடக்கே போகவெண்ணிப், பாண்டவர்கள் மகாப்பிரஸ்தானஞ்செய்து முத்தி பெற்ற இடமா

சிய இமயமலையின் உயர்வான மகாபாந்தம் என்னுங் கொடி முடிக்கருகேயுள்ளதும், அதற்கும் அதிக உயரத்தினிருப்பதுமான கேதாரநாதத்தையடைந்தார். அங்கே சென்று சிலநாட்கழித்த பின் தேகம் முன்னிலும் மெலிவுற்றது. இவர் அங்கே தமது முப்பத்திரண்டாவதாண்டில் தேகவியோகமானார். இவர் தமது அந்நிம தசையில் எங்கும் நிறைந்த பரம்பொருளைத் தியானித்து “எம்பெருமானே! - பாவியேன் செய்த பிழை மூன்றையும் பொறுத்தருளவேண்டும்:—உருவமில்லாத உம்மைத் தியானத்தின் பொருட்டு மூர்த்திகரித்தேன்; மனோ வாக்கிற்கெட்டாத உம்மைத் துதிசெய்தேன்; எங்கும் நிறைந்திருக்கிறீரென்பதையெண்ணுது தீர்த்த யாத்திரை செய்தேன்” என்று அநுதாபப்படாரென்று சொல்லுவார்.

இவ்வுலகத் தோன்றியதுமுதல் இதிற் பிறந்திறந்த மஹந்தா களின் தொகையைக்கணக்கிடச் சொல்லவல்லோரெவருமில்லை. அவ்வாறு பிறந்திறந்தவர்களுள் பிறர்க்குப் பயன்பட வாழ்ந்தவர் மிகவுஞ் சிலரேயாவர். பிறர்க்குப் பயன்படவாழாமாந்தா பூமிக் குப்பாரமேயாவர்.

“தோன்றிற் புகழொடு தோன்றுக வஃதிலார்

தோன்றலிற் றேன்குமை நன்று.”

என்றபடி சங்கராசாரியர் இவ்வுலகத்திற்குப் பேருதவிசெய்தார். தன்னை அறிபவனே தலையொவான் என்பதை இவா தாமே அதுபவத்தாலறிந்துகாட்டினார். முப்பத்திரண்டாவதாண்டிற் காலஞ் சென்ற இந்த மகா வேதாந்தியார் இன்னுஞ் சிலகாலமிருந்திருப்பாராயின் இன்னும் பல அரியநூல்களைச்செய்யாமலிரார்.*

* இந்த ஞானியர் நினைநிறுத்திய அத்தவையத் தத்ததை ஒருவாறு கருக்கமாய்ச் சொல்லுவோம்:—அஞ்ஞானத்தால் கலாப்பட்ட மானிடர் கண்ணிற்கு உண்மையானத் தோற்றம் உலகமனைத்தும் பொய்யே. ஆத்தமாதான் மெய்யாயுள்ளது. அஃது ஒன்றே. அது நிரந்தரமானது. அஃது எவ்விதமான பந்தனங்களுக்கு முட்பட்டதன்று நான் தான் அது; அது நான் நான். அஞ்ஞானத்தைப்போக்கி, ஆத்தமாவின் தத்வத்தைத் தெரிந்துகொண்டவுடன், உன்னப்போலத் தோன்றிய பூதங்களெல்லாம் நித்திரை தெவித்தெழுந்தவுடன் கவிழ்க்கண்ட காட்சிகளைப்போல இல்லாதொழியும். இந்த ஞான முண்டாவதே முத்தி. ‘ஆத்தமா ஒன்றே உன்னது; மற்றையவை அனைத்தும் பொதுத் தோற்றமேயல்லாத மெய்யல்ல’ என்ற ஞானம் பெற்றவன் இவ்வுலகத்தில் ஜீவித்திருந் தானும், கைத்தில் கனியாமலும், தக்கத்தில் வருத்தாமலுமிருந்தலால் முத்திபெற்ற வனே. ‘எல்லாம் ஒன்றே; பிரானிகளுள் பேதமில்லை’ என்னும் நம்பிக்கை அத்தவையத்

எழுத்தின் உற்பத்தி.

ஆதியில ஜனங்கள் ஒருபொருளைக் குறிக்க அப்பொருளைப் போலச் சித்திரங்கள் எழுதிக் கருத்தைப் பிறருக்கு வெளியிட்டிருக்கவேண்டுமென இவ்விதமாகவே மெக்ஸிகோவென்னும் நாட்டில் நடந்து வந்ததாக அவர்களுடைய சித்திரங்களான காண்கிறோம். ஆனால் கண்ணுக்கு விஷயமானபொருள்களை மாத்திரம் இவ்வாறறிவிக்கக்கூடும். ஆகவே எகிப்து தேசத்தவர்களின் உபாயம் இதுவாகு சிறந்தது. அவ்வெகிப்தியர்கள் மனிதன் முதலிய பிராணிகளாகிய பிண்டப்பொருள்களை அவ்வவற்றின் முக்கியமான சினைப்பொருளாகிய தலையையெழுதி அறிவித்ததுமல்லாமல், நயநகோசரமின்றிக் கருத்துக்கு விடாமான தந்திரம் கோபமுதலிய குணங்களை அந்தந்தக்குணங்களில் சிறந்த நரி குரங்கு முதலிய பிராணிகளையெழுதியும், போர்புரிதல் நடை குழிவெட்டுதல் பார்த்தல் முதலியதொழில்களை முறையே சத்தி கேடயம்தரித்த கை இரண்டு கால் மண்வெட்டி கண்முதலிய கருவிப்பொருள்களையெழுதிக் காண்பித்தார்கள். இம்மாதிரிசெய்துமதங்கள் கருத்தையெல்லாம் முற்ற எளிதாய்த் தெரிவிக்க முடியவில்லை. ஆகவே அவர்கள் அவைகளிற் சிலவற்றைப் பொறுக்கி அவ்வவற்றை குறிக்கப்படும் பொருள்களின் பெயர்களுக்கு முதலெழுத்தாக வமைத்துக்கொண்டார்கள். உதாரணமாக, அவர்கள் ஓர் அவயவமாகிய வாயைக்குறிக்கும் வாய்போன்ற சித்திரத்தை அவ்வுறுப்புக்கு அவர்தேசத்தில் வழங்கும் பாஷைமொழியாகிய ரு என்பதன் முதல எழுத்தாகிய ரகர மெய்யாகச் செய்துகொண்டததை வழுவாது அதுஷ்டிப்போருக்கு உண்டாஹதனால் அவர் தம்மைப்போலவே பிறரையும் சூதரிக்கத் தடையொன்றுமில்லை.

சங்கராசாரியரின் அத்துவையத் சித்தாந்தத்தையே 2800-வருஷத்திற்குமுன் கிரேக்குதேசத்திலிருந்த ப்ளேடோவென்னும் பண்டிதர் விளக்கிகாட்டியிருக்கிறார். கி. பி. 1724-ஹத்திற்கும் 1804-ஹத்திற்குமிடையிலிருந்த ஜர்மனிதேசத்து வித்துவான டான்டு என்பவரும், 1788 ஹத்திற்குமுற்படும் 1860-ஹவரையிலிருந்த அலர் ஷியராகிய ஷோபின்ஹாவரென்பவரும், சங்கரர் கருதிகளைக்கொண்டு சித்தாபித்திருக்கிற சித்தாந்தத்தை, யுகதியினாலேயே கிருபணம்செய்திருக்கிறார்கள். இக்காலத்திலுள்ள ஷோப்பர், அமெரிக்கா தேசத்துப் பண்டிதர்கள் இந்த மதத்தைப் புகழ்த்தலையுட்புகருக்கிறார்கள்.

டனர். இவ்விதமாகவே இத்தேசத்தாரியர்கள் பிறதேசத்தாருடைய கலப்பின்றித் தமது பாஷைக்குவேண்டிய எழுத்துக்களை உண்டிபண்ணிக்கொண்டார்கள். இவ்விஷயம் இந்துபாலியெழுத்தில எழுதப்பட்டிருக்கும் அசோகனுடைய சிலாசாதனங்களினால் நன்கு வெளிப்படும். அசசிலாசாதனங்களில், (ப) வென்ற வெழுத்து அவ்வெழுத்தை முதனிலுடைய பாணியென்ற மொழியினால் குறிக்கப்படும் கையென்ற உறுப்பைப்போலவும், வ, வீணையாப்போலவும், ந, நாஸ் என்ற மூலகைப்போலவும் இருக்கின்றன. இந்த இந்துபாலியெழுத்தினின்றே தேவநாகரி கிரந்தம் முதலான பல எழுத்துக்களுண்டாயின. சிலாசாதனங்களில் காணப்படும் *வட்டெழுத்தென்னும் பழைய தமிழெழுத்து இவ்வெழுத்தையொவ்வாது பழைய தமிழர்களால் தனியாகவுண்டாகப்பட்டிருக்கவேண்டும் இவ்வட்டெழுத்திலேயே தொல்காப்பியம், குறள் முதலிய தொன்னூல்கள் வரையப்பட்டிருந்தன. பதினேராவது நூற்றாண்டுவரையில் இவ்வெழுத்து வழங்கிவந்து தமிழ்நாட்டின் வடபாகத்தார் உபயோகித்துவந்ததும் கிரந்தவெழுத்தைச்சாரந்ததுமான தற்காலத்திய தமிழெழுத்துண்டாகவே மறைந்துபோயிற்று. இவ்வட்டெழுத்து நூறுவருஷங்களுக்கு முன் வரையில் மலையாளத்தில் வழங்கிவந்து இப்பொழுதும் இலட்சத்திவிருக்கிறது.

பாஷோற்பத்தி.

மனிதர்களைச் சிருஷ்டித்த கடவுள் அவர்களுக்கு உபயோகத்திற்காகப் பாஷையைச் சிருஷ்டிக்காதொழிந்தபோதிலும், அதை உண்டாக்கத்தக்க புத்தியையும், அதற்குவேண்டிய சபத்ததையும் சிருஷ்டிக்கேயிருந்தார். பாஷை முடிந்த விதமிதுவெனச் சிலர் கூறுவது:—“ஆதியிற் சிருஷ்டிக்கப்பட்ட மனிதர்கள் ஆங்காங்குத் திரிந்துகொண்டு ஓர் மலையினுச்சியிற் காக்கைமுதலியவை

* வட்டெழுத்தென்றால் உருண்டைவடிவுள்ள எழுத்து. கோலெழுத்து (அல்லது நேரெழுத்து) இவ்வட்டெழுத்தின் ஓர் வேறுபாடு. இவ்வெழுத்துக்களைத் தமிழ்நாட்டின் சிலாசாசனங்களில் காணலாகும்.

கடோப பார்த்து அவைகளின் இயலபை மறவர்க்குத் தெரி
விககத தமமுள்ளத்திறேனறிய தாற்பரியத்தைக கைகாற
சேடடைகளைக்கொண்டு வெளியிடுமபடி உசதேசித்திருக்கலாம்.
அதுகொண்டு மறவா அவருடைய உள்ளத்திறேன்றிய தாற
பரியத்தை அறிந்திரா. அவா உடனே தன் விரலால் மரத
தைச சுட்டிக்காட்டிக கா, கா, கா வென்று சில வார்த்தைகளைச
சொல்லியிருப்பா. அதுகொண்டு மறவா காக்கைகள் இங்கிருக
கின்றனவென்று அறிந்திருப்பார். அதுமுதலாகக் 'காககை' யென்
னுஞ் சொல் லாவ்கைப்பிறவைக்குப் பெயராக ஏற்பட்டது. இவ்
விதமே ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு சமயங்கறிற தத்தமுள்ளத்தி
லுதித்த அபிபிராயங்களை மறவாக்களுகுப் புலப்படுத்தவேண்
டிக தத்தமகித்தோன்றியவாறு சப்தங்களை உண்டாககி, ஒவ்வொன
றிற்குப் பெயராககினா. இதனையே அனுகாணசீத்தாந்தம் என்று
பெரியோர் வழங்குவா.' இப்படிப்பட்ட சித்தாந்தம் உலகத்திலே
நாம் காணும் பிராணிகளிடத்தும், வேறுசில பதார்த்தங்களிடத்
தும் ஒருசால் ஒத்திருப்பினும், குணங்களையுந் தொழிலகளையுந்
குறிக்கும் சபதங்களில ஒத்துவராநாதனினால், இது நிலைபெற்ற
சித்தாந்தமன்றென்பது சிலருடைய தாற்பரியம்.

வேறு சிலரோ “நாம் சந்தோஷம் விசனம் ஆசசரியம்
பயம் முதலாகிய விகாரங்களால் மனங்கலங்கி நம்மறிவின்றி
'ஆகா, அந்தோ, அகோ, ஹி ஹி ஹி, ஹ ஹ ஹ' என்று தொ
டங்கிய சபதங்களை உசசரிப்பது வழக்கமாபிருக்கின்றதன்றோ?
அவ்விதமே முறகாலத்து மனிதர்களும் அவரவா ஒவ்வொா
வஸ்துவைத் தாம் கண்டவுடன் தத்தம் ஆசசரிய முதரிய மனே
விகாரத்திற்கேற்பச் சபதங்களை மாற்றிக்கொண்டனா. அவைகளே
இவவுலகத்தில பல வஸ்துக்களுக்கும் பெயராகவா வழங்கப்பட
டன. இதனையே ஒளிக்சீத்தாந்தமெனப் பெரியோர் வழங்குவா.

இவ்விருவகைச சித்தாந்தங்களையும் விலககி (Max Müller)
மாகஸ் மில்லரெனபவா ஒரு சித்தாந்தம் முடித்திருக்கின்றார்.
அஃதாவது; “உலகத்தில நாம் காணும் ஒவ்வொரு பொருள
களுந் ஒன்றுடனொன்று உரைந்தால் ஓர் ஒளியுண்டாவது இயற
கையிலுள்ளதென்பதில் தடையிலலையே. அவ்வாறு மனிதா

களுடைய உள்ளம் ஒவ்வொரு பொருள்களையுங் கவருங்கால ஒவ்வொரு சப்தங்களைத் தோற்றுவிக்கும். ஒளிகளோ பொருள்கள் தோறும் வேறுபடும். அவற்றுள், மனிதர்களுடைய உள்ளத்திற்கு மிருகமுதலியவற்றிலுமுயர்ந்த ஊக்கமென்னும் சக்தியிருத்தலால், அவ்வுள்ளத்திற்கேற்றேன்றும் ஒவ்வொரு சப்தங்களும் பொருள்களோடியைந்து இனிமையுள்ளனவாகவும் ஏற்படுகின்றன. ஆதலால், முற்காலத்துதித்த மூலபுருடர்களின் உள்ளத்திற்கேற்றிய ஒளிகளின் தொகுதியே ஆகியிற் பாஷையென வழங்கப்பட்டது” என்பதேயாம்.

இவ்வாறு பாஷோற்பத்தி விஷயத்தில் நாம் எடுத்துக்காட்டின பற்பல வழிகளில் உசிசுமான மதம யாதெனில், முதற்கடகூறிய அனுசுரண சித்தாந்தமே. ஆயின் அசு சித்தாந்தத்தில்குணம் தொழில் முதலாயினவற்றை அனுசுரணத்தல் கூடாதாதலின், அசு சித்தாந்தத்திற்கு அஃதோ குற்றமாமெனக் கூறினாமன்றோ? அதனை இங்ஙனம் மாற்றுவாம். தொழில்களிலுங் குணங்களிலும்கண்டவுடன் அதற்கு ஓர் அனுசுரண சப்தம் அமையாவிடினும், பரம்பரையில் அதற்குமோர் சொல் உண்டாகக்கூடும்.

தற்காலத்தவா வழங்கும் குறுகுறுத்தல், குழுகுழுத்தல் [வாசனைகமழ்தல்] முதலிய சொற்கள் முறறிலும் அனுசுரணங்களாகவே கொள்ளற்பாலனவன்றோ? இவ்விடங்களில் தொழிலை அனுசுரிப்பது வெளிப்பட்டதல்லவா? இவ்விதம் திரவியங்களிலும் தொழில்களிலும் சொற்கள் நிலைபெற்றனவாதலால், குணங்களிலும் ஒருவிதமாய் முடிக்கலாமென்றுணர்க.

வசீகரநித்திரை.

வசீகரநித்திரை எனபது ஒருவித ஆசசரியமான மனோநிலைமை. இது தற்காலம் ஐரோப்பு நாட்டிலுள்ள எல்லா நூலோராலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு அதின் இலக்கணமும் காரணகாரிய சமயந்த விவரமும் இன்னவென்பபுலப்படாமல இருப்பதால் நன்றாய்ப்பரிசோதிக்கவேண்டிய ஒரு நூதனதோற்றமென மதிக்க

காபட்டிருக்கிறது. இந்த விசேட நிலைமை இத்தேசத்தும் ஆங்
காங்குச சிறசிலா காட்ட, அநேகா பொழுதுபோக்காகக் கண்டும்
அனுபவித்தும் இருக்கலாம். தனக்கு முந்திய காலத்தும் இவ்
வித நித்திரை உண்டுபண்ணி வசீகரணம் செய்தவர்கள் ஐரோப்பு
நாட்டிற்குளே இருந்துள்ளாரெனினும், 1734-ம் ஞா பிறந்து
1815-ம் ஞா வரை இருந்த ஆந்தணி மெஸ்மர் என்னும் ஒரு
வைத்திய பண்டிதர் மூலமாய் இத்தொழிலுக்குப் பிரசித்தி நோந்த
படியால் அதற்கு மெஸ்மரிஸம் என்று பெயரிடப்பட்டது.

இவ்வசீகர நித்திரையின் சம்பவங்கள் மிகவும் ஆச்சரியமா
னவை. அவற்றின் வரலாற்றை ஒருவாறு சுருக்கி இவ்விடத்தில்
கூறுவதன் அருமைக்குத் தக்கபடி அதனை விரித்துரைக்க இட
மில்லை. வசீகரநித்திரை வரவழைக்கும் மார்க்கங்கள் பலவுள்.
அவற்றுள் சாதாரணமானவழி, கண்ணாடித்துண்டு பொத்தான் என்
னும் கஞ்சுகபந்தனம் முதலிய ஒளிவிடும் பதார்த்தங்களில் வசீகரிக
கப்படுபவனைச் சலனமா இருந்து நோக்கவைத்தலும் அவ்விதம்
நோக்குகின்றவன் கண்மயங்கிச் சோர்வடையுங்கால் அவன் முக
முதலாகக்கீழ் நோக்கிக்கைவிரலால் இரண்டொருமுறை தடவிவி
டுதலுபோல வசீகரண பாவனை பண்ணலுமாக இருக்கின்றது. அவ்
விதம் செய்தவுடன் கண்மயங்கி இருந்தவனுக்குச் சாதாரண நித்
திரைக்குள்ள குறிகள் தோன்றும். அக்காலையாதும் செய்யாது
விட்டுவிடில் காடு நித்திரைமேலிடவன்போல போதமிழந்து
சோர்வடைந்து விழுந்து தூங்கிவிடுவன. இப்படி நேரும் நித்
திரையும் பலவிசேடங்களை உடைய ஒரு வியப்பான அவஸ்தை
யன்றிப், பொதுவாய் மனிதா நாதோறும் அனுபவிக்குஞ் சுழத்தி
யன்று. அதற்கு ‘வசீகரசுமுத்தி’ யென்ப பெயர் கூறலாம்.
ஆனால் அதன் தன்மையை ஆராயுமுன் அவ்விதமான சுழத்தி
நேரிடாமல் தடுக்கில் உண்டாம் வைபவங்களைக் கவனிப்போமாக.
அப்படித் தடுப்பதற்கு மேற்கூறிய வழி கண்மயங்கி வரும் புருஷ
னுடைய இமைகளை விரலால் திறந்துவிட்டு அவனேடியாதேனும்
ஒன்னுபபற்றிச் சம்பாவித்தலே போதுமாக இருக்கின்றது. இச்
சம்பாஷணையில் உண்டாம் விநோத வேடிக்கைகளை ஜனங்க
ளுக்கு மகிழ்ச்சியும் அதிசயமும் உண்டுபண்ணி அவர்களை இந்

சித்திரையிற் பிரியப்படுத்துகின்றன. வாஸ்தவத்திலும் அவைகள வியப்பானவைகளே. சம்பாஷணை ஆரம்பித்ததின் பின் சிறு பொழுது மேற்கூறியபடி வசிகரிக்கப்பட்டவனுக்குத் தன்னை வசிகரித்த வசிகரன் வார்த்தையன்றி மற்றையா பேசும் பேசுகளும் தன்னைச் சூழ்ந்திருக்கும் பொருள்களும் சாதாரண காலத்தில் யார்க்கும் தோற்றுவதுபோலவேதோற்றும். அங்ஙனம் தோற்றினும் அவ்வசிகரன் சொல்லுபவை எவையோ அவைகளை மாத்திரம் உண்மையாக நம்பிப் பிரவாதிக்கிறவனாகப் பாவிப்பதே விசேடம். உன் கை நீட்டக் கூடியதல்லவென்றால் இவன் எவ்வளவு பிரயாசைப்படினும் நீடுகிறதற்கு ஏலாதவனாகவே ஆய் விடுகிறான். அது வெறும் நடிப்பு அன்று என்பதற்கு அந் நிலை யிலிருந்த ஒரு சிறுவனை நோக்கி காணி என்னும் வித்துவான் “ஒரு பவுன் இதோ, கை நீட்டி வாங்கிக்கொள்” என்றதற்கு அதற்காக இயன்ற அளவு முயன்றும் முடியாதிருந்தான என்று அவர் கூறும் சாஸ்திரியம் போதுமானதாக இருக்கின்றது. முழங்கையை நீட்டுவதற்குரிய புலாலுறுப்புகளும் இசைப்புகளும் வாதரோகாதிகளால் முடங்கப்பெற்றவர்களுக்கிருப்பன போலவே வலுத்துச் சுருக்கடைந்தவையாய் அக்காலம் காணப்படும். இப்படியாக கருமேந்திரியமன்றி ஞானேந்திரியங்களும் இவ்வவஸ்தையில் வசிகரப்படுகின்றன. சுத்த ஜலத்தை, பால மது அல்லது ஆமணக்கு நெய் என்றிப்படி ஒவ்வொன்றாக மாறுபடக் கூறிக்குடிக்கும்படி வசிகரன் கற்பித்தால் அதனைக் குடிக்கும் போது அந்த அந்த பாவனாபதார்த்தங்களுக்கு ஏறகச் சுபாவமாக முகக்குறிகள் தோன்றுவதும் சாரீராதி சாஸ்திர பண்டிதர்களால் ஸ்தாபிக்கப் பட்டிருக்கின்றது. புறக்கரணங்களுடன் அகக்கரணங்களும் வசிகரிக்கப்படுகின்றன. கைலேஞ்சியைக் காட்டி அது பேயென வசிகரன் கூறில், லேஞ்சியே எனத் தனக்குத் தோற்றினும் பேயெனும் பிராந்தி தன்னைக் கவாந்திழுக அப் பிராந்திக் கேற்க, பய கமபனாதிகள் உண்டாய் ஒருவன் ஓடத்தலைப்பட்டான் எனல சற்றும் வியப்பன்று. மீன கோழிக்குஞ்சு முதலியவாகத் தன்னை வசிகரன் கற்பிக்கில், அவைகட்கு இயன்றபடி முறையே பூயியில் விழுந்து நீறுதல, சிறகடித்துக்கூவல், கொத்துதல் ஆகி

யான தொழில்களைக்காட்டி அவ்வசீகரனது சங்கற்ப விசேடத் தோடு தனது அகம் புத்தி தாதான்மியப்பட்டு அது அதுவாகத் தானே தனதுளம் மாறிவிடும் அதியாசசரியமான சம்பவங்களே தருக்காதி தூல்வல்லோர்களால் சோதிக்கப்பட்டுச் சாக்ஷிப்படுத் தப்பட்டிருக்கின்றன. இவ்வித வியப்பான தோற்றங்கள் காணப் படும் இம் முதல் அவஸ்தையில் ஒருவாறு ஐம்புலன்கள் தமக் கெதிர்ப்படுகின்ற விஷயங்களை உள்ளபடி உணர்தலும் தன் தேகத் தில கிள்ளுதல் முதலானவற்றால் நேரிடும் நோவு தெரிந்துகொள் ளுதலும் வசீகரனது சங்கற்பங்களால் அனுபவிக்கும் வேறுபாடு கள நித்திரை நீங்கினதன்பின் ஒருவாறு ஞாபகம் இருத்தலும் அதற்கு விசேட இலக்கணமாக நிற்கின்றன. இம் முதல் அவஸ் தைக்கு வசீகரஜாக்ஞம் என பெயரிடத்தகும்.

மேற்கூறிய அவஸ்தை முதிர்ந்து இரண்டாம் அவஸ்தை நேரி டும்போது பஞ்சேந்திரியங்களில காது நீங்கலாக மற்றவைகளெல் லாம் ஒடுங்குவது சகஜம். ஒருகால அவை முற்றும் ஒடுங்காவிடி னும் வசீகரனது ஆளுனாக்கு முழுதும் அற்புதமானவையாகவே நிற்கும். எவ்வளவு கூசசலிட்டு மற்றையா இரையினும் அவை வசீ கரனது அனுமதியின்றேல் கேளாதனவாயும், வசீகரன் எவ்வளவு மௌன மினுமினுக்கினும் அவை கேட்பனவாயும் இருப்பது வியப்பே. தனக்குப் பழக்கமுடையோராயினும் சிலரை அந்நிய னான ஒரு கவிஞன், படைவீரன், வியாபாரி என்றிப்படி வசீகரன் சங்கற்பித்துச் சொல்வனையானால் அவர்கள் அப்படியே தனக் குத்தோற்ற அததற்கு இசைய அவர்களோடு சம்பாவித்தலுமன் றிக் தன்னையே அப்படி வெவ்வேறு புருஷர்களாக வசீகரன் கற் பிக்கில் அவ்வவற்றிற்கேற்ப மாறுபட்டு அகம்புத்தி செய்தலும் வழக்கம். ஆயினும் இத்திசையில் யுகித்தல் தானாகச்சங்கற்பித்தல் முதலிய அகக்காரண விருத்திகள் முற்றிலும் ஓய்வடைவதில்லை. வசீகர நித்திரையிற்பட்ட ஒருவன் தனனைச் சிச்சேத தண்ட னைக்கு விதிக்கப்பட்டிருப்பதாய வசீகரன் சங்கற்பித்ததுக்கிணங்க அப்படியே தாதான்மியப்பட்டு விசனமாதிகள தோற்றுவிக்குங் கால, தனது காதலி கடலில் வீழ்ந்திறந்தான் என்ற செய்தி வர்த் தமானப் பத்திரிகையில் காண்பதாகக்கூற, அப்படியே நம்பித்

தனக்குச் சிரச்சேத தண்டனை விதிக்கப்பட்டதைக் கேள்வியுற்று அத்துயரத்தால் அவள் அவ்விதம் கடலில் வீழ்ந்திருக்கலாமென்று தானே யூகித்துச் சொன்னதும் தவிரப், பிற்பாடு வந்த பத்திரிகையில் அவ்விதம் அவள வீழ்வுமில்லை இறக்கவுமில்லை எனப் பிரஸ்தாபித்திருப்பதாக மறுபடியும் வசீகரன் சொல்ல, அதனையும் நம்பி அப்படி அவள் வீழ்ந்தவள் போலவும் இறந்தவள் போலவும் தோற்றினுள்ளென்றுதான் முன் பத்திரிகையில் சொல்லியிருக்கக் கூடுமென்றும், அது தன் கஷ்டவிதி உணர்ந்த சோர்வால் தன் காதலிகு நேரிட்டிருக்குமென்று தானே ஒரு சமாதானம் கற்பித்ததாகவும் காணி என்னும் பண்டிதர் கூறும் பிரத்தியக்ஷானுபவம் இவ்விரண்டாம் அவஸ்தையிலும் அந்தக் கரணங்கள் தாமே தொழிற்படக் கூடுமென்பதை விளக்கும். இவ்விரண்டாம் அவஸ்தைக்கு வசீகர சொப்பனம் என்னும் பெயர் பொருந்தும்.

மூன்றாம் அவஸ்தை இதிலும் கடிது. இதுவே முற்கூறிய வசீகர சுழுத்தி. அதில சாவகருவிகரணங்களும் ஓய்ந்து கேவலம் பிரேதம்போல் கிடப்பதே சகஜம். ஒருகால் அகக்கரணங்கள் தோன்றினும் அவை வசீகரனது பிரியம்போல தொழிற்படுமேயன்றிச் சுயமே பிரவர்த்தித்தல் இல்லை. நோவு முதலிய சரீரஸ்திதிகள் யாதொன்றும் தோன்றுவதல்ல. நககண்ணில ஊசியைச் செருகினும் ஓரான், உடலை மாப்பிண்டம்போல வசீகரனது இசைக்கிசைய உபயோகப்படுத்தலாம். முற்கூறிய இரண்டாம் அவஸ்தைக்கும் இம்மூன்றாம் அவஸ்தைக்கும் சம்பந்தமில்லை. வசீகரச் சுழுத்தியினின்று வசீகரத்தன்மை நீங்காமல மறுபடியும் வசீகர சொப்பனாவஸ்தையில் எழுப்பி விடப்பட்டார். முன் நிகழ்ந்த இரண்டாம் அவஸ்தையாகிய வசீகர சொப்பனத்தோடு ஞாபகத் தொடர்ச்சி அடைதல சகஜம். மீனாகப்பாவித்து உடல நடுக்கி நீந்துவதாகப் பாவனைகாட்டி நின்ற ஒருவன் சுழுத்தி அவஸ்தையை அடைந்து மூர்ச்சித்துக்கிடக்கப், பின் எழுப்பப்பட்டவுடன் மறுபடியும் தானே மீனாகப்பாவித்துத் தரையிறுகிடந்து நீந்தத்தொடங்கினான் என்று காணி பண்டிதர் சொல்லுவதே இதற்கு அதிகாஷி. இச சுழுத்தி அவஸ்தை, ஒருகால் தானே

நீங்கித் தன் மெய்யுணர்வு வரினும் வரலாம். ஆனால் இவ்வித வசிகரந்திரை சாதாரணமாக வசிகரனாலேயே நிவர்த்தியாவது வழக்கம்.

இவைகள் பொய்கசதைகளோவென ஐயமுறுவோர் அவைகளைத் தாம் கண்டதாகக் கூறும் பண்டிதர்கள் தங்கநுக்குச் சமானமான சத்திய சுபாவமும் தருக்காதி நூல் வல்லமையும் உடைய ரோ அல்லரோ என நிர்ணயித்துக்கொள்ளல வேண்டும் அப்படியும் நம்பிக்கைபிறவாமல் தாங்களொழிய மற்றியாரும் ஏமாந்துபோகத்தக்க எளியோரென மதிப்போர்க்குப் பிரசித்த வசிகரர்கள் இருக்கும் இடம் சென்றோ அல்லது அவர்களை வரவழைத்தோதத்தம் ஐயம் செளிந்துகொள்ளுதலன்றி வேறுமார்க்கமில்லை. எவரையும் இவ்வித சந்தேகத்திற்கு உட்படுத்தும் வியப்பு இக்கோற்றங்களுக்கு உளதென்பது மெய்மையே. அது நூலறிவுடைய வசிகரந்தாமே ஒப்புக்கொள்ளும் விஷயம். பொதுவாக இந்நித்திரா விசேடங்களை அங்கீகரிப்போர யாவரும் இவை நன்றும் ஆராயத்தக்க தோற்றங்களென விசாரணையில் வைத்திருக்கிறார்களையொழிய, அவற்றின் காரணகாரிய சம்பந்தம் இன்னபடி என்று துணிபவா இலா. எந்த வழியாய் ஆராயவேண்டும் என்பது கூட அவர்களுக்குள் நிச்சயப்படாததாயில்லை. மின்சார சத்தி நூலில் பழகினோர் இஃது ஒருவகைக் காந்தசக்தியெனவும், சாரீரநூலில் சார்புடையோர நாடி விகாரங்களெனவும், மனோசாஸ்திரம் உணர்ந்தோர் சங்கற்ப விசேஷமெனவும் கூறி அந்த அந்த நூலவழிதொடர்ந்து விசாரணைசெய்யவேண்டிவதாகத் தமக்குள் விவாதமசெய்துவருகின்றார்கள். ஒருபுறம் உடலும் மறுபுறம் உளமும் கலத்தலால் இருவழியும் சோதனைசெய்யவேண்டிய தான ஒருவிசேஷ நிலைமையெனக்கொள்ளுபவரும் சிலர் உளர்.

இப்படியே நாளதுவரை ஆராய்ந்த ஐரோப்பு நூல் நியமங்களுக்குள் அகப்படாமல் இன்னும் சோதனைக்குறித்தாய் நிறுத்தியிருக்கும் சங்கதிகள் பின்னும்பலவுள. சாதாரண நித்திரையிற் சிலர் ஏழுந்து நடந்து, விழித்திருக்கும்போதும் செய்கிறதற்குக் கூடாத தான மதிலேறல, மதிவிண்மேல் நடத்தலாதி பல அருமையான தொழிலகளை மிகச்சுலபமாய்ச் செய்துமுடித்தலும், ஒருவன்

ஈரானே சொப்பனத்தில் ஒருபுருடனும் சாக்கிரத்தில் வேறு ஒரு வனுமாக நாடோறும் பாவித்து விவகரித்தலும் ஆகியான அற்புதங்களுக்கு இடந்தரும் சஞ்சார நீத்தினா என்று பேர்பெற்ற தோற்றமும், தூரதேசசமாசாரங்களைக் கரணங்களின் யாதோர் உதவியுமின்றி அறிதல், அன்னியரின் மனோநிலைமைகளை அவர்கள் கூறுதுணர்தல் ஆகியாகச் சிற்சிலா ஆங்காங்கு நிராக்ஷேபமாக மெய்ப்படுத்தியிருக்கும் விஷயங்களுமே பிரஸ்தாபசங்கதிக்குச் சம்பந்தப்படுபவையாயினும் அவைகளை எடுத்து விரிப்பதற்கு இவ் விடத்தில் சாவகாசமில்லாமையால் முறகூறிய வசிகரந்திரா விஷயங்களுடன் இவற்றை ஒப்பிட்டு நோக்குவோருக்கு இவைகளின் உண்மையும் இயல்பும் தானே விளங்குமென விடப்படுகின்றன.

திருவெண்காடர் சரித்திரம்.

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்தின்மேற் கலமேறிக்கேன்றது.

இங்ஙனம் நிகழுகாலில் *மருதவாணப் பெருந்தகையாருக்குப் பதினாறாம் பிராயம் சமீபித்தது. அவர் ஒருநாள் தன்தந்தையாகிய பட்டினத்துப்பிள்ளையாரிடஞ் சென்று, “ஐயரே! கலமேறிக்கடலோடி வியாபாரம்செய்து பலதுறை பார்த்துவர மிக்க ஆசையொன்றுடையேன். தீவாந்தரங்களில் விலையுயர்ந்த மணி முதலிய பல சிறந்த பண்டங்கள் இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகின்றேன். வணிகராகப் பிறந்தவர்கள் இளமைப் பருவத்தில் வருந்தியும் பொருளை மிதப்பத் தேடவேண்டிவதே கடனன்றோ? முதுமையில் என்னசெய்யக்கூடும்? பொருள் மிதப்பவில்லாவிடில் இம்மை மறுமைப்பயனை அடைவதெங்ஙனம்? ‘ஒண்பொருள் காழ்ப்ப வியற்றியார்க் கெண்பொரு ளேனை யிரண்டு மொருங்கு’ எனப் பெரியாருங் கூறினரே. ‘திரைகடலோடியுந் திரவியந்தேமி’ என ஓளவையாரும் கூறினரன்றோ. ஆதலால் எனக்குக் கட்டளையா

* மருதவாணப் பெருந்தகை என்பவர் காவிரிப்பூம் பட்டினத்தில் பட்டினத்துப் பிள்ளையாரைப் புகழ்பெற்றிருந்த திருவெண்காடர் புத்திரர். மருதவாணர் சிலன் அவ தாரமென்றும் திருவெண்காடர் குபேரன் அவதாரமென்றும் சொல்வர்.

ஞல தீவாந்தர வியாபாரத்திற்குச் செலவும் இநநகர வாணிக மாககளோடு யானுஞ்சென்று சிலநாளில் வருகிறேன்” என்றனா.

அதுகேட்ட வெண்காடா நெஞ்சுதிடுக்கிட்டு, “அண்ணலே! என்ன கூறியாய் பிள்ளைக்களி தீரக்கவந்த பெருமானே! உன்னைப் பிரிந்து ஒரு கணமேனும் உயிரா வாழ்வல்லலே! உனக்குப் பொரு ளென்ன தாழ்வாகவாவுள்ளது? வேண்டிய செலவ நிரம்பியிருக்கப், பலதுன்பத்தோடுகடலோடி வருந்திப் பொருளதேடவேண்டு மென்ப தென்னை? எத்தனை காலம் நீ எவ்வாறு செலவு செயா னும் சமறுங்குறையாத நிதிக்குப்பைகள் பாசிபற்றிக்கிடக்கின் றனவே. நீ செலவப் பிள்ளையாகி மனம்போனபடியுண்டு உடுத்து உலாவித்திரிவதை விட்டுக், கலமிவாந்து நெடுந்தூரம் போக நினைத்து இவ்வாறு சொலவது முறையானது. நீ இன்னும் முலைப் பரீல மணம் நீங்காத வாயையுடைய சிறுமதலை. உன் அன்னையும் மூத்தன்னையும் உன் பிரிவுக்கஞ்சி உயிரா துறப்பார்கள. ஆதலால் இப்போது இவ்வெண்ணத்தினை ஒழிப்பாயாச ஐயனே” என்று வருந்திச் சொல்லினா.

அதுகேட்ட மருதப்பா சிறுநகை செய்து, “அப்பரே! நீருரைத்தன முழுவதும் உண்மையே. உங்களைப் புகும நிலை மைக்கும் தக்கதுவே கூறினீர். ஆயினும் ‘மகனறநதைக் காற்று முதவி ரிவன்றந்தை யென்னோற்றான் கொல்லெனுஞ் சொல்’ என்ற பெரியோர் ஆணையை நிறைவேற்றுவது என் கடன். ஆகவே அக்கடனை மனமொழி மெய்யளவாகக் கழிக்கவேண்டுமானால், பொருளின் முடியாது. ஏனெனில், ‘தம்பொரு ளென்பதம் மக்க ளவர்பொரு டந்தம் வினையான் வரும்’ என்பது சான்றோ துணிபு. அன்றியும் உலகியலறியாதவனுக்குத் தருமவியலும் கடவுளின் அருளியலும் உணர்வது அருமையாம். அவ்வுலகியலறி தலும் பலதேயஞ்சென்று வருதல, அரசவை புகுதல், கற்றுணா புலவா கூட்டத்திருந்தல, இங்கித நட்பினரோடு அளவளாவல ஆகிய இந்நான்குங் கடைப்பிடித்து நல்லொழுக்கத்தோடும், ஒழு கினுலன்றி முற்றமுடியாது. இதற்கு இளமைப்பருவமும் ஒரு கருவி. அறிவதறியும் பருவமாகிய இது கடந்தால் தரும துணுக்க

மெவ்வாறு முதுமையில் வெளிப்படும. முன் தசரதன் தன் முதுமையில் தவளுசெய்து வருந்தி ஈன்ற இராமலகருவரென்னும் இளமைந்தரை அரக்கரோடு போர்செய்யவன்றோ விசுவாமித்திர முனிவர் பின் செலுத்தினன். நீர் அறியாததல்லவே ! குலவொழுக்கமும் தொழிலுமாயினும், மக்கள காலையிறப்பில்வதே சிறப்பும் பயன்படுவதும் ஆம். ‘அகாலப்பயிற் றும் அன்னையப்பனில லாப்பிள்ளையும் அல்லற்படும’ எனபது உலக வழக்கமன்றோ ? எல்லாமுண்ணாத நீரே இங்ஙனமானால், என் அன்னைமார் பெண் பாலராவார் நிலைமை ஏதாகமாட்டாது. ‘ஆதலால் என் விண்ணப்பததைப் பயனற்றதாககாது கட்டளை தரவேண்டும்’ என்று கூறக்கேட்ட வெண்காடொர் தம்முடைய மைந்தன் குறிப்பைத் தெரிந்துகொண்டு, இனி இவா தடைசுரு அஞ்சா எனது எண்ணி, “ஆயின், ஐய ! யானும் உன்னுடன் வருகிறேன்” என்றார்.

அப்போது மருதவாணர் “அப்பரே ! யாமிருவரும் ஒருங்கே சென்றால் எமமன்னையா நம் இருவா பிரிவையும் ஒருங்காற்றுகிறந்துபடுவர். அன்றியும் என் முயற்சியும் ஊக்கமுற்றுச் சிறவாது. ஆகலின் நீர்கருணைசெய்து இங்குத்தானே என்னன்னையாரைக்காத்திடுகிர். யான்விரைவில் பொருள் தேடிவந்து சோகின்றேன்” எனச் சொல்லக்கேட்டு, படடினதையா மறுக்கமாட்டாதவராய்ச் சிறுபோது மயங்கி நின்று பின்னொருவாறு தெளிய, மருதப்பர் வழிச்செலவுக்கும் வியாபாரத்திற்கும் வேண்டும் கருவிகளையும் துணையையும் பண்டங்களைபுகுறைவறச் சேகரித்துப், புதிய தொரு கலத்தில நிரப்பித், தக்க மீகாமனொருவனை நியமிக்க தாய் மூத்தன்னை தந்தை சுற்றத்தினர் சிவனடியா முதலிய பெரியோர் யாரையும் மருதவாணா வணங்கி விடைபெற்றுக் கடற்றுறை அடைந்தனர். அதற்கு முன்னமே அவ்வூரிலுள்ள வணிக மாக்கள் மைந்தரும் இவர்க்குத் தோழருமானவர்கள் யாவரும் வாணிபத்தை முன்னிட்டு அவ்வாறே பற்பல பண்டங்கொண்டு கலமேற வந்திருந்தவாகளோடு தாமும் ஏறிக் காற்றின சாயலு மொத்துவரக் கலஞ் செலுத்தி மிக விளாவிற் சென்றனர்

மருதப்பெருந்தகை வாணிபத்திறனும் மீட்சியும்.

இங்ஙனமிருக்கையில் பொருள் வளர்க்க வாணிபங்குறித்துக்

கலமேறிச் சென்றவர்களைவரும் சிலநாளில் ஒரு தயத்தினை யடைந்து அங்குத் தம்பாலுள்ள பண்டங்களை மாறிக்கொண்டு, வேறுபல நாடுநோக்கி, மருதவாணரொழிய மறையார் யாவரும் போயினர். மருதவாணர் மாத்திரம் அவ்விடத்திற்குள்ளேயிருந்து கொண்டு தம்பாலுள்ள பண்டங்களை மாறிப்பொருளுக்கொண்டு, கோயில், மண்டபம், மடம், சத்திரம், சாலை, நந்தவனம், தேசாலை, குளம், கூவல், தடாகம் முதலிய பல்வகை அறங்களையும் சேவகாருணியத்தாற் செய்து, ஏழையா முதலிய யாவார்க்கும் உபகரித்துக் கொண்டு பலபுகழ் நிறுத்திவந்தனா. இவ்வாறு சிலமாதங்கள் கழிந்தன.

அப்பால், வாணிபத்தின்பொருட்டு வேறு திபுநோக்கிச் சென்றிருந்த அவா நண்பா யாவரும் அந்தந்தத் தீவுகளினும் நாடுகளினும் உள்ள பண்டங்களை மாறிப் பொருள்விருத்திசெய்து உதயமடைந்தவர்களாய்ச் சிலநாளிற்குள்ளே மருதவாணரிருந்த இடம் வந்துசேர்ந்து அவ் வரக் கண்டு முகமன் கூறிப் பிரிவாற்றாமை வினவி மகிழ்கொண்டாடியிருந்து, அவா வாணிபத்திறம் வினாவினராய், அவரடைந்த இலாபம் வேறு பிறிதின்றி வரட்டிகளும், அவல் கடலையுமே இருக்கக்கண்டு, திடுக்கிட்டு, “ஐய! நீர்க்கொண்டி வந்த உயர்விலைப்பண்டங்களும் பெருநிலைத்திரவியங்களும் ஏதா யின? உம்மிடத்தில் உலர்ந்த எருககுப்பலும், மிகுந்த அவல் கடலையுமே இருக்கின்றனவே. என்னகாரியஞ் செய்தீர்? புதுநுனத்துப்பிள்ளையாரெனப் புகழ்பெற்ற திருவெண்காடர் தவப்பேராய்வந்த நீர் எம்மனைவார்க்குந் தலைவராக இருக்கின்றீர்; எம்மினுஞ் சிறந்த அறிவாற்றலுடையோ; பொருள்வளாக்க எம்மையேயினீர்; அருள் வளர்க்குங் கொடையாளராயினீரன்றி மருள்வளர்க்கு மாண்பிலாபோல் என்னபண்டம் தேடிவைத்துள்ளீர்? ஐயோ! இது உமக்கு அடுக்குமோ? துந்தையாந் கேட்டால் என்னினை யார்? என்னுரையார்? நீர் என்செய்தீர் என்செய்தீர்! துடிமையர்க்கென்னுரைப்பீர்?” என்று, மிக்க பரிதாபத்தினராய் மெழுகி கூற, மகாலிங்கமூர்த்தியாகிய மருதவாணவள்ளலா அவர்களை அருக்கிய நோக்கினுற் சிறிது கிடைக்கணித்து, “அன்பே! நவீர் யாவரும் என்பொருட்டாக ஆன் அவலப்படுகிறீர்கள்? எந்த

ஆராய் இத்தகரூம்பற்றி தங்களை யாதும வினாவாதவனை நேருவ தான் என்றனர்.

அதனைக்கேட்ட தோழர்கள் யாவரும், “என்னகாரணம் இது விரைபுமிருந்தவாறன்றி, நமது மருதவாணவள்ளல் குணத்தானே மூற்றிற்றுக் குறிப்புவேறுபட நின்றனரே? திருவெண்காடா தவப் பிள்ளி இவையோ? யாமென்செய்வது? டேனதுபோக, இனியா மனைவரும் இவரைப் பிரிந்து உறவேமலலேம.” என்று தம்முள் அணிந்தனர் ராகியிருக்கையில், அவரு சிலநாள் கழிய, மீட்டுந் தங் கள் தூவிரிப்புப்பட டினாரு செல்ல யாவரும் எண்ணித், தத்தமரக கலங்களில் தாம் தேடிய பொருளையும் பண்டங்களையும் மேற்றுவித் துத் தாழ்மேறித் காற்றன்வாய்ப்பறித்து நாவாயோடிகுறநகை யில், எல்லாழலில் மருதவாணப்பெருந்தகை ஒருதிருவினையாடலை நடுத்தித் திவ்வேனஞ்ஞா பெருங்காற்று மழைவர்ப்புரிந்து திசைதப பிக் கலங்களோடச செய்வித்தனா. ஆகவே அப்பெரும்புயலுட் சிக்கி யாவர்மனமுழு னாயக கப்பலிருட்குழலுட புருந்ததாகப், பல ாள் திக்ஞத்தோற்றது அலைந்து திரிசெயில அவரவர்கள் சேர்த டுலவத்திருந்த உணவு முதலிய உபகரணங்கள் செலவுழிந்து டேய்க் குளிரான்மெலிந்து அதனை நீக்குவதற்கு எரிதுருப்பியின் மையால் மிகவருந்திப் பெருங்கலில் அடைந்தவர்களும், மஹா துங்க முரத்திமானாகிய மருதப்பரிடம்என்று தோழனுயால் இனிய டுத்தை கூறி, “ஐயரே! உமையின் இத்தருணத்தில எமக் திக்ஞ? எமமனைவரையும் காப்பது உமதுகடன்.” ஏனெனில் புலநாறாய்க் காற்றுமழையுட சிசுத்தி திசைதபபியுலவதில் காவி டியும் பம்பினம், சேருமவரையில் ஆலகாத தேடிவைத்திருந்த வித்தமுதலிய உபகரணங்கள் முழுவதும் செலவாய்விட்டன. இனிதும் மழைவிட்டபாடிலை. யாம ஏங்குள்ளோமோ கலம் எத் திக்ஞகோதகிச் செல்வன்றோ ஒன்றுந்தெரியவில்லை. குளி ரோடிபிர் உடலிறைவகாவை வரட்டுகின்றது. விறகு முதலியன வித்தகூக்கொள்ளுவன்முறும் உரை துறையாதொன்றுத் தோற்ற வித்து என் செய்வோம்” என்று மீட்டத்தள்ள, வரட்டியையெனும் இதருணம் எங்களுக்கு உபகரிக்கவேண்டும்” என்று டிரார்க்கித்தார்கள்.

